

Galeria Misterelor

JAMES M.
CAIN

*Asigurare
pentru moarte*

James M. Cain

Asigurare pentru moarte

Traducere de Sorin Voinea

Coperta: Corneliu Radu

[www. virtual-project.eu](http://www.virtual-project.eu)

Cuprins

[Capitolul I](#)
[Capitolul II](#)
[Capitolul III](#)
[Capitolul IV](#)
[Capitolul V](#)
[Capitolul VI](#)
[Capitolul VII](#)
[Capitolul VIII](#)
[Capitolul IX](#)
[Capitolul X](#)
[Capitolul XI](#)
[Capitolul XII](#)
[Capitolul XIII](#)
[Capitolul XIV](#)

Capitolul I

În Glendale, după ce-am scăpat de trei camionagii asigurați de o fabrică de bere, mi-am amintit de un contract pe care îl aveam în Hollywood și am hotărât să trag o fugă până acolo. Așa am ajuns la renumita Casă a Morții, despre care au scris toate ziarele. Când am văzut-o eu, însă, nu arăta ca o Casă a Morții. Era o locuință în stil spaniol, la fel ca majoritatea caselor din California, cu ziduri albe, acoperiș din țiglă roșie și curte interioară cu deschidere în lateral. Construcția era cam șuie. Deasupra garajului, situat la subsol, se afla un singur nivel, iar restul dependințelor fuseseră împrăștiate pe deal, pe unde le convenise constructorilor. Am parcat mașina și am urcat cele câteva trepte din piatră ce duceau până la intrare. O slujnică scoase capul pe ușă.

- Este acasă domnul Nirdlinger?
- Nu vă pot spune. Cine dorește să-l vadă?
- Domnul Huff.
- Ce doriți să vorbiți cu dânsul?
- Este o problemă personală.

Partea dificilă a meseriei mele o reprezintă întotdeauna intrarea în casă, de aceea am grijă să nu dau niciun pont până când nu-mi ating țelul.

– Îmi pare rău, domnule, dar nu am voie să las pe nimeni înăuntru, dacă nu mi se spune clar scopul vizitei.

Nimerisem într-una din acele situații delicate. Dacă insistam pe ideea de „chestiune personală”, aş fi transformat totul într-un mister – ceea ce n-ar fi fost deloc bine. Dacă i-aş fi spus ce urmăream cu adevărat, m-aş fi găsit în ipostaza de care se teme fiecare agent de asigurări, şi anume ca servitoarea să revină şi să anunţe sec: „Nu e nimeni acasă.” Dacă i-aş fi zis că aştept, aş fi

decăzut în ochii ei – fapt care n-a ajutat vreodată la încheierea unei afaceri. Nu poți acționa decât dacă îți croiești drum înăuntru, pentru că, odată ce-ai intrat, vor fi nevoiți să te asculte – mai ales că un agent este întotdeauna apreciat după rapiditatea cu care reușește să se instaleze pe canapeaua familiei, ținându-și într-o parte pălăria și în cealaltă mapa cu acte.

– Înțeleg. Îi spusese domnului Nirdlinger că voi trece pe la dânsul, dar... nu face nimic. Poate o să-mi fac timp și o să-l vizitez altă dată.

Într-un fel, nu mințeam, pentru că nu-mi văzusem clientul de un an de zile, iar un agent are obligația să le amintească din vreme clienților care își asigură automobilele când a sosit timpul să-și reînnoiască polițele. Astfel, i-am dat slujnicei impresia că sunt vechi prieten cu stăpânul casei, un vechi prieten ce nu era deloc mulțumit de felul în care fusese întâmpinat. Trucul a prins. Femeia deveni vizibil îngrijorată:

– Vă rog, intrați.

Dacă atunci mi-aș fi folosit voința și nu m-aș fi amestecat, poate că nu aș mai fi avut niciun fel de probleme.

Mi-am pus pălăria alături, pe canapea. Deși se dorea impresionantă, în special datorită draperiilor sângerii, camera de zi era o sufragerie la fel ca oricare alta din California – poate puțin mai costisitoare, dar fără piese pe care să nu le poți găsi în orice magazin de specialitate și care să nu poată fi livrate dimineța, într-o singură furgonetă, iar în aceeași după-amiază să capeți și creditul pentru ele. Mobilierul era în stil spaniol, solid și plăcut privirii. Carpeta, ce s-ar fi vrut mexicană, era o țesătură micuță făcută în Oakland, California. Draperiile sângerii nu-mi spuneau nimic. În toate locuințele spaniole se poartă perdele roșii de catifea, suspendate de bare metalice, precum și tapiserii roșietice din velur, atârdate pe pereți.

Deasupra șemineului din salon, în același ton, era o tapiserie ce înfățișa un blazon, iar deasupra canapelei, o altă broderie reprezenta un castel. În celelalte două părți ale camerei se aflau ferestrele și intrarea din hol.

– Cu ce vă pot ajuta?

Înăuntru mă aștepta o femeie. Nu o cunoșteam. Nu părea să aibă mai mult de treizeci și unu, treizeci și doi de ani, chipul îi era atrăgător, ochii albastru-deschis și părul blond platinat. Era micuță de statură, purta un costum lejer de jersey albastru și arăta cam palidă.

– Aș vrea să vorbesc cu domnul Nirdlinger.

– Sunt doamna Nirdlinger. Soțul meu nu este acasă, momentan. Nu vă pot fi eu de ajutor?

Nu avea niciun rost să mă ascund după deget.

– Vă mulțumesc, doamnă Nirdlinger, dar nu aveți cum. Numele meu este Huff, Walter Huff, de la Asigurări Generale California. Într-o săptămână sau două, domnul Nirdlinger își pierde acoperirea la mașină și i-am promis că-i voi reaminti din vreme. De aceea am și trecut pe aici. Nu am intenționat să vă deranjez.

– Despre ce acoperire vorbiți?

– Asigurarea automobilului. Am venit în timpul zilei pentru că eram prin apropiere și m-am gândit că nu strică să profit de ocazie. Când credeți că aș putea vorbi cu soțul dumneavoastră? Mi-ar putea acorda câteva minute după cină, sau n-ar fi bine să trec în această seară?

– Ce asigurare are la mașină? Știu că ar trebui să fiu la curent, dar nu țin socoteala acestor amănunte.

– Nici noi nu o facem, cât timp nu se întâmplă ceva. Asigurarea este una obișnuită: pentru tamponări, incendiu, furt și răspundere civilă.

– Ah, desigur.

– Chiar dacă e vorba doar de o formalitate, trebuie să o facă din timp, ca să nu aibă probleme.

– Nu sunt eu cea care decide, dar știu că se gândea să-și facă asigurare la Clubul Automobilistilor.

– Este membru?

– Nu. Intenționa de multă vreme să se înscrie, însă n-a ajuns niciodată la sediul lor. Unul dintre reprezentanții clubului a venit la noi și i-a menționat câte ceva despre asigurările încheiate la ei.

– Nu-i întrece nimeni pe cei de la Clubul Automobilistilor. Sunt eficienți, generoși în ceea ce privește despăgubirile și corecți până la Dumnezeu. Chiar nu am ce să le reproșez.

Primul lucru pe care îl învață un agent este să nu-și atace niciodată concurenții.

– În plus, sunt și foarte ieftini.

– Numai pentru membri.

– Aveam impresia că la ei se pot asigura doar cei care sunt membri.

– Ce vreau să spun este următorul lucru: când cineva devine membru al Clubului, pentru serviciu militar în timp de război, asigurarea pensiei în momentul trecerii în rezervă și alte lucruri de acest gen, atunci – fără nicio îndoială – va putea beneficia și de o asigurare ieftină. Dar dacă se înscrie în Club doar pentru a-și asigura automobilul, până se vor adăuga primei de asigurare cei 16 dolari pe care îi plătește lunar ca taxă de membru, va ieși mai scump. Luând în calcul aceste date, vă pot spune cert că-l pot ajuta pe domnul Nirdlinger să economisească o sumă frumușică.

Gazda a continuat pe același subiect și a trebuit să-i țin isonul. Când vinzi la atâția clienți, așa cum o fac eu, nu te mai iei după spusele lor, fiindcă ajungi să simți din vreme direcția în care decurge o discuție de afaceri. Astfel, mi-am dat seama în scurt timp că femeia nu era deloc interesată de Clubul Automobilistilor. Poate că soțul ei era, dar ea nu. Dialogul era doar un pretext prin care, după

cum mă gândisem atunci, urmărea să-mi propună împărțirea comisionului, așa încât să primească și ea un zece la sută, fără știrea soțului. Astfel de lucruri sunt la ordinea zilei. Și chiar mă gândisem ce i-aș răspunde într-o asemenea situație. Un agent onorabil nu se pretează la șmecherii de acest gen, dar când femeia începuse să se plimbe prin cameră, am remarcat ceva ce nu observasem inițial. Sub costumul albastru se ascundea un trup care l-ar fi scos din minți pe orice bărbat, de aceea nici nu mai știu cât am fost de convingător în momentul în care începusem să-i vorbesc despre moralitatea ireproșabilă ce domnește în rândurile agenților de asigurări.

Deodată, privirea femeii îmi stârni pe șira spinării un fior care se opri tocmai în creștetul capului.

– Încheiați și asigurări împotriva accidentelor?

Spre deosebire de mine, poate că multora nu le spune nimic acest tip de asigurare. Ei bine, în primul rând, asigurările împotriva accidentelor nu se cumpără, ci se vând. Clienții ne pot solicita orice alt gen de asigurare, pentru incendii, spargeri și chiar cele pe viață, dar niciodată pentru accidente. Acestea sunt asigurări pe care le oferă numai agenții și sună tare straniu ca un client să ceară singur așa ceva. În al doilea rând, la acest gen de asigurare se gândesc numai persoanele cu intenții necurate, fiindcă știu că primesc bani gheață și că au acoperire pentru o groază de situații neprevăzute. În plus, este genul de asigurare ce poate fi întocmită fără ca asiguratul să știe și fără să fie nevoit să treacă printr-o examinare medicală preliminară. Din aceste motive, toți urmăresc doar să-și încaseze banii și mulți dintre cei asigurați le sunt celor apropiați mai dragi morți decât vii, doar că ei habar n-au de asta.

– Avem toate tipurile de asigurări.

Gazda reveni la discuția despre Clubul Automobilistilor, în timp ce eu mă căzneau să-mi

iau ochii de la ea, însă fără succes. După care se așează.

– Domnule Huff, vreți să discut eu cu domnul Nirdlinger în legătură cu acest lucru?

De ce să fi vorbit ea cu beneficiarul asigurării, în loc să lase în seama mea această sarcină?

– Nu e nevoie, doamnă Nirdlinger.

– În acest fel, câștigați și timp.

– Iar timpul este prețios, pentru că nu mai trebuie să-și amâne prelungirea.

Acela a fost momentul în care m-a păcălit.

– Vă puteți întâlni după ce voi discuta cu el. Ați putea veni mâine-seară? Să spunem, pe la șapte și jumătate? Până atunci terminăm cina.

– Mâine-seară este perfect.

– Vă aștept.

Am urcat în mașină, neputând să mă împac cu gândul că o femeie reușise să mă ducă de nas, doar cu o otheadă.

Odată ajuns la birou, am aflat că mă căutase Keyes, șeful Departamentului de Reclamații și Despăgubiri și, totodată, cel mai enervant om din lume. Dacă îi spui tipului că azi e marți, imediat consultă calendarul și apoi verifică minuțios ca nu cumva să fie calendarul de anul trecut, după care trece la verificarea firmei care l-a tipărit, iar la final mai consultă și Almanahul Universal, ca să fie absolut sigur că datele calendarului coincid cu cele înscrise în almanah. S-ar putea crede că acest volum de muncă inutilă îi menține greutatea în limite normale; nici vorbă. An de an devine tot mai gras și mai arțăgos, găsește întotdeauna ceva de împărțit cu celelalte departamente ale companiei și stă toată ziua cu gulerul de la cămașă deschis, transpiră fără încetare, se ceartă și se contrazice atât de mult, încât simți că înnebunești dacă stai în cameră cu el. Însă este un adevărat vulpoi în ceea ce privește lucrăturile.

Imediat ce-am intrat, s-a ridicat și a început să urle. Cu șase luni în urmă încheiasem o poliță de

asigurare pentru un camion al cărui proprietar își incendiase vehiculul și încercase să obțină despăgubirea. I-am tăiat-o imediat:

– Pentru ce te rățoiești la mine? Mi-aduc bine aminte de acest caz. Și-mi mai amintesc foarte clar că am atașat cererii o notificare, solicitând ca individul să fie bine verificat, înainte să acceptăm să-l asigurăm. Nu mi-a plăcut deloc de tip și nici nu...

– Walter, n-am nimic cu tine. Știu că ai cerut să fie verificat. Am chiar aici pe birou notificarea ta. Asta și voiam să-ți spun. Dacă și ceilalți din companie ar avea măcar jumătate din seriozitatea ta...

– Ah...

Tipic pentru Keyes: chiar și atunci când vrea să-ți spună ceva frumos, trebuie mai întâi să te necăjească.

– Walter, fii atent ce erau să facă. După ce i-au aprobat asigurarea, fără să țină cont de avertismentul tău, deși aveau notificarea în fața ochilor, alaltăieri, la o zi după ce-a ars camionul, erau gata să-i acorde și despăgubirea – noroc că am trimis azi după-amiază o mașină care a tractat camionul și au descoperit sub motor cenușa de la un morman de vreascuri, ceea ce mi-a confirmat că proprietarul a provocat incendiul.

– Și l-ați prins?

– Da, a mărturisit. Măine-dimineață o să dea o declarație scrisă și cu asta am terminat. Dar ideea e următoarea: dacă ție individul ți-a trezit suspiciuni imediat ce l-ai văzut, ei de ce nu te pot lua ca exemplu? Eh, ce rost are? Să știi că-i trimit o înștiințare lui Norton. Cred că președintele companiei trebuie să afle de această problemă. Deși, după părerea mea, dacă șeful companiei ar fi mai...

Se opri, iar eu nu l-am mai întărâtat. Keyes era unul dintre puținii angajați rămași de pe vremea bătrânului Norton, fondatorul firmei, și nu avea o

impresie prea bună despre Norton-junior, care preluase afacerea după moartea tatălui său. După părerea lui, tânărul Norton nu făcea nimic cum trebuie și toți din firmă se temeau că poziția lui le va provoca numai neplăceri. Din moment ce Norton-junior era șeful cu care trebuia să lucrăm, nu avea niciun rost să-l lăsăm pe Keyes să ne învrăjbească. L-am lăsat pe Keyes să facă spume fără să zic nimic, de parcă nici nu știam despre ce vorbește.

Când am intrat în birou, Nettie, secretara mea, tocmai pleca.

– Noapte bună, domnule Huff.

– Noapte bună, Nettie.

– A... era să uit: v-am lăsat pe birou un mesaj de la doamna Nirdlinger. A sunat, cred, în urmă cu zece minute, și mi-a zis că nu vrea să vă mai deranjeze în legătură cu reînnoirea despre care ați discutat. A mai spus că o să vă anunțe dânsa când să veniți.

– Bine, mulțumesc.

A ieșit, iar eu am rămas singur, uitându-mă la biletul de pe masă și întrebându-mă ce notificare voi atașa *acelui* dosar, când și, mai ales, dacă îl voi aproba.

Capitolul II

După trei zile a sunat și mi-a lăsat vorbă că pot veni la trei și jumătate. Mi-a deschis chiar ea. De această dată nu mai purta compleul albastru, ci un costum alb de marinar, o bluză mulată pe șolduri, ciorapi lungi și pantofi albi. Nu eram singurul care știa ce forme trăsnet are. Și ea le cunoștea foarte bine. Am mers în camera de zi, unde era o tavă pe masă.

– Bella e liberă azi, așa că pregătesc eu ceaiul. Vreți o ceașcă?

– Nu, mulțumesc, doamnă Nirdlinger. Nu o să vă rețin decât un minut. Asta numai dacă domnul Nirdlinger s-a hotărât să încheie un nou contract. Și presupun că a făcut-o, din moment ce m-ați chemat aici.

Îmi dădusem seama că nu mă surprinsese deloc faptul că Bella era liberă și că femeia tocmai își făcea un ceai. Voiam să scap cât mai repede, indiferent dacă plecam sau nu cu actele semnate.

– Vă rog, serviți puțin ceai. Mie-mi place tare mult. Mă ajută să mai alung monotonia după-amiezilor.

– Trebuie să fiți englezoaică.

– Nu, californiană get-beget.

– Rar mai întâlnești în ziua de azi oameni ai locului.

– Majoritatea californienilor sunt din Iowa.

– Ca și mine, de altfel.

– Exact ce spuneam.

Costumul alb de marinar îmi schimbase părerea. M-am așezat.

– Doriți lămâie?

– Nu, mulțumesc.

– Zahăr, două bucăți?

– Nu, simplu.

– Nu vă plac dulciurile?

Zâmbetul îi descoperi dinții mari, albi și puțin ieșiți în afară.

– Faptul că deseori am întâlniri de afaceri cu chinezi m-a dezvățat să beau ceai ca americanii.

– Și mie îmi plac lucrurile chinezești. De fiecare dată când gătesc *chow mein*⁴¹, cumpăr toate ingredientele dintr-un singur loc, în apropierea parcului. De la domnul Ling – îl cunoașteți?

– Îl știu de ani de zile.

– Nu mai spuneți!

Când își ridică sprâncenele, am remarcat că nu era, de fapt, palidă. Aparenta lividitate îi era dată de pistruii deși de pe frunte. Observase că mă uitam la ei.

– Văd că mi-ați remarcat pistruii.

– Da, chiar îmi plac.

– Mie nu.

– Mie da.

– De fiecare dată când stăteam la soare obișnuiam să port pe cap un turban, dar veneau atât de mulți și-mi cereau să le ghicesc viitorul, încât m-am lăsat până la urmă păgubașă.

– Deci nu știți să prevestiți viitorul?

– Nu. Este o îndeletnicire californiană pe care nu m-am ostenit s-o învăț.

– În orice caz, mie îmi plac pistruii.

Se așeză lângă mine și am început să vorbim despre domnul Ling, un băcan chinez, care lucra și la primărie și pe care îl asiguram anual cu suma de 2500 de dolari, dar am vorbit despre el de parca ar fi fost cine știe cine. După un timp, am trecut la problema asigurării.

– Și cum rămâne cu polița de asigurare?

– Încă se mai gândește la Clubul Automobilistilor, dar cred că-și va reînnoi contractul cu dumneavoastră.

– Mă bucur să aud asta.

Timp de un minut n-a făcut altceva decât să se joace cu tivul bluzei, pe care îl plisa în cute mici și

îl desfășura apoi la loc.

– Însă nu i-am spus nimic despre asigurarea împotriva accidentelor.

– Nu?

– Nu-mi place să vorbesc cu el despre asta.

– Vă înțeleg.

– Mi se pare groaznic să-i spun că v-ați gândit că ar trebui să încheie și o asigurare împotriva accidentelor. Știți, soțul meu este reprezentantul Companiei Western Pipe & Supply, în Los Angeles.

– Lucrează în clădirea Petroleum, nu-i așa?

– Acolo are biroul. Dar majoritatea timpului și-l petrece pe câmpurile petrolifere.

– E foarte periculos, cu toate utilajele alea de forare.

– Îmi vine rău numai când mă gândesc.

– Compania are vreo obligație față de el?

– Nu, din câte știu eu.

– Într-o meserie ca asta, nu ar trebui să-și asume niciun risc.

Deși îmi plăceau pistrii ei, am hotărât în acel moment că venise vremea să aflu în ce ape mă scăldam.

– Vreți să vorbesc eu cu domnul Nirdlinger? Nu-i voi spune de unde am această idee, ci voi deschide întâmplător subiectul.

– Nu pot să-i vorbesc despre asta.

– V-am zis că o să discut eu cu dânsul.

– Dar mă va întreba și pe mine ce părere am și... nu voi ști ce să-i răspund. Sunt foarte îngrijorată.

Își plie încă o dată tivul bluzei și, după o lungă tăcere, îmi zise fățiș:

– Domnule Huff, n-aș putea eu să închei o poliță de asigurare pe numele lui, fără să-l mai deranjez cu aceste fleacuri? Am o brumă de bani și vă pot plăti fără ca el să știe, iar în acest fel scăpăm de toate necazurile.

După cincisprezece ani de activitate ca agent de asigurări, știam perfect unde bate. Mi-am stins țigara și m-am pregătit să mă ridic. Eram hotărât să ies de acolo, să renunț la reînnoire și să mă țin departe de acea femeie, ca de un vătrai înroșit în foc. Dar nu am făcut-o. Chipul îi era la o palmă distanță și mă privi puțin surprinsă. Drept răspuns, am luat-o în brațe, am tras-o spre mine și am sărutat-o – tremuram ca o frunză. Îmi aruncă o privire ca de gheață, după care își închise ochii și mă sărută și ea.

– Te-am plăcut de la început.

– Nu cred.

– Atunci, ia zi-mi, nu te-am chemat eu la ceai, exact azi, când Bella și-a luat liber? Mi-a plăcut de tine din prima clipă. Mi-a plăcut seriozitatea cu care vorbeai despre firma ta și despre toate celelalte nimicuri. Tocmai de aceea te-am și tachinat cu asigurarea la Clubul Automobilistilor.

– Ah, deci asta era.

– Acum știi.

I-am ciufulit părul și ne-am jucat amândoi cu tivul bluzei.

– Domnule Huff, nu faci cutele egale.

– Nu sunt egale?

– Da, pentru că alea de jos sunt mai mari decât astea de deasupra. Trebuie să iei de fiecare dată aceeași cantitate de material, să-l îndoi frumos și, apoi, cutele vor ieși perfect. Uite, așa.

– O să încerc să le fac mai bine.

– Dar nu acum, pentru că trebuie să pleci.

– Ne vedem curând?

– Poate.

– Sunt sigur că o să ne revedem.

– Bella nu-și ia liber în fiecare zi. O să te anunț eu.

– Sigur?

– Să nu mă cauți, fiindcă o să te sun eu. Promit.

– În regulă. Mai dă-mi un sărut, de rămas-bun.

– La revedere.

Căsuța în care locuiesc se află în Los Feliz Hills. În timpul zilei am ca ajutor în casă un filipinez, dar care nu doarme la mine. În noaptea aceea nu am mai ieșit în oraș, pentru că ploua. Așa că am aprins focul și m-am așezat, încercând să pricep ce-i cu mine, deși știam foarte bine: mă aflam chiar la buza prăpastiei, priveam în jos și-mi tot spuneam să plec de acolo cât mai repede și să nu mai mă întorc vreodată – dar fără să mă clintesc. De fapt, trăgeam cu ochiul dincolo de marginea hăului și, de fiecare dată când încercam să mă îndepărtez, ceva lăuntric mă îmboldea să mă apropii și mai mult, ca să pot vedea mai bine.

Cu puțin înainte de ora nouă se auzi soneria. Am știut din primul moment cine era. Stătea în pragul ușii, îmbrăcată într-un fulgarin și cu o bonetă mică de înotător pe cap, iar broboanele de ploaie îi luceau fascinant deasupra pistruiilor. După ce și-a scos pardesiul, a rămas în pulover și pantaloni largi – o vestimentație hollywoodiană banală, dar care arăta complet diferit pe corpul ei. Am condus-o în fața focului și s-a așezat. M-am așezat alături.

– Cum de mi-ai aflat adresa?

Îmi dădusem brusc seama că nu mi-ar fi plăcut deloc să sune la birou și să pună cine știe ce întrebări despre mine.

– Din cartea de telefoane.

– Aha.

– Ești surprins?

– Nu.

– Îmi placi, ești plin de tine.

– E plecat soțul?

– În Long Beach. Au început forarea unui nou puț și se lucrează în trei schimburi. A trebuit să se ducă acolo. Așa că m-am suit imediat în autobuz. M-am gândit că o să te bucuri să mă revezi.

– Frumoasă regiune, Long Beach.

– I-am zis Lolei că merg să văd un film.

- Cine-i Lola?
- Fiica mea vitregă.
- E tânără?

– Nouăsprezece ani. Ei bine, nu te bucuri să mă vezi?

– Ba da. De ce mai întrebi... nu știi că te așteptam?

Am discutat despre ploaia care nu se mai oprea, despre speranțele noastre de a nu mai avea parte de un alt potop, așa cum s-a întâmplat în 1934, cu o noapte înainte de Anul Nou, precum și despre faptul că o voi duce înapoi cu mașina. Apoi, privi pentru o vreme focul.

– Azi după-amiază mi-am pierdut capul.

– Nu de tot.

– Puțin.

– Îți pare rău?

– ... Puțin. De când m-am măritat, nu am mai făcut așa ceva. Tocmai de aceea am și venit aici.

– Te porți de parcă s-ar fi întâmplat ceva grav.

– Chiar s-a întâmplat. Mi-am pierdut capul. Nu e suficient de grav?

– Nu-i mare lucru.

– Voiam să spun că...

– Nu ai vrut.

– Nu. Chiar am vrut. Altminteri n-aș mai fi venit până aici. Dar ce vreau să-ți spun este că n-o să se mai întâmple.

– Ești sigură?

– Foarte sigură.

– Om trăi și om vedea.

– Te rog, nu... Îmi iubesc soțul. Mai ales acum.

Am privit pentru o vreme focul. Știam că trebuie să renunț până nu e prea târziu. Dar ceva mă îmboldea să merg mai departe. Atunci am avut din nou senzația că nu spune ce gândește. A fost la fel ca în prima după-amiază în care ne-am întâlnit, când în spatele vorbelor ei se ascundea altceva. N-

am putut scăpa de senzația aia, așa că am adus vorba despre asta.

– De ce ai zis „mai ales acum”?

– Sunt îngrijorată.

– Te gândești că, pe câmpurile alea petrolifere, într-o noapte ploioasă ca asta, se poate prăbuși peste el un trolu sau cine știe ce utilaj greu?

– Nu vorbi așa, te rog.

– Dar am dreptate.

– Da.

– Înțeleg. Mai ales în împrejurările de față.

– Ce împrejurări? Nu înțeleg la ce te referi.

– La trolul ăla...

– Care trolu?

– Care va cădea peste el.

– Domnule Huff, v-am rugat să nu mai vorbiți așa. Nu este de râs. Sunt îngrijorată de moarte și... Ce vă face să spuneți una ca asta?

– Faptul că vei prăvăli un trolu peste el.

– Cum?!

– Ei, poate nu un trolu, ci altceva. Un obiect care va cădea din întâmplare peste el și-l va omorî.

Răspunsul o încremeni și ochii îi licăriră, însă replica îi veni după câteva clipe. O luasem prin surprindere și s-a văzut nevoită să joace teatru, doar că nu știa cum să improvizeze.

– Glumiți?

– Nu.

– Dacă nu glumiți, înseamnă că v-ați pierdut mințile. N-am auzit de când sunt așa ceva.

– Nu sunt nebun, nu glumesc și știi foarte bine la ce mă refer, pentru că, de când m-ai întâlnit, ideea nu te-a slăbit o clipă și, de fapt, de-aia ai și venit la mine astă-seară.

– Nu am de gând să ascult asemenea bazaconii.

– Cum vrei.

– Plec.

– Perfect.

– Chiar în clipa asta.

– Bine.

S-ar fi zis că reușisem să mă îndepărtez de pe marginea prăpastiei, fiindcă o pusesem la punct și i arătasem clar ce cred, așa că subiectul era închis pentru totdeauna. Aiurea! E drept că asta am avut de gând, pentru că nici măcar nu m-am ridicat să o conduc la ușă, nu am ajutat-o să se îmbrace și nici nu am dus-o acasă cu mașina, ci am tratat-o ca pe o mătă vagaboandă. Dar în sinea mea știam foarte bine că în noaptea următoare va continua să plouă, că în Long Beach nu se vor opri forările, că voi aprinde focul, voi sta în fața șemineului și, cu puțin înainte de ora nouă, voi auzi încă o dată soneria de la ușă. Într-adevăr, îmi trecu pragul fără să scoată un cuvânt și am stat amândoi în fața focului mai bine de cinci minute, după care deschise discuția.

– De ce mi-ai vorbit așa ieri-seară?

– Pentru că aveam dreptate. Asta ai de gând să faci.

– Acum? După tot ce-ai spus?

– Da, chiar și după tot ce-am spus.

– Totuși... Walter, acesta e de fapt și motivul pentru care am venit din nou la tine. M-am gândit mai bine și mi-am dat seama că unele dintre vorbele mele ți-au lăsat o impresie complet greșită. Într-un fel, mă bucur că mi-ai atras atenția în privința lor, pentru că le-aș fi putut spune și altora, care le-ar fi dat cine știe ce interpretare. Dar acum, fiindcă am înțeles consecințele, poți fi sigur că mi-a ieșit complet din minte un asemenea lucru – pentru totdeauna.

Altfel spus, întreaga zi se perpelise că i-aș putea avertiza soțul, ori cine știe ce. Am continuat în același stil.

– Văd că mi-ai spus pe numele mic, Walter. Pe tine cum te cheamă?

– Phyllis.

– Phyllis, am impresia că avertismentul meu te-a făcut să te răzgândești. Dar n-are a face, îți vei

pune planul în practică și eu o să te ajut.

– *Tu?*

– Da, eu.

O surprinsesem din nou, însă de această dată nici măcar n-a mai încercat să se prefacă.

– Păi... nu pot cere nimănui să mă ajute! E imposibil!

– Serios? Atunci, află de la mine că trebuie să ai pe cineva să te ajute. Ar fi minunat să poți face totul de una singură, așa încât să nu te știe nimeni, însă necazul e că nu ai cum. Mai ales când ai de-a face cu o companie de asigurări. Un ajutor îți este indispensabil. Iar cel mai bine e să fie cineva care-și cunoaște meseria.

– Și de ce-ai face una ca asta?

– Pentru tine, în primul rând.

– Și altceva?

– Pentru bani.

– Să înțeleg că de dragul meu și pentru banii pe care i-am putea câștiga ți-ai trăda compania și ai fi gata să-mi vii în ajutor?

– Ai înțeles perfect. Și ai face bine să dai cărțile pe față, fiindcă, odată ce pornesc la drum, merg până la capăt, fără tergiversări sau greșeli. Dar mai întâi trebuie să-ți știu intențiile. Cu așa ceva nu te joci.

Închise ochii și, după un timp, începu să plângă. Am cuprins-o de umăr și am îmbărbătat-o puțin, deși mi s-a părut destul de ciudat ca, după o asemenea discuție, să o tratez ca pe o copiliță care și-a pierdut bănuții de dulciuri.

– Te rog, Walter, nu mă lăsa să fac așa ceva. Nu putem face una ca asta... e o nebunie.

– Da, e o nebunie.

– Dar vom reuși. Simt asta.

– Și eu.

– Să știi că nu am un motiv anume. Se poartă cu mine cât se poate de bine. Nu-l iubesc, însă nu pentru că mi-ar fi făcut ceva rău.

– În schimb, tu o să-i faci.

– Da, așa să-mi ajute Dumnezeu. Voi merge până la capăt.

Se opri din plâns și-mi stătu în brațe câteva minute, fără să spună nimic. Apoi, începu să vorbească, aproape în șoaptă.

– Să știi că nu-i deloc fericit și... cred că i-ar fi mai bine mort.

– Da?

– Nu e corect, nu-i așa?

– Din punctul lui de vedere, nu cred.

– Știu că nu e drept. Îmi tot spun asta. Dar e ceva înăuntrul meu, nu-mi dau seama ce anume – poate sunt eu nebună –, simt că-mi place moartea. Uneori chiar mă imaginez în ipostaza Doamnei cu Coasa, învăluită într-un giulgiu stacojiu și plutind în văzduhul întunecat. Atunci mă simt atât de frumoasă – și tristă, totodată. Dar și dornică să fac întreaga lume fericită, să-i duc pe toți acolo unde sunt și eu, în negura nopții, departe de toate necazurile și suferințele... Walter, asta e partea cea mai oribilă. Știu că e groaznic. Și eu îmi spun același lucru. Dar mie nu mi se pare atât de îngrozitor. Eu chiar simt că-l ajut și că îi fac un bine – doar că fără știința lui. Mă înțelegi, Walter?

– Nu.

– Nimeni nu poate.

– Dar o vom face.

– Da, o vom face.

– Și mergem până la capăt.

– Până la capăt.

O noapte sau două mai târziu, am vorbit despre asta ca și cum am fi discutat despre o banală excursie la munte. Trebuia să-i aflu planul, ori dacă nu cumva făcuse o mișcare greșită, prin care să fi stricat deja totul.

– Phyllis, i-ai spus ceva despre asigurare?

– Nu.

– Absolut nimic?

- Niciun cuvîntel.
- Bine. Și cum te-ai gândit s-o faci?
- Mai întâi aș fi încheiat polița...
- Fără ca el să știe?
- Da.
- Sfînte Sisoe, în cazul ăsta ai fi devenit o victimă sigură – fiindcă este primul lucru pe care agenții îl verifică. Oricum, problema e ca și rezolvată. Altceva?
- La primăvară vrea să construiască o piscină, în curtea interioară.
- Și?
- Mă gândisem că există riscul să-și spargă capul în timp ce plonjează, sau ceva de genul ăsta.
- Nu merge. De fapt, e o idee complet neinspirată.
- De ce? Din când în când, oamenii se mai și împiedică, nu?
- Nu ține. În primul rînd, acum cinci sau șase ani, un năărău de agent a publicat într-un ziar un articol în care spunea că majoritatea accidentelor au loc în căzile de baie și, de atunci, primele opțiuni le reprezintă întotdeauna căzile de baie, piscinele, iazurile – însă, bineînțeles, mă refer numai la cei care urmăresc o escrocherie. În California sunt acum două cazuri de acest gen. Ambele ridică mari semne de întrebare, iar dacă mai există și asigurări de despăgubire, fii sigură că respectivii vor sfârși cu ștreangul de gât. Apoi, accidentul poate avea loc doar în timpul zilei și nu poți ști cine trage cu ochiul de pe colina alăturată. De asemenea, o piscină nu diferă prea mult de terenurile de tenis, pentru că, imediat ce ai construit-o, devine un loc de relaxare al întregii comunități, așa încât te poți trezi în orice clipă cu vreun vecin în curte. Și, nu în ultimul rînd, este o chestiune de șansă, fiindcă trebuie să aștepti momentul potrivit, nu o poți planui și nu poți avea certitudinea că îți va ieși totul perfect. Fii atentă,

Phyllis: reușita unei *crime* depinde de trei elemente esențiale.

Cuvântul îmi scăpase fără să-mi dau seama. M-am uitat imediat la ea, crezând că se va cutremura la auzul lui. Nici vorbă. S-a aplecat în față, iar lumina focului ce i se reflecta în priviri îi dădea înfățișarea unei tigroaice.

– Te ascult. Continuă.

– Primul îl reprezintă complicele. O singură persoană nu are cum să iasă basma curată dintr-o asemenea situație, decât dacă i se tolerează fapta și se invocă obiceiul nescris al pământului, sau ceva similar. Așa că unul singur nu are nicio șansă. Factorul secund îl constituie locul, momentul și modalitatea de acțiune, cunoscute toate din vreme – dar numai de noi, nu și de victimă. Iar al treilea este îndrăzneala – un element de care amatorii nu au habar. Pe primele două le știu aproape toți, însă pe al treilea îl folosesc numai profesioniștii. În orice crimă există un moment când doar curajul te poate salva – și-ți pot spune și de ce. Te înțeleg: ai impresia că ai descoperit crima perfectă și ești convinsă că vei produce accidentul în piscină cu atât de multă ingeniozitate, încât nimeni nu va bănui nimic. Dar să știi că te vor dibui în cel mult două minute. În minutul următor îți vor demonstra fapta, iar după încă un minut vei recunoaște singură totul. Crimele perfecte sunt apanajul gangsterilor care merg direct la țintă. Să-ți explic cum acționează aceștia. În primul rând se informează foarte bine despre ținta pe care o au și, pentru asta, intră în legătură cu prietena individului. Apoi, într-una din zile, să zicem, în jurul orei șase după-amiaza, sub pretextul că vrea să-și cumpere un ruj, femeia iese din casă și își sună complicită, cărora le spune care este cinematograful unde vor viziona amândoi un film, precum și zona în care vor fi cam pe la ora nouă seara. Ei bine, astea sunt primele două elemente: găsesc persoana care să-i ajute și stabilesc din timp

locația și momentul loviturii. Bun. Acum, fii atentă la cel de-al treilea factor. Ajung cu mașina la fața locului și parchează peste drum, fără să oprească motorul. Apoi, își trimit un om în stradă, care le semnalizează sosirea victimei scăpând ca din întâmplare batista pe trotuar. Indivizii coboară din mașină și pornesc direct către cinematograf. Se apropie de tip și-l rezolvă pe loc, în lumina strălucitoare a reclamelor, sub privirile a cel puțin două sute de persoane. Bărbatul nu are nicio șansă în fața zecilor de gloanțe descărcate din patru sau cinci automate. Imediat ce s-a prăbușit, o întind spre mașină și pornesc în trombă. Atunci să te văd cum îi vei condamna, pentru că, poți fi sigură, și-au pregătit din vreme alibiuri solide, iar martorii care i-au văzut câteva secunde la locul faptei au fost atât de speriați încât nici nu și-au dat seama ce se întâmplă. Așa că nicio șansă să fie condamnați. Poliția, bineînțeles, află imediat cine sunt făptașii, îi saltă la secție și îi chelfănește bine – după care învinuiții ajung în instanță ca niște cazuri clare de *habeas corpus*^[2] și sunt eliberați. Astfel de indivizi nu sfârșesc în spatele gratiilor, pentru că acționează la comanda altor gangsteri. Într-adevăr, își cunosc bine meseria. Iar dacă vrem și noi să scăpăm, trebuie să procedăm la fel ca ei, nu ca vreun neghiob din suburbia San Francisco-ului, care nu-și recapătă libertatea nici măcar după ce-a trecut prin două înfățișări.

– Deci, să fim îndrăzneți?

– Exact, trebuie să dăm dovadă de curaj. Altfel nu se poate.

– Însă, dacă-l împușcăm, nu va fi un accident.

– Așa e. Nu vom recurge la această soluție. Ți-am spus toate acestea fiindcă vreau să înțelegi bine principiul. Îndrăzneala e singura cale prin care putem ieși cu bine la liman.

– Și cum o s-o facem?

– Ajung și la asta. Altă bubă a ideii cu piscina este că nu ne iese niciun ban.

– Dar vor fi obligați să plătească...

– Da, vor plăti, însă nu foarte mult. Cei mai mulți bani se dau în cazul accidentelor de tren. La scurt timp după ce-au început să fie încheiate asigurări împotriva accidentelor, s-a descoperit că locurile aparent periculoase, cele pe care oamenii le consideră riscante, nu prezintă un mare grad de pericolozitate. Ce vreau să spun e că, deși au toți convingerea că trenurile sunt nesigure – de fapt, această impresie a persistat până în momentul în care transportul feroviar s-a extins peste tot –, statisticile arată că puțini oameni mor sau sunt răniți în aceste mijloace de transport. Asigurările împotriva accidentelor au prevăzută o clauză care nu poate decât să-i liniștească pe cei cărora le este teamă de călătoriile cu trenul. Această prevedere nu produce mari pierderi companiei, fiindcă arareori se întâmplă ca un asigurat să nu ajungă cu bine la destinație: despăgubirile în aceste cazuri sunt duble. De aici o să ne vină banii. Te-oi fi gândit, poate, că sunt un papă-lapte și că n-o să fiu în stare să profit de ocazie. Când vom isprăvi treaba, dacă totul merge bine și nu facem nicio greșală, o să încasăm un cec de cincizeci de mii.

– Cincizeci de mii?

– E bine?

– Dumnezeu!

– Sunt perfect de acord: nu-i de coala. Nu mi-am pierdut vremea de pomană în meseria asta, nu-i așa? Fii atentă: deși tipul este convins că știe totul despre această asigurare, nu va ști nimic. Va solicita de bunăvoie, în scris, încheierea unei astfel de polițe, dar, de fapt, nu va solicita nimic. Va plăti asigurarea cu propriul carnet de cecuri și, cu toate acestea, nu va achita nimic. Va avea un accident, fără să aibă cu adevărat un accident – într-un tren în care nu se va sui vreodată.

– Ce vrei să spui?

– O să te lămurești mai târziu. Primul lucru pe care trebuie să-l facem este să încheiem asigurarea.

Am să-i vând polița, înțelegi? Doar că nu-l asigur pe el. De fapt, nu-l asigur total. Îi voi prezenta documentația, la fel ca oricărui client, însă pentru asta am nevoie de martori. Ai grijă de asta. Este important să mai asiste cineva la discuția noastră, când îi voi spune că autoturismul este asigurat pentru orice tip de accident, dar el ca persoană, în caz de vătămare corporală, nu va primi nicio despăgubire. O să-i atrag atenția asupra chestiei ăsteia și-o să-l întreb dacă prețuiește mașina mai mult decât pe sine. Și...

– Dacă va cumpăra totuși polița?

– Chiar crezi că o va face? În niciun caz. Îl voi aduce la un pas de semnătură, dar îl voi ține tot timpul în frâu – n-avea tu grijă. În definitiv, chiar dacă altceva nu știu să fac, am negustoria în sânge, însă am nevoie de martori – măcar unul.

– O să găsesc pe cineva.

– Și nu uita să te împotrivești.

– În regulă.

– Te vei arăta de acord cu asigurarea automobilului, când voi face referire la aceasta, iar când vei auzi de polița împotriva accidentelor trebuie să pari îngrozită.

– O să țin minte.

– Ar trebui să stabilim o întâlnire, cât mai curând. Mă suni când ești pregătită.

– Mâine?

– Îmi confirmi prin telefon. Și, nu uita, ne trebuie un martor.

– O să găsesc pe cineva.

– Atunci, rămâne pe mâine. Cu condiția să suni.

– Walter... mă înfioară gândul, dar sunt așa de emoționată!

– Și eu.

– Sărută-mă.

Credeți că sunt nebun? Da, poate sunt. Dar nu cred să existe om care să nu-și iasă din minți, dacă și-ar irosi cincisprezece ani în profesiunea mea. Credeți că este o meserie ca oricare alta, poate

ceva mai bună decât celelalte, mai ales pentru că vine în ajutorul văduvelor, orfanilor și celor aflați în vremuri de ananghie? Ei bine, nu. E cel mai mare tripou din lume, deși nu are aerul. Iar acest lucru se vede după modul în care agenții își calculează la centimă câștigurile și după lăcomia cu care îți iau banii. Jocul e foarte simplu: tu pariezi că-ți va arde casa, ei pun prinsoare că nu se va întâmpla așa ceva. Dar ceea ce te păcălește este faptul că, în momentul în care ai făcut înțelegerea, nu ai fi vrut pentru nimic în lume să-ți ia foc casa și, astfel, uiți complet de rămășagul făcut. Ei însă nu uită. Pentru ei, pariul rămâne pariu, iar un contract de asigurare nu diferă cu nimic de orice altă prinsoare. Cu toate acestea, vine un moment când vei dori să-ți ardă locuința din temelii, respectiv în ziua când despăgubirea întrece cu mult valoarea casei. Atunci încep și necazurile. Ei știu foarte bine că există o mulțime de escroci interesați să dea lovitura și devin neîndurători când au de-a face cu aceștia. Au iscoade peste tot, cunosc fiecare șmecherie și, dacă vrei să-i păcălești, trebuie să fii cu adevărat profesionist. Atâta timp cât ești cinstit, te vor plăti cu zâmbetul pe buze și vei merge acasă cu impresia că a fost doar un joc nevinovat. Încearcă numai să-i duci de nas și o să vezi ce le poate pielea.

Da, sunt un agent, un crupier experimentat în acest joc. Cunosc toate trucurile, îmi pierd nopți întregi gândindu-mă la șmecheriile pe care le-ar putea face clienții, așa încât să fiu pregătit atunci când mă voi confrunta cu ele. Astfel, într-una din nopți, analizând un posibil truc, m-am surprins cochetând cu ideea că aș putea da lovitura, cu condiția să găsesc pe cineva care să parieze pentru mine. Asta e tot. Am știut că mi-am găsit complicele în momentul în care am întâlnit-o pe Phyllis. Iar dacă vi se pare ciudat că sunt în stare să omor pentru un teanc de jetoane, poate că n-ați mai gândi așa dacă v-ați afla în spatele ruletei și nu

în fața ei. Am văzut atât de multe case prefăcute în cenușă, mașini distruse, cadavre cu găuri vineții în tâmpile și o sumedenie de lucruri oribile pe care oamenii le fac numai ca să încaseze marele pot, încât nimic din toate acestea nu mi se mai pare real. Iar dacă nu mă credeți, mergeți în Monte Carlo sau în orice alt oraș unde există un cazinou serios, așezați-vă la o masă și uitați-vă la chipul celui care învârte biluța de fildeș. După ce l-ați privit o vreme, închipuiți-vă cât de mult ar suferi dacă ați ieși afară și v-ați trage un glonț în cap. Poate că și-ar coborî o clipă ochii, la auzul împușcăturii, dar nu fiindcă i-ar păsa că sunteți sau nu în viață, ci pentru a fi sigur că n-ați lăsat cumva la masă un pariu pe care să fie nevoit să-l încaseze vânzându-vă proprietatea. Pe unul de teapa asta nu-l interesează nimic altceva.

Capitolul III

– Domnule Nirdlinger, vă mai atrag atenția asupra unui aspect, referitor la noul articol pe care l-am adăugat în ultimul an, pentru care nu plătiți nimic în plus și în baza căruia vă garantăm eliberarea pe cauciune. Veți avea la dispoziție un tichet pe care îl puteți folosi în cazul accidentelor de care vă faceți vinovat, ori în eventualitatea oricărui incident de circulație în urma căruia vă arestează poliția, document care vă pune imediat în libertate, cu condiția ca fapta să nu contravină legii cauciunii. Când poliția vede tichetul, noi devenim în mod automat garanții dumneavoastră și veți fi liber până când este trimis cazul în instanță. Din moment ce membrii Clubului Automobilistilor beneficiază de acest avantaj și pentru că intenționați să vă înscrieți la ei...

– Nu, am renunțat la idee.

– Ei bine, în acest caz, de ce n-am încheia înțelegerea chiar acum? V-am spus în ce constă oferta noastră...

– Da, cred că ne putem înțelege.

– Atunci, vă rog, semnați-mi aceste formulare prin care veți fi protejat până când veți primi noua poliță. Întrucât actul îl vom întocmi în aproximativ o săptămână, nu are rost să plătiți pentru câteva zile o asigurare suplimentară. Acesta este pentru tamponări, incendiu și furt, iar celălalt pentru răspundere civilă – dacă nu aveți nimic împotriva să le semnați, sunt exemplarele companiei și le voi păstra în dosarul meu.

– Aici semnez?

– Chiar deasupra liniei punctate.

Era un bărbat solid, bine făcut, cam de statura mea, cu ochelari, dar pe care l-am momit exact așa cum plănuisem. Imediat ce a semnat actele, am

trecut la asigurarea împotriva accidentelor. N-a părut prea interesat, așa că am insistat. Phyllis a intervenit arătându-se îngrozită de ideea asigurării împotriva accidentelor, iar eu mi-am continuat expunerea și nu m-am oprit până când nu i-am prezentat clar considerentele pentru care să încheie asigurarea și pe care i le-ar fi expus orice agent, dar și alte două-trei motive suplimentare, la care niciun alt agent nu s-ar fi gândit vreodată. M-a ascultat bătând darabana în brațul scaunului, dorindu-și evident să scape cât mai repede de mine.

Dar nu acest lucru m-a neliniștit, ci martorul adus de Phyllis. Îmi închipuisem că are un prieten sau o prietenă de familie, pe care să o invite la cină și căreia să-i permită să rămână cu noi în camera de zi, după ce voi fi sosit în jurul orei șapte și jumătate. În schimb, a chemat-o pe fiica ei vitregă, o fată simpatică, pe nume Lola. Când tânăra a vrut să plece, Phyllis a reținut-o cerându-i să o ajute cu depanarea sculului de lână pentru jerseul pe care îl tricota. Pentru a fi sigur că-și va aminti despre ce vorbim, am căutat să mi-o apropiu, apelând din când în când la câte o glumă – însă, cu cât o priveam mai mult, cu atât mai puțin îmi plăcea situația în care eram. Unul dintre lucrurile la care nu mă așteptasem a fost faptul că m-am văzut nevoit să stau atât de aproape de ea, știind foarte bine ce urma să-i facem tatălui ei.

Apoi, când m-am ridicat să plec, m-am oferit să o conduc în centru, unde dorea să vadă un film. Tatăl ei trebuia să iasă și el în aceeași seară, dar pleca mai târziu, cu mașina, ceea ce însemna că, dacă n-o conduceam eu, ar fi fost obligată să ia autobuzul. N-am dorit să o conduc și nu am vrut să am de-a face cu ea, dar, când tatăl ei a făcut aluzie la mine, nu l-am putut refuza. Într-o clipită, fata țâșni din cameră, își luă haina și pălăria, iar peste

un minut sau două rulam amândoi în josul dealului.

– Domnule Huff...

– Ce e?

– Știți, nu am de gând să merg la film.

– Serios?

– Da, pentru că mă întâlnesc cu cineva. La magazinul de lângă noi.

– Înțeleg.

– Ne puteți duce pe amândoi în centru?

– Bineînțeles.

– Nu vă supărați?

– Nu, deloc.

– Și nu mă veți spune? Am motivele mele să mă ascund de părinți.

– E în regulă, puteți sta liniștită.

Am oprit în fața prăvăliei, iar fata coborî și, un minut mai târziu, se întoarse alături de un tânăr destul de chipeș, ce părea a fi italian și care așteptase undeva prin apropiere.

– Domnule Huff, el e domnul Sachetti.

– Încântat de cunoștință, domnule Sachetti.

Urcați.

Au urcat în mașină, și-au zâmbit și am pornit pe Beachwood, direct spre centru.

– Unde vreți să vă las?

– Nu contează.

– E bine la intersecția dintre Hollywood și Vine?

– Perfect.

I-am lăsat acolo și, după ce-au coborât, fata îmi întinse mâna și îmi mulțumi, cu ochii strălucindu-i ca stelele.

– Ați fost foarte drăguț că ne-ați adus. Apropiați-vă și am să vă spun un secret.

– Ascult.

– Dacă nu ne-ați fi ajutat, ar fi trebuit să mergem pe jos.

– Și cum vă întoarceți?

– Tot pe jos.

– Aveți nevoie de bani?

– Nu, fiindcă tata m-ar omorî dacă ar afla că mi-am cheltuit deja toți banii pentru săptămâna asta. Oricum, vă mulțumesc și vă rog să nu le spuneți nimic.

– Hai, nu mai pierdeți vremea, că veți intra pe întuneric.

M-am dus direct spre casă. Phyllis a ajuns și ea, aproximativ jumătate de oră mai târziu, fredonând o melodie dintr-un film cu Nelson Eddy^[3].

– Ți-a plăcut jerseul meu?

– Da, firește.

– Nu-i așa că e o culoare frumoasă? N-am purtat niciodată trandafiriu stins, dar cred că o să mi se potrivească perfect.

– O să-ți vină foarte bine.

– Unde ai lăsat-o pe Lola?

– În centru, pe bulevard.

– Și unde s-a dus?

– N-am băgat de seamă.

– O aștepta cineva?

– N-am văzut pe nimeni. De ce întrebi?

– Eram curioasă. A umblat cu un băiat pe nume Sachetti – un individ total nepotrivit pentru ea – și i s-a interzis să-l mai vadă.

– Astă-seară n-a fost de planton. Oricum, eu nu l-am întâlnit. De ce nu mi-ai zis că o chemi pe ea?

– Nu mi-ai cerut tu să vin cu un martor?

– Ba da, însă nu m-am referit la ea.

– E un martor la fel de bun ca oricare altul.

– Firește, dar există o limită. Ne folosim de fata lui... și când te gândești în ce scop...

Chipul și privirea i se înăspiră brusc, iar vocea îi deveni ca de gheață.

– Ce-i cu tine? Te pregătești să dai bir cu fugiții?

– Nu, dar ai fi putut găsi pe altcineva. Gândește-te și tu: am mers cu ea până în centru și am avut tot timpul hârtiile asupra mea.

Am scos polițele și i le-am arătat. Unul dintre „exemplarele companiei” era un formular modificat la zi, pentru o asigurare individuală

împotriva accidentelor, în valoare de 25 000 de dolari și cu despăgubire dublă în caz de invaliditate sau deces produs într-un vehicul feroviar.

Una dintre regulile jocului a fost să-l vizitez de două-trei ori pe Nirdlinger la biroul său. Prima dată nu am zăbovit mai mult de cinci minute, răstimp în care i-am dat certificatul de garanție pentru asigurare, spunându-i să-l țină permanent în automobil, și am plecat. La a doua întrevedere i-am dus o mică agendă din piele, cu numele său poleit pe copertă, un cadou promoțional oferit tuturor clienților noștri. Iar la a treia vizită i-am predat actele de asigurare și am luat de la el un cec în valoare de 79 de dolari și 52 de cenți. Când am revenit la firmă în aceeași zi, Nettie mi-a zis că sunt așteptat de cineva în birou.

– Cine e?

– O domnișoară Lola Nirdlinger și un anume domn Sachetti, după cum l-a prezentat ea. Nu i-am reținut însă numele mic.

Mi-a zâmbit imediat ce-am intrat. Era clar: mă plăcea.

– Sunteți surprins că ne reîntâlnim?

– Nu chiar. Cu ce vă pot ajuta?

– Vrem să vă cerem o favoare. În fond, este vina dumneavoastră că am ajuns aici.

– Da? Cum așa?

– Seara trecută i-ați spus lui tata că, dacă are nevoie, poate să primească bani pentru mașină. Așa că am venit să vedem dacă este adevărat. De fapt, doar pe Nino îl interesează acest lucru.

A trebuit la un moment dat să iau măsuri în ceea ce privește concurența celor de la Clubul Automobilistilor și mă refer aici la creditele mobiliare. Agenții Clubului le oferă clienților posibilitatea să ia împrumuturi garantând cu mașinile personale, ceea ce mi-a dat de înțeles că trebuia să le urmez exemplul, dacă voiam să mai

rămân pe piață. Așa că am înființat o mică firmă de finanțare, pe care o conduceam chiar eu și unde lucram o singură zi pe săptămână. Firma nu avea nimic de-a face cu compania de asigurări, dar mă ajuta să răspund afirmativ la întrebarea pe care o auzeam mai mereu: „Împrumutați bani în contravaloarea mașinii?” Ca informație generală într-o discuție de afaceri, îi menționasem și lui Nirdlinger acest avantaj, fără să-mi fi dat seama că fata era atentă la ce vorbeam.

M-am uitat la Sachetti.

– Vrei să te împrumuți garantând cu mașina?

– Da, domnule.

– Ce marcă e?

Era un model ieftin.

– Berlină?

– Coupé.

– E achitată pe numele tău?

– Da, domnule.

Remarcaseră probabil pe chipul meu o privire de nedumerire, pentru că fata chicoti.

– Ieri-seară nu a putut să o folosească. Nu avea benzină.

– Aha, înțeleg.

N-am vrut să-i împrumut bani și să-mi garanteze cu mașina sau cu nimic altceva. Sub nicio formă nu voiam să am de-a face cu el și nici cu ea, așa că mi-am aprins o țigară și, preț de un minut, am păstrat tăcerea.

– Ești sigur că vrei să te împrumuți garantând cu mașina? Pentru că dacă nu ai o slujbă sau, mai bine spus, dacă nu ești absolut sigur că ai cu ce plăti datoria, poți să-ți iei adio de la mașină. Comerțul cu mașini la mâna a doua a devenit o afacere mai ales datorită persoanelor care au impresia că nu vor avea nicio problemă în a restitui mici împrumuturi și, totuși, nu reușesc s-o facă.

Lola mă privi foarte serioasă.

– În cazul lui Nino lucrurile stau altfel. E adevărat că nu muncește, dar să știți că nu dorește împrumutul doar ca să aibă bani de cheltuială. Se străduiește să-și ia diploma de doctor în științe și...

– Unde?

– U.S.C.¹⁴¹

– În ce specialitate?

– Chimie. Are un post asigurat dacă își obține diploma și ar fi păcat să dea cu piciorul unui serviciu atât de bun, doar pentru că nu și-a putut lua licența. Însă, pentru aceasta, trebuie să-și publice disertația, să plătească una-alta, de pildă, diploma de licență – iată de ce are nevoie de bani, în niciun caz pentru a-și asigura traiul de zi cu zi. Pentru asta are prieteni care să-l ajute.

Îmi era clar că trebuia să-l ajut. N-aș fi făcut-o, dar, pentru că mă simțeam în prezența ei destul de agitat, nu-mi mai stătea mintea decât să-i spun *da* și să scap cât mai repede de amândoi.

– La ce preț te-ai gândit?

– Din câte mi-a zis, 250 îi sunt suficienți.

– Înțeleg, da.

După calculele mele, cu tot cu dobândă, ar fi trebuit să dea înapoi 285 de dolari – o sumă enormă pentru mașina cu care voia să garanteze.

– Bine, dați-mi răgaz o zi-două și cred că vom rezolva problema.

După ce-au ieșit, fata se strecură înapoi.

– Sunteți foarte drăguț cu mine. Nici nu știu de ce vă dau atâta bătaie de cap.

– Este în regulă, domnișoară Nirdlinger. Sunt chiar bucuros că...

– Îmi puteți spune Lola, dacă nu vă deranjează.

– Bine. Te voi ajuta cu mare plăcere de câte ori am ocazia.

– Și... rămâne secretul nostru.

– Da, bineînțeles.

– Vă sunt foarte recunoscătoare, domnule Huff.

– Mulțumesc... Lola.

Două zile mai târziu am încheiat și polița împotriva accidentelor, ceea ce însemna că trebuia să încasez cât mai repede cecul de la el, astfel încât datele să coincidă. Însă nu aveam de gând să-i înmânez lui polița, ci soției sale, care urma să o descopere ulterior în casa de bani. Lui nu aveam să-i spun absolut nimic. De asemenea, cecul trebuia să acopere integral contravaloarea poliței, așa încât mai târziu, când i se vor verifica chitanțierele și cecurile anulate, să se constate că a fost de acord cu plata asigurării. În felul acesta se confirma cererea din dosarele noastre și vizitele pe care i le-am făcut la birou, în caz că eram luat la ochi.

Revenind destul de îngrijorat în biroul lui, am închis ușa secretarei și am trecut direct la subiect.

– Domnule Nirdlinger, sunt într-o situație tare neplăcută și mă gândeam că poate mă veți ajuta.

– Nu știu. Să vedem. Despre ce e vorba?

Se aștepta să-i cer bani, exact ceea ce și dorisem să creadă.

– Este destul de grav.

– Spuneți-mi.

– Mi-e teamă că v-am încărcat prea mult la asigurarea automobilului.

Izbucni în râs.

– Asta-i tot? Și eu care credeam că vreți să vă împrumut bani!

– Ah, nu. Nici pe departe. Dar este un lucru foarte grav, din punctul meu de vedere.

– Îi primesc înapoi?

– Bineînțeles.

– Atunci, nu-i nici problemă – din punctul meu de vedere.

– Tocmai acesta e și necazul, domnule Nirdlinger, pentru că nu-i atât de simplu. În meseria noastră există o comisie care are rolul să limiteze competiția pentru micșorarea ratelor și să verifice ca fiecare companie să perceapă rate suficient de mari, așa încât să-și poată proteja

clienții asigurați. S-ar putea să am mari probleme din partea acestei comisii, pentru că, de curând, au o nouă regulă, în baza căreia investighează *toate* cazurile, fără excepție, în care agenții se fac vinovați de calcularea greșită a ratelor. Așa că vă dați seama ce mă așteaptă. Și, de fapt, nu numai eu voi avea de pățimit, ci și dumneavoastră. Pe mine mă vor chema la zeci de audieri diferite și pe dumneavoastră vă vor sâcăi până când nici nu o să mai știți cum vă cheamă – și toate astea pentru simplul fapt că am ales o rată greșită în seara când v-am vizitat prima dată, greșeală pe care am descoperit-o de-abia azi-dimineață, când mi-am revizuit bilanțul lunar.

– Și cu ce vă pot ajuta?

– Există o singură modalitate prin care pot rezolva problema. Cecul dumneavoastră, bineînțeles, a fost încasat și nu mai putem face nimic în această privință. Totuși, dacă binevoiți să primiți bani gheață în schimbul cecului inițial – în valoare de 79,52 de dolari –, pe care îl am asupra mea, și îmi veți semna altul pentru suma corectă, respectiv pentru 58,60 de dolari, atunci va fi totul în regulă și nu vor mai avea ce să investigheze.

– Ce vreți să spuneți prin „va fi totul în regulă”?

– Știți, în contabilitatea fișelor multiple... Ei bine, este atât de complicat încât nici eu nu cred că am înțeles clar. În orice caz, casierul nostru mi-a zis că aceasta e procedura și că așa se lucrează.

– Înțeleg.

Privi pe fereastră puțin amuzat.

– Bun, atunci nu văd de ce nu v-aș ajuta.

I-am dat diferența de bani și mi-a semnat cecul. A fost însă o mare păcăleală. Avem o comisie, bineînțeles, dar aceasta nu se ocupă de greșelile pe care le fac agenții, ci numai de verificarea ratelor. Nu știu să existe în contabilitate fișe multiple și n-am discutat niciodată cu casierul companiei. Îmi era clar că în momentul în care îi oferi cuiva posibilitatea să-și completeze averea cu vreo

douăzeci de dolari, respectivul nu se va întreba prea mult de ce i se face o asemenea ofertă. Am mers apoi la bancă și am depus cecul. Observasem până și specificația de pe cotorul chitanțierului, unde scrisese „asigurare”. Obținusem exact ce voiam.

A doua zi, Lola și Sachetti au venit să-și primească împrumutul. Când le-am înmănat cecul, fata începu să țopăie de bucurie în mijlocul biroului.

- Doriți o copie a disertației lui Nino?
- Sigur, mi-ar face plăcere.
- Se numește *Problema coloizilor în purificarea minereurilor aurifere sărace*.
- De-abia aștept s-o citesc.
- Parcă văd că nici măcar n-o s-o răsfoiți!
- O să citesc atât cât o să pot.
- Oricum, veți primi un exemplar cu autograf.
- Mulțumesc.
- La revedere. Poate că de-acum o să scăpați de noi o vreme.
- Poate.

Capitolul IV

Toate acestea, adică tot ce am povestit până acum, s-au petrecut iarna trecută – pe la mijlocul lui februarie. Este totuși iarnă, chiar dacă în California februarie nu diferă prea mult de celelalte luni calendaristice. Oricum, începând de atunci și, credeți-mă, până la sfârșitul primăverii, n-am dormit deloc bine. Poate că altcineva, dacă ar fi început o astfel de treabă, ar fi avut mai mult sânge rece decât mine și nu s-ar fi trezit deseori la miezul nopții, speriat că este prins din pricina omiterii cine știe cărui amănunt. În plus, au mai fost câteva chestiuni pe care nu știam cum le-am fi putut rezolva, de pildă, urcarea în tren. A fost foarte greu și, fără un dram de noroc, nu știu dacă am fi scos-o la capăt. Pe aici o mulțime de oameni n-au pus niciodată piciorul într-un vagon de tren, necum să călătorească într-un astfel de mijloc de transport. Toți folosesc automobilul. La fel ca majoritatea, și el mergea numai cu mașina, iar acest lucru ne-a dat pentru o vreme ceva bătaie de cap, fiindcă trebuia să-l convingem să călătorească măcar o dată cu trenul. Am scăpat totuși de-o problemă care mă chinase serios, și anume privirea amuzată ce-i apăruse pe chip în ziua când am primit al doilea cec. Simțisem că ascunde ceva și mă temusem să nu aibă vreo legătură cu secretara, pentru că, dacă s-ar fi dus la ea după ce-am plecat și i s-ar fi lăudat cu un chilipir douăzeci de dolari, lucrurile s-ar fi înrăutățit serios, indiferent de povestea pe care aş fi inventat-o eu. Însă nu s-a întâmplat așa. Phyllis a primit informația și chiar m-a surprins cât de bine decursese totul. Își trecuse asigurarea mașinii la cheltuielile companiei, iar secretara o înregistrase deja în acte când am venit să-mi prezint

propunerea. Și nu doar că era deja înregistrată, ci, dacă tot se pretase la manevra mea, se putea folosi de primul cec, cel anulat. Nu trebuia decât să-și țină gura în fața secretarei, să bage în buzunar cei douăzeci de dolari și nimeni n-ar fi aflat nimic. A fost într-adevăr discret și nu i-a suflat o vorbă nici măcar Lolei. Dar până la urmă a trebuit să se dea mare și i s-a destăinuit soției.

Un alt lucru îngrijorător era propria mea persoană. Mă temeam să nu îmi neglijez serviciul și să începă toți să se întrebe la birou de ce nu prea mai vin la muncă. Aceasta nu mi-ar fi făcut deloc bine mai târziu, când ar fi apărut suspiciunile în privința mea. Câtă vreme planul era în derulare, trebuia să continui vânzarea de asigurări mai mult ca niciodată. Am muncit pur și simplu nebunește. Am mers chiar și la clienții unde aveam cele mai mici șanse de vânzare și i-am presat într-un mod de-a dreptul rușinos. Astfel, mă credeți sau nu, vânzările au sporit cu 12% în martie, în aprilie au mai crescut cu 2%, iar în luna mai, când iau amploare vânzările de mașini, au urcat cu încă 7%. Bineînțeles, m-a ajutat și afilierea firmei de finanțare cu o importantă asociație a vânzătorilor de automobile de ocazie. Registrele nu mă puteau da cu nimic de gol și am fost în acea primăvară cel mai de treabă și mai respectat tip în ambele companii.

– O să mergă la reuniunea clasei sale. În Palo Alto.

– Când?

– În iunie. Peste aproape șase săptămâni.

– Asta e. Asta-i momentul pe care l-am așteptat.

– Dar se va duce cu mașina și, în plus, vrea neapărat să-l însoțesc. O să se supere foarte rău dacă nu merg cu el.

– Nu zău? Uite ce e, nu te mai sclifosi. Ori că se duc la o reuniune de clasă, ori până la magazinul din colț, bărbații preferă întotdeauna să mergă

singuri, nu cu soțiile. A vrut doar să fie politicos. Vorbește-i ca și cum nu te interesează deloc reuniunea și o să vezi cât de ușor îl vei convinge.

– Îmi place ideea.

– Nu trebuie să-ți placă nimic. O să te lămurești singură.

M-a ascultat și a stăruit o săptămână întreagă, dar fără să-l poată convinge să renunțe la mașină.

– Zice că are nevoie de mașină, pentru că intenționează să facă o mulțime de lucruri acolo, să meargă la picnicuri și chestii din astea, iar dacă nu va merge cu mașina lui, atunci va închiria alta. Mai mult decât atât, urăște trenurile. Are chiar rău de tren.

– Nu știi să joci teatru?

– Am jucat. Am încercat tot posibilul și a rămas de neclintit. M-am prefăcut atât de bine, încât Lola mă consideră un monstru egoist și aproape că nici nu mai vorbește cu mine. O să mai încerc, dar...

– Nu, lasă.

– De pildă, aș putea să-i stric mașina cu o zi înainte să plece. Îi pot defecta aprinderea sau altceva la fel de important, astfel încât să fie obligat să o trimită la reparat. Iar în felul ăsta va fi nevoit să ia trenul.

– Nu merge. Nici pe departe. În primul rând, pentru că deja te-ai prefăcut, te vor mirosi imediat și, crede-mă, pe urmă ne va fi extrem de greu să-i închidem gura Lolei. Iar în al doilea rând, chiar avem nevoie de mașină.

– Noi avem nevoie de ea?

– Este esențială.

– Tot nu înțeleg ce vom face.

– Vei afla. În scurt timp o să înțelegi. Însă nu trebuie să renunțăm la mașină. O să avem două automobile, al vostru și al meu. Orice s-ar întâmpla, nu te apuca să umbli la motor, fiindcă mașina trebuie să fie în perfectă stare de funcționare.

– N-ar fi mai bine să renunțăm la ideea cu trenul?

– Nu. Ori mergem pe varianta cu trenul, ori nu mai facem nimic.

– O, Doamne, dar nu trebuie să te răstești la mine.

– Voiam să-ți fie clar: nu mă interesează deloc mărunțișurile. Umblu întotdeauna numai după poturile cele mai mari.

– Mă întrebam și eu...

– Nu te mai întreba nimic.

Șansa ne-a surâs două sau trei zile mai târziu. Phyllis m-a sunat la birou, în jurul orei patru după-amiaza.

– Walter?

– Da.

– Ești singur?

– E important?

– Da, foarte. S-a întâmplat ceva.

– Bine, atunci plec acasă. Sună-mă în jumătate de oră.

Eram singur în birou, dar nu voiam să risc și să discut printr-un telefon cuplat la o centrală internă. M-am dus acasă și, la câteva minute după ce-am ajuns, a sunat telefonul.

– Excursia în Palo Alto nu mai e de actualitate, fiindcă bărbatu-meu și-a rupt piciorul.

– Cum!?

– Încă nu am aflat tot ce s-a întâmplat. Știu doar că a alunecat și a căzut, în timp ce încerca să potolească dulăul unui vecin, un câine care alerga după un iepure. Acum e la spital. Lola e cu el și-l va aduce acasă în câteva minute.

– Înseamnă că totul s-a terminat.

– Mă tem că da.

În timpul cinei mi-am dat seama că această întorsătură nu ne era deloc nefericită, ci, dimpotrivă, potrivea lucrurile perfect. Până să aud

soneria de la intrare, cred că m-am învârtit mai bine de cinci kilometri prin sufragerie, întrebându-mă dacă va trece sau nu pe la mine în noaptea aceea.

– Nu pot să stau decât câteva minute. Acum ar trebui să fiu undeva prin centru, ca să-i cumpăr ceva să citească. Îmi vine să plâng. Cine a mai auzit de un asemenea ghinion?

– Phyllis, lasă, nu te mai gândi. Și-a rupt grav piciorul?

– Nu, nu-i grav. Cred că și-a scrântit glezna.

– Îl are prins în suspensor?

– Nu, dar are o greutate de care va scăpa peste o săptămână. Până atunci nu are voie să meargă, iar după aceea va sta multă vreme cu piciorul în ghips.

– O să poată merge.

– Crezi?

– Da, cu condiția să-l ajuți tu.

– Ce vrei să spui?

– Se va putea sprijini foarte bine în cârje. Tu nu trebuie decât să-l convingi să se ridice. N-o să poată să conducă mașina cu piciorul în ghips, așa că va fi nevoit să folosească trenul. Phyllis, a ieșit exact cum speram.

– Ești sigur?

– Și mai e un lucru. Ți-am zis că o să urce într-un tren și, totuși, nu o va face. Până aici totul e în regulă. Apoi urmează problema identificării, am dreptate? Piciorul în ghips și cârjele sunt cele mai bune indicii prin care poate fi recunoscută o persoană. Îți spun, dacă reușești să-l urnești din pat și să-l convingi să meargă în excursie, ca într-o vacanță în care să se relaxeze și să uite prin ce-a trecut – atunci suntem în cărți. Simt asta. Suntem în cărți.

– E destul de riscant.

– Ce-i riscant în asta?

– Mă refer la faptul că un bolnav cu piciorul rupt nu are voie să se dea prea curând jos din pat. Am lucrat ca asistentă și știu ce vorbesc. O să-i

afecteze cu siguranță lungimea picioarelor, adică unul dintre ele va deveni mai scurt.

– Ah, deci asta te neliniștește pe tine?

O clipă mai târziu pricepuse și ea. Oricum, pe el nu mai avea de ce să-l îngrijoreze acest lucru, că ar fi rămas sau nu cu un picior mai scurt.

Chiar dacă poștașii nu lucrează de Ziua Eroilor^[5], portarul de zi trimite totuși pe cineva la compania de asigurări să-mi ridice corespondența primită acolo. Nu găsisese decât un plic mare, care mi-era adresat personal. L-am desfăcut și-am găsit înăuntru o broșură, intitulată *Coloizii în exploatarea miniere aurifere – un studiu al metodelor prin care poate fi soluționată această problemă*. Pe prima pagină era scrisă și dedicația: *Domnului Walter Huff, cu deosebit respect pentru ajutorul acordat – Beniamino Sachetti*.

Capitolul V

Trenul urma să plece seara, la ora 9:45. În jurul orei patru, am ajuns pe strada San Pedro și am discutat cu directorul unei companii de vinuri despre răspunderile pe care le au angajatorii. Însă mă dusesem cu un alt scop, deși știam bine că până în august nu am nicio șansă să-l abordez, pentru că de-abia atunci se coc strugurii și își deschide porțile fabricii. Tipul mi-a explicat de ce nu era pentru moment pregătit să încheiem o înțelegere, însă m-am prefăcut că nu știam și am plecat înapoi la birou. Secretarei i-am zis că tocmai găsisem un potențial client și am rugat-o să-i pregătească o ofertă. Astfel, în acte urma să apară data la care îl vizitasem prima oară – adică exact ceea ce urmăream. După ce-am mai semnat vreo două acte, pe la cinci și jumătate am plecat spre casă.

Când am ajuns, în jurul orei șase, filipinezul mă aștepta cu masa pregătită. Avusesem grijă să se întâmple așa. Eram în data de trei iunie și ar fi trebuit să-l plătesc pe întâi, dar l-am amânat, pretinzând că uitasem să trec pe la bancă. În ziua aceea luasem prânzul acasă și îi dădusem totodată și salariul – ceea ce însemna că de-abia aștepta să vină seara, să iasă în oraș și să se pună pe cheltuit. Când i-am zis că nu e nicio problemă și că poate pleca imediat ce-mi servește cina, a așezat supiera pe masă înainte să apuc să mă spăl pe mâini. Am avut o cină pe cinste, cu friptură, piure de cartofi, mazăre și morcovi, iar ca desert salată de fructe. Eram atât de emoționat încât mestecam și înghițeam cu noduri. Nici nu-mi terminasem bine cafeaua, că el deja se pregătise să-și întâlnească prietena și se schimbase în pantaloni crem, pantofi și ciorapi albi, haină maro și cămașă albă descheiată la gât. De obicei, tinerii filipinezi se

îmbrăcau marșea cu ce purtau luna actorii de la Hollywood, dar, de această dată, după părerea mea, un puști din Manila reușise să-l întrecă până și pe Clark Gable.

A plecat cu vreun sfert de oră înainte de șapte, iar când intrase la mine în cameră să mă întrebe dacă mai am nevoie de ceva, eu tocmai mă schimbam și mă pregăteam să urc în pat. I-am răspuns că o să mă relaxez muncind. Așa că, după aceea, am luat mai multe hârtii, creioane și am făcut o mulțime de notițe – ca și cum aș fi calculat garanțiile publice ale companiei conduse de directorul pe care-l vizitasem după-amiază. Exact genul de însemnări care trebuie păstrate în dosarul clientului. De asemenea, am avut grijă să menționez și data, în două locuri.

După ce-am terminat, m-am dat jos și am sunat la birou. Mi-a răspuns Joe Pete, paznicul de noapte:

– Joe Pete, la telefon Walter Huff. Îmi poți face un serviciu? Mergi te rog în biroul meu și o să găsești pe masă un registru de rate. Este un carnet cu foi detașabile, cu copertă moale din piele, pe care este imprimat în auriu numele meu, iar dedesubt scrie „Rate”. Am uitat azi să-l iau cu mine și am nevoie de el. Mi-l poți trimite imediat printr-un curier?

– În regulă, domnule Huff. Numaidecât.

Cincisprezece minute mai târziu a revenit cu un telefon și mi-a zis că nu l-a putut găsi.

– Domnule Huff, m-am uitat peste tot, pe birou și prin toate colțurile camerei, dar nici urmă de registru.

– Înseamnă că l-a încuiat Nettie.

– Dacă doriți, o sun și o întreb unde l-a pus.

– Nu, nu am chiar așa mare nevoie de el.

– Îmi pare rău, domnule Huff.

– O să mă descurc și fără el.

Ascunsesem carnetul într-un loc unde nu l-ar fi găsit niciodată. Important era că în noaptea aceea

primisem un telefon acasă, unde se dovedise că munceam din greu. Dar mai aveau să fie și alte apeluri. N-a fost necesar să-i amintesc indirect data în care eram, pentru că are datoria să înscrie într-un registru tot ce face în timpul serviciului – nu doar data, ci și ora. Mi-am privit ceasul: era 7:38.

La opt fără un sfert am primit alt telefon. Era Phyllis.

– Albastru.

– Am înțeles, albastru.

Îmi confirmase culoarea costumului pe care-l va purta soțul ei. Știam amândoi că își va lua costumul albastru, dar trebuia să fiu sigur, așa că Phyllis a făcut un drum până la magazinul din apropiere, ca să-i cumpere o periută de dinți suplimentară, și m-a sunat de afară. Nu exista riscul ca discuția să fie urmărită, fiindcă apelurile de la telefoanele publice nu sunt înregistrate. Am început să mă îmbrac imediat ce a închis și mi-am ales tot un costum albastru. Dar, mai înainte, mi-am înfășurat piciorul cu un pansament gros de tifon, pe care l-am fixat cu leucoplast. Chiar dacă bandajul părea să-mi cuprindă și glezna, la fel ca un mulaj din ghips aplicat pe un membru fracturat, nu era deloc așa, fiindcă dacă aveam nevoie puteam scăpa de el în mai puțin de zece secunde. Mi-am pus apoi pantoful. Nu mi-am putut lega prea bine șireturile, dar nici nu dorisem să arate exemplar. Ochelarii cu rame de baga, identici cu cei pe care-i purta și el, îi aveam în buzunar. Mai luasem la mine o funie de un metru și jumătate, din bumbac, înfășurată în ghem, precum și o toartă făcută de mine dintr-o tijă de fier, cum au lăzile din depozitele de mărfuri, dar mai solidă. Chiar dacă haina îmi stătea cam umflată, nu-mi păsa.

Cu douăzeci de minute înainte de ora nouă am sunat-o pe Nettie.

– Ai văzut cumva unde mi-am pus registrul de rate înainte să plec?

– Nu, domnule Huff.

– Am nevoie el și nu mai știu unde l-am pus.

– Poate l-ați pierdut.

– Nu știu. L-am sunat și pe Joe Pete și nici el n-a reușit să-l găsească. Nu-mi dau seama ce-am făcut cu el.

– Dacă doriți, mă duc până acolo și poate am mai mult noroc...

– Nu, lasă. Nu-i atât de important.

– Nu știu unde l-ați pus, domnule Huff.

Nettie locuiește în Burbank, iar convorbirea a fost interurbană, ceea ce însemna că înregistrarea va arăta că am sunat de acasă la ora 8:40. Imediat ce-am închis, am desfăcut cutia soneriei și am fixat o jumătate de carte de vizită între clopoțel și limbă, așa încât să cadă, în momentul în care ar fi sunat telefonul. Același procedeu l-am aplicat și soneriei de la intrare, instalată în bucătărie. Urma să fiu plecat o oră și jumătate și trebuia să știu dacă a sunat sau nu cineva în acest interval. În caz că aș fi fost căutat, aveam și răspunsul: făceam baie cu ușa închisă și n-am auzit din cauza apei care curgea în cadă. Era însă important să știu dacă sunase cineva.

După ce-am fixat cartonașele, m-am suit în mașină și am pornit spre Hollywood, aflat la numai câteva minute de locuința mea. Am parcat pe strada principală, la doar două minute de mers până la casă. Trebuia să o las într-un loc unde mașina să nu iasă în evidență și, în același timp, să nu fiu prea departe și să merg prea mult pe jos – mai ales că aveam un picior aproape imobilizat.

În apropierea casei este o cotitură pe marginea căreia tronează un arbore falnic, spre care nu are vizibilitate nicio altă locuință. M-am ascuns în spatele acestuia și am așteptat. Deși am zăbovit exact două minute, mi s-a părut c-am stat acolo un

ceas întreg. Am zărit lumina farurilor și apoi automobilul, luând curba. La volan era Phyllis, iar soțul îi stătea în dreapta, ținându-și cârjele pe antebrațul sprijinit de portieră. Conform planului, automobilul opri chiar în dreptul copacului. Din acel moment se complicau lucrurile, fiindcă nu puteam intra dacă nu îl dădeam jos din mașină pentru un minut, mai ales că-și pusese în spate toate bagajele și era pregătit de drum. Dacă ar fi avut ambele picioare sănătoase, nu ar fi fost nicio problemă, dar să dai un invalid jos din mașină – odată ce s-a instalat comod și mai ales când are alături o persoană în putere – echivalează cu încercarea de a scoate din automobil un hipopotam.

A deschis discuția exact așa cum o învățasem.

– Mi-am uitat portmoneul.

– Nu l-ai luat din casă?

– Am crezut că l-am luat. Vezi pe bancheta din spate.

– Acolo nu sunt decât lucrurile mele.

– Nu-mi dau seama ce-am făcut cu el.

– Bine. Hai, că întârziem. Uite, ia un dolar. Cred că îți va ajunge până la întoarcere.

– Poate că l-am lăsat pe sofa, în sufragerie.

– Bun, am înțeles. L-ai lăsat pe sofa, în sufragerie. Acum, hai, dă-i bătaie.

Ajunsesse la partea pe care o repetasem de peste patruzeci de ori. Inițial, ea dorea să-i ceară direct să coboare și să-i aducă portofelul. Dar am reușit în cele din urmă s-o fac să priceapă că, dacă făcea așa, el i-ar fi întors-o imediat și ar fi întrebat-o de ce nu se duce ea să-și ia portofelul, așa încât să nu se mai chinuie să-și scoată cârjele. I-am explicat că singura șansă era să facă pe proasta, să oprească motorul și să aștepte bosumflată, până când el se va enerva atât de rău și va fi atât de îngrijorat că pierde timp, încât va hotărî singur să se sacrifice și să-i aducă prețiosul portmoneu. Și, așa cum fusese învățată, nu l-a slăbit o clipă.

– Dar am nevoie de portofel.
– Pentru ce? Nu-ți ajunge un dolar?
– Am în el rujul meu preferat.
– Uite ce e, chiar nu-ți dai seama că trebuie să prind trenul? Acum n-am pornit într-un voiaj cu mașina, ca să putem pleca după ore și ore întregi de pregătire. Poate ai uitat, dar am bilet la expresul de zece fără un sfert, iar un tren nu așteaptă pe nimeni – când a plecat, este bun dus. Hai, dă-i drumul odată.

– Ah, dacă îmi vorbești pe tonul ăsta...

– Pe ce ton?

– Eu n-am zis decât că-mi vreau...

Scăpă printre dinți câteva înjurături și se auzi într-un final zdrăngănitul cârjelor de portiera mașinii. M-am strecurat înăuntru imediat ce-a dat colțul și a continuat șchiopătând către casă. A trebuit să intru pe ușa din față și să trec în spate peste spătarul scaunului, așa încât să nu risc cu închiderea portierei din spate – un zgomot care nu trece niciodată neobservat. M-am ghemuit apoi în întuneric, lângă bancheta pe care-și ținea valiza și servieta.

– M-am descurcat bine, Walter?

– Până acum, e în regulă. Cum ai reușit să scapi de Lola?

– Nu a fost nevoie să-mi bat capul, pentru că primise o invitație la o petrecere în facultate și am dus-o la autobuz încă de la ora șapte.

– Bun. Acum dă în spate, ca să nu fie nevoit să meargă atât de mult pe jos. Și încearcă să-l mai liniștești.

– Bine.

A dat cu spatele până aproape de ușă și am pornit la drum imediat ce bărbatul s-a întors în mașină. Credeți-mă însă că-i groaznic să asisti din umbră la discuțiile pe care le poartă doi soți între ei. După ce s-a mai domolit puțin, a început să se plângă de felul în care le-a servit Bella cina. Phyllis, pe de altă parte, și-a criticat menajera

pentru că spărga prea multe farfurii. Apoi, au trecut la un individ pe nume Hobey și o femeie cu numele de Ethel, soția lui, din câte se părea. El i-a zis că a terminat cu Hobey și Hobey știa foarte bine acest lucru. Phyllis s-a plâns și ea, spunându-i că, deși îi plăcuse de Ethel, nu-i mai putea suporta aerele arogante din ultima vreme. După aceea, dezbătând problema cinei, și anume dacă le rămăseseră ei datori cu o masă celor doi, sau invers, în cele din urmă au ajuns la concluzia că le datorau o cină și au hotărât să-și achite obligația și să încheie apoi definitiv socotelile cu ei. Stabilind aceste priorități, au mai căzut de acord ca el să meargă numai cu taxiul în Palo Alto, chiar dacă avea să-i coste mai mult. În afară de faptul că nu avea cum să se distreze dacă urma să se târâie peste tot în cârje, mai risca și să-și luxeze mai rău piciorul. Phyllis, fără să arate deloc îngrijorată, i-a vorbit ca și cum chiar urma să plece în Palo Alto. Femeia este o făptură tare ciudată.

Din locul unde mă cuibărisem nu vedeam în ce poziție stă. Îmi era teamă și să respir, ca nu cumva să mă audă. Stabilisem cu ea să conducă pe un traseu puțin aglomerat, fără opriri bruște și fără să facă cine știe ce manevră, care l-ar obliga să se întoarcă și să vadă ce se petrece în spatele nostru. Nu s-a întors. Stătea relaxat pe spătarul scaunului și își fuma liniștit trabucul. La un moment dat, Phyllis claxonă scurt, de două ori. Acesta era semnalul prin care îmi spunea că ajunsesem pe străduța întunecată, aleasă dinainte, la nici un kilometru de gară.

M-am ridicat, i-am pus mâna la gură și i-am smucit capul pe spate. Deși avea țigara de foi între degete, și-a încheștat mâinile pe brațul meu. I-am luat cu cealaltă mână trabucul și i l-am întins consoartei. Imediat ce m-a scăpat de țigara de foi, am luat o cârjă și i-am fixat-o sub bărbie. Nu mai spun ce-am făcut în continuare, dar în următoarele

două secunde zăcea pe scaun cu gâtul rupt, fără niciun semn pe figură, cu excepția dungii lăsate de mânerul cârjei pe nas.

Capitolul VI

Ajunsesem astfel în punctul decisiv, momentul de cutezanță esențial pentru o crimă perfectă. În următoarele douăzeci de minute ne aflam amândoi în ghearele morții, și nu mă refer la ce avea să se întâmple în continuare, ci la modul în care urma să se potrivească totul mai târziu. Când Phyllis dădu să arunce trabucul, am oprit-o și i-am cerut să mi-l păstreze, deoarece bărbatul îl aprinsese de acasă și trebuia să-l am asupra mea. Cât timp mi l-a ținut și i-a șters capătul cât a putut de bine, eu mi-am desfășurat funia. I-am trecut-o bărbatului peste umeri, chiar la baza cefei, după care i-am petrecut capetele pe sub brațe și le-am legat strâns de urechile toartei. Un cadavru nu-i deloc ușor de cărat, însă mă gândisem că acest ham ne va ajuta să-l urnim destul de repede din loc.

– Walter, am ajuns. Opresc sau mai dau o tură?

– Poți să parchezi. Suntem gata.

Phyllis opri pe o străduță lăturalnică, cam la un cvartal distanță de gară. Alegerea locului de parcare ne-a întârziat puțin, dar știam că, dacă opream în fața gării, aveam șanse de zece la unu să ne trezim lângă mașină cu un hamal care să deschidă portiera și să ne înșface bagajele – și totul s-ar fi dus de râpă. Parcând însă în acel loc nu aveam nicio problemă. Când ni se oferea ocazia, pentru a adormi orice eventuală bănuială ulterioară, urma să ne certăm puțin în fața unui martor și să mă plâng de faptul că Phyllis mă silise să merg atât de mult pe jos.

A coborât ea prima și a luat servieta și valiza. Tipul făcea parte din categoria acelor bărbați care își țin în serviete trusele pentru toaletă, așa încât să le fie la îndemână în tren – iar acest lucru urma să-mi fie de ajutor mai târziu. Am închis toate

geamurile, mi-am luat cârjele și am ieșit. Phyllis a închis portierele. Pe tip l-am lăsat exact acolo unde era, chircit pe scaun și cu harnașamentul improvizat pe el.

Phyllis porni înainte, ținând servieta și valiza, iar eu în urma ei, ținându-mi piciorul bandajat puțin ridicat și pășind anevoios cu ajutorul cârjelor. Era o scenă în care soția trebuia să-și ajute bărbatul invalid. Găsisem modalitatea prin care să-l împiedicăm pe băiatul care îi va lua bagajele să mă privească de îndeaproape. Și, într-adevăr, imediat ce-am dat colțul, în apropierea gării, unul dintre hamali porni în fugă spre noi. Așa cum mă așteptam, a luat bagajele și n-a mai stat după mine.

– Trenul de San Francisco, la zece fără un sfert, vagonul C, cabina opt.

– Desigur, doamnă, cușeta opt, vagonul C. Vă aștept la tren.

Am continuat spre gară și i-am cerut să rămână în urma mea, așa încât să am posibilitatea să mă întorc și să-i mormăi câte ceva, în caz de nevoie. Ochelarii mi-i pusesem la ochi și pălăria o trăseseam pe frunte, dar nu prea mult. Priveam numai spre caldarâm, ca și cum eram atent unde îmi puneam cârjele. Trabucul îl țineam între dinți, pe de-o parte ca să-mi acopere o porțiune a feței, cât și pentru a-mi permite să-mi mijesc ochii, ca și cum mă feream să nu-mi intre fumul în ochi.

Trenul staționa pe o linie secundară, într-o zonă mai izolată a gării. Am numărat repede vagoanele: „Dumnezeule, este tocmai al treilea”. Adică exact vagonul în dreptul căruia stăteau ambii conductorii, însoțitorul de tren și hamalul, care își aștepta bacșișul. Dacă nu acționam prompt, cei patru ar fi avut suficient timp să mă studieze înainte să apuc să urc în vagon și ne-ar fi dat tot planul peste cap. Phyllis grăbi pasul și îl plăti pe hamal, care se îndepărtă făcând o serie de plecăriuni. Tânărul n-a pornit în direcția mea, ci s-a îndreptat către cealaltă parte a gării, spre locurile de parcare. În

acel moment însă mă observă însoțitorul și porni spre mine. Phyllis îl luă de braț.

– Știți, nu suportă să fie ajutat.

Însoțitorul nu înțelese, dar conductorul fusese mai atent.

– Hei, n-ai auzit?!

Însoțitorul se opri, pricepând în cele din urmă aluzia. S-au întors toți cu spatele și au început să discute, iar eu am urcat grăbit treptele vagonului. În pragul ușii, veni și replica ei. Phyllis rămăsese jos, alături de conductor.

– Dragul meu!

M-am oprit și m-am întors într-o parte.

– Vino la platforma din spatele trenului. O să ne luăm la revedere acolo, ca să nu mai stau îngrijorată că trebuie să cobor. Avem timp să vorbim, fiindcă mai sunt câteva minute până la ora plecării.

– Bine.

Am pornit spre partea din spate, prin vagon. Phyllis plecă în aceeași direcție, dar pe peron.

Cele trei vagoane erau pline de călători ce-și pregătiseră cușetele pentru a merge la culcare și umpluseră culoarul cu bagaje. Însoțitorii nu erau înăuntru, printre pasageri. Se aflau, pesemne, în cabinele lor. Mi-am fixat privirea în podea, am strâns între dinți trabucul și am arborat aceeași mină schimonosită. Nimeni nu m-a văzut cu adevărat, dar prezența mi-a fost totuși remarcată, fiindcă imediat ce-mi vedeau cârjele își mutau bagajele, ca nu cumva să-mi stingherească înaintarea. N-am făcut decât să dau din cap și să mormăi câte un „mersi”, când și când.

Imediat ce i-am văzut chipul, mi-am dat seama că era ceva în neregulă. Nu mi-a luat mult să văd despre ce era vorba: un bărbat fuma la numai câțiva pași de mine, retras într-un colț întunecat al terasei vagonului. M-am așezat pe bancheta din

partea opusă. Phyllis își întinse mâna și i-am ținut-o între palme. În timp ce continua să mă privească, așteptând de la mine un semn, eu tot îi repetam mușete din buze: „Parcarea... parcarea... parcarea”. După două-trei secunde, a priceput.

– Dragul meu...

– Ce e?

– Mai ești supărat pe mine că am parcat atât de departe?

– Hai să nu mai vorbim despre asta.

– Sincer, să știi că eram convinsă că ajungem în parcarea gării. M-am încurcat însă în partea asta a orașului. Nici prin gând nu mi-a trecut că o să ai de mers așa de mult pe jos.

– Ți-am zis, hai să uităm povestea asta.

– Îmi pare foarte rău.

– Bine, dă-mi un sărut.

Mi-am privit ceasul și i l-am arătat și ei. Mai erau șapte minute până la plecarea trenului, iar ea avea nevoie de un avans de șase minute pentru ce avea de făcut.

– Phyllis, nu are rost să mai aștepti după mine. Nu vrei să pleci?

– Păi... nu te superi?

– Absolut deloc. Nu are niciun sens să mai pierzi vremea pe aici.

– Bine, atunci, drum bun.

– La revedere.

– De trei ura pentru Leland Stanford^[6] și... să te distrezi pe cîste.

– O să-mi dau toată silința.

– Mai sărută-mă o dată.

– La revedere.

Ceea ce aveam de făcut în continuare era să scap de acel individ – și asta cât mai repede. Nu mă așteptasem să mai fie cineva acolo. Arareori se întâmplă ca pasagerii să folosească platforma înainte de plecarea trenului. Am rămas locului, gândindu-mă ce puteam face. Crezusem că va

pleca imediat ce-și va termina trabucul, dar nu o făcuse, își aruncă trabucul într-o parte și mi se adresa direct:

– Femeile sunt tare ciudate.

– Ciudate și chiar mai mult de-atât.

– Am auzit fără să vreau discuția pe care ați avut-o mai devreme cu soția – mă refer la locul de parcare – și mi-am amintit de-o întâmplare prin care am trecut cu nevastă-mea, când ne întorceam acasă din San Diego.

L-am privit imediat ce-a început să povestească pățania pe care o avusese cu soția. Nu-i puteam vedea chipul și mi-am dat seama că nici el nu mă poate vedea. Când s-a oprit, a trebuit să-i spun și eu ceva.

– Da, femeile sunt tare ciudate. Mai ales atunci când se așază la volan.

– Toate sunt de-același soi.

Trenul se puse în mișcare, târându-se alene pe la periferia Los Angelesului, iar tipul continua să trăncănească. Atunci mi-a venit o idee. Mi-am amintit brusc ce-ar fi trebuit să facă un invalid și am început să mă caut prin buzunare.

– Ați pierdut ceva?

– Da, biletul. Nu-l găsesc.

– Chiar așa. Ia să văd ce-am făcut și eu cu al meu. Ah, da, iată-l.

– Știți ce cred că a făcut nevastă-mea? L-a pus exact acolo unde i-am zis să nu o facă, adică în servietă. I-am specificat clar să mi-l pună în buzunarul de la haină și acum...

– Eh, lăsați, că îl veți găsi până la urmă.

– Asta chiar le întrece pe toate. Acum sunt obligat să mă chinui să trec iarăși prin toate vagoanele, numai pentru că n-a fost ea în stare...

– Nu vă mai faceți nervi. Rămâneți aici, că vă ajut eu.

– Nu-mi permit să vă deranjez...

– Este plăcerea mea. Vă rog, rămâneți locului și o să vă aduc eu servietă. Unde aveți bagajul?

- Sunteți foarte amabil. Cușeta opt, vagonul C.
- Mă întorc numaidecât.

Prinsesem deja ceva viteză. Semnul pe care-l așteptam, tăblița indicatoare a unei ferme de vaci, aflată la vreo cinci sute de metri distanță de șine. Imediat ce mi-a apărut în câmpul vizual, mi-am aprins țigara de foi, mi-am pus cârjele la subsuoară, am pășit peste balustradă și m-am lăsat în jos. Una dintre cârje agăță șina și mă dezechilibra atât de rău, încât era să cad. M-am ținut însă bine de balustradă și, în dreptul indicatorului, mi-am desfăcut încheștarea.

Capitolul VII

Nu cred să existe ceva mai întunecat ca o șină de cale ferată în miez de noapte. Trenul se pierduse în depărtare, iar eu am rămas ghemuit, așteptând să-mi dispară furnicăturile din picioare. Sărisem în partea stângă a garniturii, pe cărăruia dintre liniile ferate, așa că nu exista riscul să fiu zărit de pe autostrada aflată la puțin peste cincizeci de metri distanță. Am continuat să stau nemișcat, pe brânci, încordându-mi privirea, pentru a zări ceva de partea cealaltă a șinelor. În preajmă era un drum de țară ce facilita accesul spre două fabricuțe, aflate undeva mult mai în spate. Pretutindeni în jur erau numai locuri de parcare goale, niciunul luminat. Phyllis ar fi trebuit deja să fie acolo. Avusese la dispoziție un avans de șapte minute, trenului îi trebuiau șase minute să ajungă în această locație, iar de la gară și până aici nu putea face mai mult de unsprezece minute. Verificasem de douăzeci de ori acest traseu. Așa că am stat neclintit și am continuat să mă holbez în beznă. N-am reușit să o zăresc.

Nu știu cât timp am stat acolo ghemuit, dar începusem să cred că avusese un accident ori că fusese oprită de poliție sau cine mai știe ce. Simțeam că încep să nădușesc serios, însă auzisem în cele din urmă un găfâit și, odată cu el, pași – la două-trei secunde, după care se opreau și porneau din nou. Parcă eram într-un coșmar, hăituit de cine știe ce creatură odioasă. A fost oribil, dar m-am liniștit într-un final, când am văzut că nu era altcineva decât Phyllis. Tipul trebuie să fi avut pe puțin 90 de kilograme, însă izbutise să-l care în spinare, ținându-l de mânerul din fier și opintindu-se cu el peste șine. Capul îi atârna alături de cel al

femeii și arătau amândoi ca ieșiți dintr-un film de groază.

M-am grăbit spre ea și am apucat de picioarele bărbatului, ca să-i mai ușurez povara. L-am mai cărat amândoi câțiva pași, iar la un moment dat a vrut să-l dea jos.

– Nu pe șina asta! Cealaltă!

L-am dus și l-am lăsat pe șina pe care trecuse trenul, după care am tăiat funia și am pus-o în buzunar. Trabucul aprins l-am aruncat cam la jumătate de metru de el, o cârjă i-am pus-o deasupra, iar pe cealaltă chiar lângă șină.

– Unde e mașina?

– Acolo. N-ai văzut-o?

Când m-am uitat, într-adevăr, mașina era exact în locul stabilit, pe drumul neasfaltat.

– Gata, am terminat. Hai să mergem.

Ne-am dus imediat la mașină, am urcat, a pornit motorul și a băgat în viteză.

– Vai... pălăria!

I-am luat pălăria și am azvârlit-o pe fereastră, direct pe șine.

– Nu-i nicio problemă, fiindcă pălăriile se mai și rostogolesc. Hai, dă-i drumul!

A demarat, am trecut de fabrici și am intrat pe o străduță.

Pe bulevardul Sunset a trecut pe roșu.

– Phyllis, nu poți să conduci mai prudent? Dacă te oprește un polițist acum, când sunt și eu în mașină, suntem terminați.

– Crezi că mi-e ușor să conduc dacă ai dat drumul la chestia aia?

Se referea la radioul de la mașină. Îl pornisem deoarece făcea parte din alibiul meu, pentru toată perioada cât urma să lipsesc de acasă și pe care, ulterior, aveam să o justific spunând că am întrerupt lucrul un timp și m-am relaxat ascultând emisiunile radiofonice. Aveam nevoie să cunosc mai mult decât aș fi citit a doua zi în ziare.

– Știi foarte bine că trebuie să-l las deschis...

– Bine, acum lasă-mă să conduc!

Cred că a gonit pe una dintre străzi cu peste 110 kilometri la oră, dar am strâns din dinți și n-am zis nimic. Când am trecut prin apropierea unui teren viran am aruncat funia, iar peste vreo doi kilometri am scăpat și de toartă. Ochelarii, zgâriați de la contactul cu balastul șinelor, i-am aruncat în șanțul de scurgere al unei curbe.

– De ce te-ai apucat să-l cari? De ce nu m-ai lăsat pe mine?

– Dar tu, unde-ai fost? Îmi zici și mie *unde naiba te ascundeai?*

– Am stat exact unde m-ai găsit. Așteptam...

– Și eu de unde să știu? Ar fi trebuit să aștept în mașină, cu chestia aia lângă mine?

– Am încercat să văd unde ești, dar n-am putut să...

– Bine, dă-mi pace și lasă-mă să conduc!

– Ai grijă, cauciucurile...

Reușisem totuși să mă stăpânesc. În numai o secundă sau două, a început să aiureze ca o nebună și a înșirat fel și fel de lucruri, despre mine, despre el și despre tot ce-i trecea prin cap. Din când în când mă mai răstearm și eu la ea. Și iată cum, după tot ce făcusem împreună, ajunseseam să mârâim unul la celălalt, ca două animale, fără ca vreunul dintre noi să fie în stare să se abțină. Ne comportam de parcă am fi luat droguri.

– Phyllis, încetează. Trebuie să vorbim și poate că asta este ultima noastră ocazie când o putem face.

– Atunci vorbește! Cine te oprește?

– În primul rând, nu știi nimic despre asigurare și...

– De câte mii de ori trebuie să-mi repeți?

– Am vrut doar să-ți amintesc...

– Mi-ai amintit deja de atâtea ori încât mi se face greață când te aud.

– Apoi, în ceea ce privește ancheta, să nu uiți să chemi...

– Un preot, da, știu foarte bine. Trebuie să aduc un preot care să se îngrijească de cadavru. De câte ori vrei să aud aceleași lucruri? Mă lași acum să conduc, sau nu?

– Bine, șofează liniștită. Bella e acasă?

– De unde să știu eu? Nu e acasă!

– Și Lola e plecată, da?

– Nu ți-am mai zis?

– Bun, atunci te oprești la magazin, ca să îți iei o cutie cu înghețată sau ce vrei tu. Trebuie să ai martori, care să te vadă că ai venit de la gară direct acasă. Dar să nu uiți să le menționezi ceva prin care să li se întipărească în minte data și ora. Apoi...

– Ieși! Dă-te jos! Simt că înnebunesc!

– Nu pot să cobor aici. Trebuie să-mi iau mașina! Știi ce-ar însemna să merg atât de mult pe jos? Nu o să mai am cum să-mi asigur alibiul! Și...

– Ți-am zis să ieși!

– Mergi mai departe sau te cârpesc de nu te vezi.

A oprit în apropierea mașinii și am coborât. Nu ne-am sărutat și nici măcar nu ne-am luat la revedere. Am urcat la mine în mașină, am pornit și am plecat spre casă.

Când am ajuns acasă, mi-am privit ceasul. Era 10:25. Am deschis cutia soneriei telefonului și am văzut cartonașul la locul lui, așa că am închis-o și l-am pus în buzunar. M-am dus apoi în bucătărie și m-am uitat la soneria de la intrare. Și cealaltă jumătate a cărții de vizită era neclintită. Am pus-o și pe aceasta în buzunar, am urcat în camera mea, mi-am dat hainele jos, m-am schimbat în pijamale și papuci, dar nu înainte să-mi tai și bandajul. Am coborât și am îndesat în șemineu fâșiile de tifon, împreună cu cele două cartonașe și cu un ziar. Le-am dat foc și le-am privit arzând. Deoarece mai aveam de dat un telefon, ca să întregesc și partea finală a alibiului, m-am dus lângă aparat și am

început să formez numărul – dar mă simțeam de parcă m-ar fi strâns cineva de gât. Când m-am surprins și suspinând, am trântit imediat receptorul în furcă. Fapta începea să mă roadă și îmi era limpede că trebuia neapărat să mă controlez. Voiam să fiu sigur că nu-mi tremură vocea, așa că am înghițit în sec de câteva ori. Îmi trecuse la un moment dat prin minte o idee cam stupidă, și anume că fredonarea unei melodii mă va ajuta să-mi revin la normal. Am început să cânt *Isle of Capri*, dar, după vreo două note, melodia se transformase într-un fel de bocet.

M-am dus în sufragerie și am dat peste cap un păhărel cu tărie, apoi încă unul. După aceea, încercând să-mi dau drumul la voce, m-am apucat să mormăi de unul singur. Pentru că aveam nevoie de o temă, m-am gândit la *Tatăl Nostru*. Am bălmăjit rugăciunea de vreo două ori, iar când am încercat și a treia oară, n-am mai reușit să-mi amintesc cuvintele.

Imediat ce-am fost sigur că pot vorbi, am revenit la telefon. Era 10:48. L-am sunat pe Ike Schwartz, un alt agent al companiei de asigurări.

– Ike, vrei te rog să mă ajuți într-o problemă? Încerc să întocmesc o ofertă de asigurări pentru o companie de vinuri, pe care trebuie s-o pregătesc până mâine-dimineață, și-mi vine să-nnebunesc. Nu mi-am luat cu mine carnetul de rate! Joe Pete mi-a spus că nu-l găsește în birou și m-am gândit că poate te uiți în registrul tău. Îl ai la tine?

– Bineînțeles. Te ajut cu cea mai mare plăcere.

După ce i-am dat toate datele, m-a rugat să-i acord un răgaz de un sfert de oră, după care o să mă sune el.

În tot acest timp m-am învârtit prin casă, înfingându-mi unghiile în palme și încercând să-mi păstrez cumpătul. Senzația de sufocare își făcuse apariția din nou. Am început să mormăi de unul singur, repetându-mi cu voce tare tot ce-i

spusesem lui Ike. Într-un final, telefonul zbârnâi și am răspuns imediat. Ike îmi calculase cele trei variante de rate și începuse să mi le dicteze. Îi luase douăzeci de minute să termine de calculat. Am transpus pe notițe tot ce mi-a transmis, în timp ce pe frunte și pe nas mi se prelingeau broboane mari de sudoare. În cele din urmă încheie.

– Mersi, Ike. Exact ce doream să știu. La fel aș fi calculat și eu. Mii de mulțumiri.

Imediat ce-a închis, totul parcă se năruie în jurul meu și de-abia am mai putut să mă țin pe picioare până la baie. Niciodată în viața mea nu m-am simțit așa de rău. După ce mi-a trecut, m-am întins în pat, deși a mai durat foarte mult până când să pot stinge lumina. Am continuat să stau întins, holbându-mă în beznă. Din când în când mă cuprindea câte un fior și începeam să tremur. Apoi, spasmele mi-au trecut și am zăcut ca un toxicoman. În scurtă vreme, gândurile au început să nu-mi dea pace. Deși nu voiam să mă gândesc la nimic, gândurile mă asaltau pur și simplu din toate părțile. Știam bine ce făcusem. Ucisesem un om. Omorâsem un bărbat ca să îi iau nevasta și mă pusesem întru totul la dispoziția acesteia. Era singura persoană din lume care mă putea arăta cu degetul, ceea ce ar fi echivalat cu condamnarea mea la moarte. Făcusem totul pentru ea și, din acel moment, câtă vreme aveam să mai trăiesc, nu doream s-o mai văd vreodată.

Nu e nevoie de mai mult: un singur dram de spaimă, și iubirea se preface pe loc în ură.

Capitolul VIII

Am sorbit pe nerăsuflate câteva guri de suc de portocale și cafea, după care mi-am luat ziarul și am urcat în dormitor. Mi-era teamă să-l deschid în fața filipinezului. Și, pe bună dreptate, fiindcă titlul era scris pe prima pagină cu litere de-o șchioapă:

ÎN DRUM SPRE REUNIUNEA
UNIVERSITARĂ DIN IUNIE, UN PETROLIST
MOARE CĂZÂND DIN TREN

„H.S. Nirdlinger, pionier al industriei petroliere, și-a pierdut viața în urma căderii din expresul ce avea să-l ducă la întrunirea de vară a absolvenților Universității Leland Stanford.

Cu puțin înainte de miezul nopții trecute, cadavrul lui H.S. Nirdlinger, reprezentant în Los Angeles al Companiei Western Pipe & Supply și, totodată, personaj proeminent al industriei petroliere locale, a fost găsit pe calea ferată cu râni serioase în zona capului și gâtului, la aproximativ trei kilometri și jumătate în nordul orașului. În aceeași seară, domnul Nirdlinger luase trenul spre nord, pentru a participa la reuniunea din cadrul Universității Leland Stanford și se presupune că a căzut din tren. Poliția menționează faptul că petrolistul își rupsesse piciorul cu câteva săptămâni în urmă și admite posibilitatea ca victima, nefiind obișnuită să utilizeze cârjele, să-și fi pierdut echilibrul și să fi căzut de pe platforma din spatele vagonului, acolo unde de altfel a și fost văzută pentru ultima oară.

Domnul Nirdlinger, în etate de 44 de ani, s-a născut în Fresno, a urmat cursurile Universității Leland Stanford, iar după absolvire a intrat în afacerile cu petrol, fiind unul dintre inițiatorii

câmpului petrolifer din Long Beach și aducându-și ulterior aportul și în exploatarea Signal Hill. În ultimii trei ani a fost șeful reprezentanței locale a Companiei Western Pipe & Supply.

În urma sa rămân o văduvă, fosta domnișoară Phyllis Belden din Mannerheim, și o fiică, domnișoara Lola Nirdlinger. Înainte de căsătorie, doamna Nirdlinger a lucrat ca asistentă-șefă în cadrul centrului local de sănătate Verdugo.”

La nouă fără douzeci a sunat Nettie și mi-a zis că domnul Norton vrea să mă vadă imediat ce ajung la serviciu. Asta însemna că deja aflaseră și nu mai aveam de ce să joc teatru și să le arăt ziarul, spunându-le că acela e tipul căruia i-am vândut iarna trecută o asigurare împotriva accidentelor. I-am răspuns că știam despre ce este vorba și că voi ajunge cât pot de repede.

Până la urmă am trecut cu bine de ziua aceea. Cred că am mai vorbit deja despre Norton și Keyes. Norton, președintele companiei, un bărbat scund și îndesat, de vreo treizeci și cinci de ani, s-a ales cu această slujbă imediat după moartea tatălui său, iar de atunci își dă atât de mult silința să-i semene părintelui, încât nu cred să mai aibă timp și de altceva. Keyes, o relicvă a vechii conduceri, este șeful Departamentului de Reclamații și Despăgubiri și are o părere nu tocmai bună despre tânărul Norton, de care se plânge că nu face nimic cum trebuie. E un tip înalt, gras, arțăgos și, mai presus de toate, un teoretician în preajma căruia nu poți sta fără să te apuce durerea de cap, dar este totuși cel mai bun contestatar de pe Coasta de Vest și, totodată, singura persoană de care mă temeam.

Prima întrevvedere am avut-o cu Norton, căruia i-am spus tot ce știam, sau, mai bine zis, ceea ce se bănuia că știam. I-am spus că-i propusesem lui Nirdlinger să încheie polița împotriva accidentelor, dar, fiindcă soția și fiica lui s-au opus categoric, am lăsat-o baltă în seara aceea și i-am reiterat

oferta două zile mai târziu, chiar la biroul său – vizită pe care o putea confirma și secretara acestuia. I-am povestit cum am reușit să-l conving, promițându-i că nu voi sufla o vorbă soției sau fiicei sale în legătură cu acest lucru. I-am zis că îi aprobasem cererea pentru încheierea asigurării și că, odată întocmită polița, i-am înmănat asigurarea și am primit contravaloarea acesteia pe cec. Când am terminat, am mers în biroul lui Keyes și am luat-o de la capăt. Toată dimineața am făcut același lucru. Pe tot parcursul discuțiilor, soseau aproape fără întrerupere telefoane și telegrame din San Francisco, de la investigatorii trimiși de Keyes să ia interviuri pasagerilor din tren, de la polițiști, de la secretară, de la Lola, pe care o prinseseră la telefon și începuseră s-o tragă de limbă, să afle ce știe. Au încercat să vorbească și cu Phyllis, dar îi dădusem instrucțiuni clare să nu se atingă de telefon și chiar mă ascultase. Apoi l-au sunat pe medicul legist și au cerut efectuarea autopsiei. Deoarece există un acord între medicii legiști și companiile de asigurări, acestea din urmă pot solicita, la nevoie, efectuarea autopsiilor. Desigur, în baza unei clauze statutare își pot revendica și legal acest drept, dar ar trebui mai întâi să meargă în instanță și să obțină un ordin judecătoresc, ceea ce ar însemna dezvăluirea faptului că decedatul era asigurat, situație deloc agreeată de părți. De cele mai multe ori se preferă rezolvarea acestor treburi în secret, așa cum de altfel s-a întâmplat și în cazul de față. Pentru că, dacă Nirdlinger, înainte să cadă din tren, murise datorită unui atac de cord, ori hemoragiei cerebrale, atunci nu s-ar mai fi putut vorbi despre un accident, ci despre un deces din cauze naturale, situație în care ei nu ar mai fi fost datori cu nimic. Pe la mijlocul după-amiezii sosi și raportul medicului: moartea survenise ca urmare a frângerii gâtului. La auzul veștii au cerut amânarea investigației cu două zile.

Până la ora patru se strânseseră pe biroul lui Keyes atât de multe telegrame și notițe, încât a trebuit să așeze o greutate deasupra lor, ca să le împiedice să se împrăștie prin toată încăperea. Keyes își ștergea fruntea aproape fără încetare și devenise așa de mohorât și de țăfnos, că nu mai putea discuta nimeni cu el. Norton, pe de altă parte, cu fiecare minut care trecea, era din ce în ce mai bine dispus. Primise un telefon din San Francisco, de la un individ pe nume Jackson și, din ce vorbise, îmi dădusem seama că tipul nu era altcineva decât bărbatul de care mă descotorosisem cu puțin înainte să sar de pe platforma trenului. După ce-a închis, așază o însemnare în plus peste maldărul de hârtoage și se întoarse către Keyes.

– Caz clar de sinucidere.

Dacă ar fi fost vorba de sinucidere, compania nu mai avea nicio obligație față de victimă, pentru că polița încheiată nu-l asigura decât în caz de accident.

– Ești sigur?

– Te rog să mă contrazici dacă eventual greșesc. În primul rând, să nu uităm că a încheiat asigurarea în secret. Nu i-a spus soției, nu i-a zis fiicei, nu i-a pomenit nimic secretarei, n-a suflat nimănui o vorbă. Dacă Huff și-ar fi făcut datoria așa cum trebuie, ar fi știut...

– Ce-aș fi știut?

– Huff, n-ai de ce să te superi. Dar nu poți să nu recunoști că era cam ciudat.

– Nu era nimic ciudat. Astfel de lucruri sunt la ordinea zilei. Dacă *femeile* ar fi încercat să-l asigure, fără știrea *lui*, atunci da, ar fi fost chiar strigător la cer.

– Așa este. Să nu-l amestecăm pe Huff în treaba asta.

– Keyes, ideea mea este...

– Știm bine că Huff, dacă ar fi avut o cât de mică suspiciune, ne-ar fi înștiințat notând acest

lucru în dosar. Așa că ai face bine să-i verifici pe ceilalți agenți.

– În regulă, să trecem peste asta. Important este că și-a încheiat asigurarea în cea mai mare taină. De ce? Întrucât știa că familia sa, dacă ar fi aflat ce făcuse, ar fi înțeles imediat ce pune la cale. Știau foarte bine ce avea în cap, putem fi siguri de acest lucru, de acest mic secret pe care îl vom descoperi cât de curând, adică imediat ce începem să-i dezgropăm trecutul. Bun. În al doilea rând, și-a fracturat piciorul și, totuși, nu a pretins nicio despăgubire. De ce? Este chiar straniu: un tip asigurat împotriva accidentelor să nu solicite o compensație pentru un picior rupt? Da, pentru că știa ce urma să facă în continuare și se temea că, dacă va cere o despăgubire, familia ar fi aflat de poliță și l-ar fi împiedicat să-și pună planul în aplicare.

– Cum?

– Pentru că ne-ar fi sunat și i-am fi anulat imediat asigurarea, am dreptate? Bineînțeles. El știa foarte bine că i-am fi returnat atât de rapid prima de asigurare, că nici n-ar fi avut timp să se dezmeticească. Nu-și permitea să riște o consultație din partea doctorului nostru, care să-i examineze piciorul și să-i pună fel de fel de întrebări incomode. Pe asta a și mizat.

– Continuă.

– Apoi, găsește un motiv să pornească într-o călătorie cu trenul. Îi cere nevastei să-l însoțească la gară, urcă în vagon și, pe urmă, scapă de ea. Soția pleacă și el rămâne liber să-și ducă la capăt planul, dar apare o problemă. Pe terasa din spatele trenului se mai afla un bărbat, iar el, pentru ce urma să facă, nu avea în niciun caz nevoie de companie. Fără doar și poate. Așa că, obligat să scape de străin, inventează o poveste, cum că și-ar fi uitat biletul în servietă și, imediat ce se vede singur, plonjează peste balustradă. Am vorbit mai devreme la telefon cu bărbatul în cauză, un tip pe

nume Jackson. Acum este în Frisco, în interes de serviciu, dar mâine se întoarce. Martorul mi-a zis că nu are nicio îndoială și că, deși simțise că Nirdlinger încerca să scape de el în momentul în care se oferise să-i aducă servieta, nu l-a lăsat inima să refuze un olog. Așadar, după cum văd eu, totul se potrivește. Este un caz clar de sinucidere. Nu poate exista altă explicație.

– Și acum?

– Următorul pas îl reprezintă ancheta. Este limpede că nu putem să ne implicăm, fiindcă, dacă jurații află că mortul este asigurat, pur și simplu ne vor căsăpi. Firește, putem trimite un anchetator sau doi, care să asiste la proces, dar atât și nimic mai mult. Pe de altă parte, Jackson s-a arătat dispus să fie citat și să spună tot ce știe. În consecință, avem o șansă – chiar dacă infimă, este totuși o șansă – în urma căreia să obținem un verdict de sinucidere. Dacă reușim, am scăpat. Dacă nu, atunci rămâne să vedem ce putem face în continuare. În orice caz, trebuie să le luăm pe rând, iar prima este ancheta. Nu avem de unde să știm ce va descoperi poliția, așa că există posibilitatea să câștigăm chiar din prima rundă.

Keyes își șterse a nu știu câta oară fruntea. Era atât de gras, încât căldura îl chinuia serios. Își aprinse o țigară, se lăsă greoi pe scaun și-și luă privirea de la Norton, asemeni unui învățător care nu vrea să-și arate repulsia față de unul dintre elevii slabi. Apoi, vorbi și el:

– N-a fost sinucidere.

– Ce tot vorbești? Cazul e limpede.

– N-avem de-a face cu o sinucidere.

Deschise ușa dulapului și începu să arunce pe masă câteva cărți groase.

– Domnule Norton, iată ce spun statisticile despre sinucidere. Citiți-le cu atenție și poate mai învățați câte ceva despre afacerile cu asigurări.

– Keyes, eu am stat de mic în mijlocul agenților de asigurări.

– Nu, ați stat de mic în școli particulare, precum Groton și Harvard. Și, în timp ce dumneavoastră vă dădeți silința să învățați cum să trageți la rame, în concursurile nautice, eu studiam cărțile astea din scoarță în scoarță. Uitați-vă puțin la aceste tabele, unde sinucigașii sunt grupați după rasă, naționalitate, ocupație, sex, regiune, anotimp și chiar după zilele în care și-au curmat viața. De asemenea, nu au fost omise nici metodele folosite, categorisite în funcție de armă, otravă, gaz, înec, salturi în gol. Iată, de pildă, otrăvirile sunt și ele catalogate după sex, rasă, vârstă și ora la care au fost înfăptuite. Și nu doar atât, ci sunt grupate în funcție de substanța utilizată: cianură, mercur, stricnină și încă vreo treizeci și opt de otrăvuri, dintre care șaisprezece nu mai pot fi procurate prin rețete farmaceutice. Și, iată – uitați, domnule Norton –, avem aici sinuciderile provocate în urma salturilor de pe clădiri, a morților sfârtecați de roțile trenurilor, sub cauciucurile camioanelor, ori în copitele cailor, precum și a celor care s-au aruncat de pe punțile vapoarelor. *Iar în toate aceste zeci de mii de cazuri nu există măcar unul în care cineva să se fi aruncat din ultimul vagon al unui tren în mișcare.* Niciun sinucigaș nu face așa ceva.

– Nu e ceva imposibil.

– Chiar așa? În zona unde a fost găsit cadavrul, trenul are o viteză de cel mult treizeci de kilometri pe oră. S-ar aștepta cineva să moară, sărind în timpul unei viteze atât de amețitoare?

– Ar fi putut plonja direct în cap. În definitiv, avea gâtul rupt.

– Nu mă luați peste picior. Tipul nu era un acrobat.

– Atunci, ce vrei să spui? Că a jucat cumva cinsti?

– Domnule Norton, ascultați-mă. Când un client încheie o asigurare împotriva accidentelor, cu o poliță în valoare de 50 000 de dolari în cazul unui

accident pe tren și, trei luni mai târziu, își pierde viața în timpul unei banale călătorii cu trenul, nu este și nici nu poate fi vorba de un joc cinstit. Ar fi fost de înțeles dacă trenul ar fi deraiat, ori s-ar fi răsturnat, dar chiar și într-o astfel de situație coincidența ar fi fost destul de stranie, ca să nu spun *foarte* suspectă. E ceva necurat la mijloc, în niciun caz nu putem vorbi despre sinucidere.

– Ce vrei să spui?

– Știți bine la ce mă gândesc.

– Crimă...?

– Exact.

– Hei, Keyes, stai puțin, nu te pripă. Ajută-mă să pricep. Ai descoperit ceva, de ești atât de sigur?

– Absolut nimic.

– Trebuie să fi aflat tu ceva.

– V-am zis, nu am nimic. Cine a pus în aplicare acest plan a făcut-o perfect. Știu că nu am nimic de care să mă pot lega, dar, chiar și așa, avem de-a face cu o crimă.

– Bănuiești pe cineva?

– În ceea ce mă privește, beneficiarul acelei polițe devine în mod automat suspectul principal.

– Te referi la soție?

– Exact.

– Dar nici măcar nu a urcat în tren.

– Atunci a fost altcineva.

– Ai vreo idee?

– Niciuna.

– Și atunci, pe ce îți bazezi supozițiile?

– V-am zis, pe nimic – doar pe tabelele de care am amintit, pe propriul instinct, pe fler și pe experiența acumulată. Problema e chiar complicată, însă nu avem de-a face cu un accident sau cu o sinucidere.

– Și ce putem face?

– Nu știu. Lăsați-mă un minut, să caut o soluție.

I-a trebuit jumătate de oră de gândire, răstimp în care eu și Norton n-am făcut altceva decât să

fumăm. La un moment dat, Keyes începu să bată în masă cu palma. Evident, găsise rezolvarea.

– Domnule Norton.

– Da, Keyes.

– Nu vă rămâne decât o singură opțiune. Este împotriva practicii și, în unele cazuri, sunt întru totul împotriva ei. Dar nu și în situația de față, pentru că, în cazul nostru, sunt câteva lucruri care mă fac să cred că făptașii se bazează și chiar sunt siguri că vom lucra așa cum ne cere conduita profesională. În cazurile de acest gen, așteptăm până când vin beneficiarii la noi, am dreptate? Sfatul meu este să nu faceți una ca asta. Cel mai bine este să pornim imediat la contraatac, chiar diseară dacă e posibil, iar dacă nu, în ziua începerii anchetei. Trebuie neapărat – și asta cât mai repede – să depunem o plângere împotriva acelei femei, o reclamație în care să o învinuim de crimă, cerând fără întârziere arestarea și reținerea ei, pentru patruzeci și opt de ore, fără să aibă nicio posibilitate de comunicare cu exteriorul, așa cum prevede legea în cazurile de acest gen. Este necesar să n-o slăbim o clipă și s-o chestionăm în legătură cu toate informațiile primite de la poliție. Dar cel mai important este să o separăm de complicile pe care îl are, așa încât să ne folosim din plin de elementul surpriză și să-i împiedicăm să-și pună în acord afirmațiile viitoare. Țineți bine minte ce vă spun: dacă reușim, vom descoperi lucruri uluitoare.

– Totuși... pe ce ne bazăm?

– Pe nimic.

– Keyes, nu putem face așa ceva, fiindcă există posibilitatea să nu descoperim nimic. Gândește-te că reușim să o enervăm la culme, numai ca în final să nu ajungem la niciun rezultat. De asemenea, ia în calcul și varianta că totul ar putea să fie doar un eveniment fortuit. Imaginează-ți în ce situație vom fi puși. Iar dacă ne mai dă și în judecată, pe lângă faptul că jurații îi vor da câștig de cauză și ne vor

pune să-i plătim până la ultimul cent cerut, nu sunt foarte sigur că nu ne vor acuza și de calomnie. În plus, nu putem să nu privim chestiunea și din alt punct de vedere. Cheltuim anual o sută de mii de dolari pe reclame și ne prezentăm drept prietenii văduvelor și orfanilor; risipim atâția bani pentru a ne face o imagine favorabilă și, apoi, în loc să achităm o despăgubire justă, ne arătăm adevăratul chip, apărând în instanță acuzați că învinuim o văduvă de crimă cu premeditare.

– Dar noi nu vorbim acum despre despăgubirile legitime.

– Atâta vreme cât nu demonstrăm contrariul, și aceasta va fi o despăgubire cât se poate de corectă.

– Bine. E adevărat ce spuneți, dar v-am zis mai devreme că vorbim despre o practică ce nu intră în uzanță. Totuși, ca să nu mai lungim vorba, domnule Norton, vreau să vă spun următorul lucru: autorul nu a fost un amator. El sau, cine știe, ea, sau poate amândoi, toți trei, sau câți or mai fi fost, știau foarte bine ce au de făcut. Și să nu vă închipuiți că-i veți prinde dacă stați și așteptați cine știe ce indicii edificatoare. Făptașii au luat în calcul toate aspectele. Planul lor nu are niciun cusur. Așa că singura modalitate prin care îi puteți descoperi este contraatacul. Și, indiferent că vorbim despre o bătălie, un caz de crimă sau orice altceva, elementul surpriză este o armă deosebit de eficientă. Nu spun că reușita e certă, ci doar probabilă. Și, de asemenea, vă mai spun că nimic altceva nu ne poate fi de ajutor.

– Totuși, Keyes, nu putem face asemenea lucruri.

– De ce nu?

– Keyes, am mai trecut prin asta de un milion de ori; toate companiile de asigurări se confruntă cu astfel de probleme. Avem practica noastră și nu o putem încălca. Să lăsăm astfel de lucruri în seama polițiștilor. Dacă avem cu ce, bineînțeles, atunci putem și noi să dăm o mână de ajutor poliției – cu

informațiile pe care le descoperim, cu bănuielile pe care le avem. Nu sunt deloc împotriva acțiunilor legale, legitime – însă în ceea ce privește...

Se opri. Keyes aștepta să termine fraza, dar el nu mai continuă.

– Și ce este ilegal în ce-am spus eu, domnule Norton?

– Nimic. Totul e perfect legal, dar totodată și incorect, pentru că atrage atenția lumii asupra noastră și, în caz că dăm greș, ne lasă fără nicio posibilitate de apărare. Eu nu am mai auzit un asemenea lucru. Vreau să spun că din punct de vedere tactic este complet greșit.

– Dar, din punct de vedere strategic, este corect.

– Avem deja o strategie, un plan de acțiune pe care îl folosim de zeci de ani și pe care nu îl poți întrece. Uite ce e, chiar *poate fi* o sinucidere. La momentul potrivit nu va trebui să facem altceva decât să ne afirmăm credința că avem de-a face cu o sinucidere și ne vom pune astfel la adăpost. Atunci, va cădea pe umerii ei povara demonstrării contrariului. Asta încerc să-ți spun. Crede-mă, stăm deja pe un butoi plin cu dinamită și nu vreau să mai ajungem și în postura de a demonstra noi adevărul.

– Și nu întreprindem nimic împotriva ei?

– Încă nu, Keyes. Deocamdată nu. Poate mai târziu, nu știu. Atâta vreme cât ne putem folosi de metodele convenționale și lipsite de riscuri, nu mă aventurez în utilizarea celorlalte.

– Tatăl dumneavoastră...

– Ar fi făcut același lucru. Chiar acum mă gândesc la el.

– Nu. Bătrânul Norton și-ar fi asumat riscul.

– Ei bine, eu nu sunt tata!

– Oricum, responsabilitatea vă revine dumneavoastră.

Nu am participat la anchetă, ca de altfel nici Norton și nici Keyes. Nu există companie de asigurări care să-și permită să le dezvăluie juraților

– fie în cercetările sau procesele penale, fie în cele civile – că un mort este asigurat, întrucât ar fi pur și simplu ruinatedă, dacă s-ar afla un asemenea lucru. Drept urmare, au fost trimiși doar doi investigatori, niște tipi care nu ieșeau cu nimic în evidență și care au stat printre ziariști. De la ei am aflat cum a decurs totul. Phyllis, cei doi conductori, hamalul, însoțitorul de tren, doi pasageri, câțiva polițiști și, mai ales, Jackson, individul acela băgăreț, de care reușisem să mă debarasez – au identificat cu toții cadavrul și și-au depănat poveștile, la finalul cărora juriul a dat și verdictul: „Moartea numitului Herbert S. Nirdlinger a fost provocată de fractura vertebrei cervicale, ca urmare a căderii dintr-un tren de pasageri, în noaptea de trei iunie, la, sau în jurul orei zece seara, din cauze necunoscute juraților de față.” Norton se așteptase la o decizie favorabilă sinuciderii, iar verdictul l-a luat într-adevăr prin surprindere. Eu, însă, n-am fost deloc surprins. Cea mai importantă persoană de la proces nu scosese un cuvânt. Deoarece mă așteptam la faza cu sinuciderea și trebuia să fim pregătiți, o învățasem pe Phyllis cu mult timp înainte că trebuie neapărat să-l aducă și pe el la proces. Individul în cauză era preotul, pe care îl rugase să vină cu ea, ca să știe ce stabilește pentru înmormântare cu antreprenorul de pompe funebre. Odată ce jurații aveau să-l vadă în sală, și-ar fi dat imediat seama că se pune problema înmormântării după datinile creștine și, indiferent că tipul s-ar fi otrăvit, ori și-ar fi tăiat venele, ori s-ar fi aruncat de pe chei, în final ar fi acordat același verdict – „decedat din cauze necunoscute juraților de față”.

După ce investigatorii ne-au relatat tot ce-au auzit, ne-am adunat din nou toți trei, eu, Norton și Keyes – de această dată în biroul lui Norton. Era cam cinci după-amiaza. Keyes părea destul de iritat. Norton era dezamăgit, dar se străduia să arate că făcuse exact ceea ce trebuia.

- Ei bine, Keyes, nu am ieșit deloc rău.
- Dar nici strălucit.
- Oricum, n-am făcut o prostie.
- Și acum? Ce vom face?
- Urmăm în continuare calea legitimă. Așteptăm ca beneficiara să vină la noi și refuzăm să o plătim, invocând motivul că accidentul nu este demonstrat și forțând-o astfel să ne dea în judecată. Iar după ce ne intentează proces, vedem noi ce avem de făcut.
- Deja ați pierdut.
- Știu, dar nu-mi schimb hotărârea.
- Știți ce vă așteaptă, și totuși continuați?
- Ei bine, am vorbit cu polițiștii în legătură cu problema noastră și le-am zis că suspectăm o crimă. Mi-au spus că, inițial, au bănuit și ei același lucru, dar pe urmă, analizând mai profund situația, au renunțat la idee. Keyes, află că au și ei cărți de specialitate și știu cum sunt și cum nu sunt comise crimele, iar până în momentul de față n-au mai auzit de vreun caz, sau măcar o tentativă în care cineva să fi murit pentru c-a fost împins din ultimul vagon al unui tren ce abia se târâie pe șine. În plus, ți-au confirmat opinia: criminalul, presupunând existența acestuia, ar fi avut oare certitudinea că victima își va pierde într-adevăr viața? De pildă, exista posibilitatea ca aceasta să fi scăpat doar cu câteva julituri. Gândește-te și tu în ce situație ar fi fost pus autorul faptei. Nu, m-au asigurat că nu este vorba de nimic necurat. Avem de-a face cu un accident puțin mai bizar, atât și nimic mai mult.
- I-au chestionat pe toți pasagerii? Au descoperit dacă o cunoștea vreunul pe soția decedatului? Domnule Norton, pentru numele lui Dumnezeu, să nu-mi spuneți că au sărit direct la concluzii și au omis aceste proceduri. *Ascultați-mă, în tren trebuie să fi fost un complice!*
- Au reușit chiar mai mult decât atât: l-au interogat până și pe supraveghetorul vagonului.

Tipul se postase chiar lângă ușă, ca să nu se strecoare niciun pasager clandestin în vagon, și e absolut sigur că nu se mai afla nimeni cu Nirdlinger pe platformă, fiindcă ar fi trebuit să se dea la o parte în caz că ar fi trecut cineva pe lângă el. Și-a amintit că Jackson ieșise cu vreo zece minute înainte de plecarea trenului, urmat la scurt timp de invalid. Și-a mai adus aminte că Jackson revenise la un moment dat în vagon, apoi ieșise încă o dată, având la el o servietă, după care se întorsese în vagon pentru a doua oară. Jackson, pe de altă parte, nu i-a declarat imediat dispariția, deoarece se gândise că Nirdlinger era poate la toaletă sau în altă parte, așa că de-abia la miezul nopții l-a informat pe conductor, când, pregătindu-se să se ducă la culcare, și-a amintit că are asupra lui servieta cu biletul lui Nirdlinger. Cinci minute mai târziu, în Santa Barbara, șeful gării din Los Angeles i-a trimis conductorului o telegramă, cerându-i să rețină bagajele lui Nirdlinger și să noteze numele pasagerilor. N-a existat niciun suspect. Individul a căzut pur și simplu din tren. Suntem ca și terminați. Nu e nimic necurat la mijloc.

– Bun, și de ce nu o plățiți, dacă totul a fost cinstit?

– Stai puțin, să nu amestecăm treburile. Asta e opinia mea și a polițiștilor. Însă, în ceea ce privește sinuciderea, sunt o mulțime de dovezi...

– Nu aveți nici măcar una.

– Keyes, încetează. Am datoria, față de acționari, să trimit acest caz în instanța civilă și să aștept decizia juraților. Poate greșesc. Polițiștii, de asemenea, se pot înșela și ei. Oricum, până la începerea procesului este posibil să descoperim ceva. În orice caz, asta e alegerea mea. Aștept verdictul juriului, iar dacă aceștia hotărăsc că suntem buni de plată, atunci o voi plăti pe femeie fără nicio urmă de resentiment. Însă în momentul de față nu-i pot da banii pe tavă.

– În cele din urmă asta veți face, dacă mergeți pe ideea sinuciderii.

– Rămâne de văzut.

– Da, rămâne de văzut.

M-am întors cu Keyes în biroul lui. Grăsanul aprinse nervos lumina.

– Se va convinge singur. Huff, am avut nenumărate cazuri de acest gen și, chiar dacă nu-mi pot explica, știu bine ce vorbesc. Avem de-a face cu o crimă... Investigatorii spun că l-au interogat pe însoțitor și acesta le-a confirmat că nu mai ieșise nimeni pe platformă. Dar de unde știu ei că n-a urcat cineva din afară? Cum pot fi siguri...

Se opri și-mi aruncă o privire, după care se porni să înjure și să țipe ca un nebun.

– Nu i-am zis? Nu i-am spus eu să o atace chiar de la început? Nu i-am sugerat să o trimită în arest și să nu mai aștepte această anchetă? Nu i-am zis clar...

Inima îmi bătea nebunește.

– Keyes, ce vrei să spui?

– Tipul nici măcar n-a urcat în tren!

Începuse deja să ridice tonul și să bată cu pumnul în masă.

– E clar! Individul n-a pus piciorul în tren! Altcineva i-a luat cârjele și a urcat în locul lui! De aceea s-a și văzut nevoit să scape de Jackson, fiindcă nu-și permitea să mai fie văzut din momentul plasării cadavrului! În plus, mai avem pe cap și problema declarațiilor de identificare depuse sub jurământ...

– La ce te referi?

Știam foarte bine despre ce vorbea, întrucât luasem în calcul încă de la început depozițiile eventualilor martori și tocmai din acest motiv avusesem atât de mare grijă să nu-mi vadă nimeni chipul. Îmi dădusem seama că bandajul, cârjele, ochelarii, țigara de foi și, bineînțeles, imaginația celor care m-au zărit aveau să fie suficiente.

– Vorbesc despre ancheta oficială! Cât de bine crezi că l-au văzut martorii pe acel individ? Doar pentru câteva secunde, în semiîntuneric, cu trei sau patru zile în urmă. Apoi, când medicul legist descoperă chipul cadavrului, văduva își identifică soțul și, evident, toți ceilalți îi confirmă imediat declarația. Iar acum, uită-te la noi! Dacă Norton ar fi atacat-o în forță, toate acele depoziii și supoziții ar fi fost foarte ușor de demolat, poliția s-ar fi trezit la realitate și noi am fi ajuns într-o cu totul altă ipostază. Dar nu, acum vrea să-i permită să ne dea și în judecată! Atunci să-l văd cum va demonta declarațiile martorilor. Îi va fi imposibil. Orice avocat îi poate desființa cu mare ușurință pe martorii care își schimbă depozitiile. Iată ce înseamnă să fii de modă veche! Iată ce înseamnă să fii precaut! Și, chipurile, asta e alegerea pentru care ar fi optat și bătrânul! Huff, află de la mine, bătrânul Norton ar fi avut până acum mărturia în scris a femeii, i-ar fi obținut condamnarea în instanță și ea s-ar fi aflat deja în drum spre Folsom, de unde n-ar mai fi plecat până la sfârșitul zilelor. În schimb, uită-te și tu în ce situație ne-a pus! Etapa cea mai importantă a cazului s-a încheiat și am ieșit învinși. Am pierdut... Și-ți mai spun ceva: dacă ăsta o ține tot așa, compania e ca și terminată. Nimeni nu poate rezista să tot primească lovituri în plină figură. Fir-ar să fie, pierdem cincizeci de mii dintr-o prostie – numai datorită încăpățânării și stupidității!

Licărul luminilor devenea pentru mine din ce în ce mai straniu, în vreme ce Keyes își continua pledoaria și analiza modul în care fusese mătrășit Nirdlinger. După părerea lui, făptașul își lăsase dinainte mașina în Burbank și sărise din tren tot în aceeași zonă, unde îl aștepta soția victimei. De acolo au mers mai departe în mașini separate, având cadavrul într-una din ele, până în locul unde au pus corpul pe șină. Keyes își dăduse seama că femeia ar fi avut suficient timp să ajungă în

Burbank și să se întoarcă apoi la prăvălie și să cumpere o cutie cu înghețată la 10:20, ora la care își făcuse de altfel apariția în magazin. Pricepuse până și acest lucru. Deși greșea în privința modului de operare, se apropiase atât de mult de adevăr, încât înmărmurisem.

– Keyes, și-acum ce vei face?

– Ei bine... Norton vrea s-o amâne și s-o oblige să ne dea în judecată – nu am nimic împotriva. Intenționează să afle cât mai multe despre cadavru și, eventual, să descopere motivul pentru care s-ar fi sinucis. Nici acest lucru nu mă deranjează. În schimb, eu pe *ea* o voi urmări, pas cu pas, clipă de clipă. Huff, mai devreme sau mai târziu, individul va scoate capul la lumină, pentru că trebuie să se întâlnească amândoi. Și atunci să mă vezi, când voi afla cine e tipul. De acord, o lăsăm să ne acționeze în instanță, dar când va ajunge în boxa martorilor, Huff, crede-mă, Norton își va turna singur cenușă în cap. Și el, și polițiștii de altfel, își vor retrage fiecare cuvântul pe care l-au rostit. Ah, nu, încă nu mi-am spus ultimul cuvânt.

Se apropia vertiginos de mine și o știam foarte bine. Numai Dumnezeu știe ce s-ar fi întâmplat dacă Phyllis ar fi intentat proces și și-ar fi pierdut cumpătul în boxa martorilor. Pe de altă parte, dacă nu i-ar fi dat în judecată, lucrurile ar fi stat și mai rău. Faptul că nu se luptă să-și încaseze polița ar fi fost un semnal de alarmă ce ar fi atras imediat atenția poliției. N-am îndrăznit să-i telefoniez, deoarece știam că este posibil să aibă telefonul pus sub urmărire. Așa că în noaptea aceea am făcut ceea ce făcusem și în celelalte două nopți precedente, când așteptam soluționarea anchetei, adică m-am cherchelit – sau cel puțin am încercat. Deși am dat pe gât un litru de coniac, tăria nu a avut efectul scontat. Îmi simțeam picioarele vlăguite, urechile îmi țiuiau, dar ochii îmi rămăseseră pironiți în beznă, iar mintea reflecta

neconținut la ce aveam de făcut în continuare. Chiar n-aveam habar. Nu puteam dormi, nu puteam mânca și nu mai izbuteam nici măcar să mă îmbăt.

Phyllis m-a sunat de-abia în seara următoare. Filipinezul plecase, deși nu trecuse mult de la cină.

Îmi era teamă să răspund, dar știam că trebuia să o fac.

– Walter?

– Da, eu sunt. Stai puțin. Suni cumva de acasă?

– Sunt la magazin.

– Bine. Zi.

– Lola se comportă atât de ciudat încât îmi este frică să-mi mai folosesc telefonul. Așa că a trebuit să merg tocmai până aici.

– Ce se întâmplă cu ea?

– Cred că suferă de isterie. A fost prea mult pentru ea.

– Și altceva?

– Nimic deosebit.

– Bun, atunci zi ce-ai de spus și nu mai pierde vremea. Ce s-a mai întâmplat?

– O mulțime de lucruri. Mi-a fost teamă să te sun. Trebuia să stau în casă până după înmormântare și...

– Procesiunea a avut loc astăzi?

– Da, după terminarea anchetei.

– Continuă.

– Măine vor deschide cutia de valori a soțului meu. Statul este obligat să facă acest lucru, pentru că trebuie să-și încaseze taxele de moștenire.

– Corect. Poliția e acolo?

– Da. Am pus-o chiar eu, în urmă cu o săptămână.

– În regulă, atunci uite ce trebuie să faci. Totul se va desfășura în biroul avocatului, am dreptate?

– Da.

– Ai grijă să nu cumva să lipsești, fiindcă inspectorul financiar va fi și el prezent, pentru că

este obligat de lege. Așadar, când vor descoperi polița, i-o dai avocatului și-i ceri să depună în numele tău actele pentru plata despăgubirii. Până atunci, orice altceva trece pe plan secund.

– Introduc actele pentru despăgubire.

– Exact. Phyllis, așteaptă puțin. Mai e ceva. Este vorba despre un amănunt pe care, cel puțin deocamdată, nu trebuie să-l divulgi avocatului. Nu-ți vor plăti despăgubirea.

– Cum?!

– Nu vor să-ți dea banii pentru asigurare.

– De ce? Nu sunt obligați să o facă?

– Ei cred că este vorba de sinucidere și vor să te forțeze să-i dai în judecată. Sunt hotărâți să nu te plătească decât printr-un ordin judecătoresc. Să nu-i spui deocamdată avocatului, pentru că mai târziu va afla și singur. Când o să vrea să-i acționeze în instanță, să nu te opui. Știu că va trebui să-i plătim onorariul, dar e singura noastră șansă. Și... Phyllis, încă un lucru.

– Da, zi.

– Nu ne mai putem întâlni.

– Dar eu vreau să te văd.

– Nu trebuie să ne asumăm niciun risc. Deși acum își pun toate speranțele într-un verdict de sinucidere, tot au foarte multe bănuieli. Așa că, dacă începem să ne dăm întâlniri, ne vor descoperi atât de repede, încât nici n-o să ne dăm seama ce s-a întâmplat. Îți vor urmări fiecare mișcare, pentru că se așteaptă să le confirme bănuielile. De aceea nu trebuie să comunicii cu mine decât dacă este absolut necesar, iar când mă suni, să nu-mi telefonezi decât acasă, de undeva de afară și niciodată din același loc. Ai înțeles?

– Tu chiar pari speriat.

– Da, mi-e frică, pentru că au aflat mai mult decât îți închipui.

– Înseamnă că e grav?

– Poate că nu, dar trebuie să fim prevăzători.

– Dar n-ar fi mai bine să nu-i dau în judecată?

- Nu, *trebuie* să-i acționezi în instanță. Dacă nu o faci, suntem pierduți.
- Ah, da. Înțeleg. E limpede.
- Îi dai în judecată, dar ai mare grijă ce-i spui avocatului.
- Bine. Mai mă iubești?
- Știi bine că da.
- Te gândești la mine? Mereu?
- Tot timpul.
- Mai ai ceva să-mi spui?
- Nu, cam asta ar fi. Tu?
- Nici eu.
- Bun, atunci ar trebui să închizi. Poate mă sună și altcineva.
- Vorbești de parcă ai vrea să scapi cât mai repede de mine.
- Nici vorbă. Însă iau în calcul toate aspectele.
- Bine. Cam cât crezi că va dura totul?
- Nu știu. Dar va dura ceva.
- Mi-e foarte dor de tine.
- Și mie, dar trebuie să avem grijă.
- Bine, atunci... la revedere.
- La revedere.

Am închis imediat. Îmi era la fel de dragă cum le sunt iepurilor șerpilor cu clopoței. În noaptea aceea am făcut ceva ce nu mai făcusem de ani de zile: m-am rugat.

Capitolul IX

O săptămână mai târziu, Nettie se năpusti în biroul meu și închise ușa.

– Domnule Huff, a venit iarăși domnișoara Nirdlinger.

– Bine, roag-o să aștepte, pentru că am de dat un telefon.

Am sunat imediat ce-a ieșit. Trebuia să fac ceva pentru a-mi păstra sângele rece, așa că am telefonat acasă și l-am întrebat pe filipinez dacă mă căutase cineva. Mi-a răspuns că nu. I-am dat apoi un apel lui Nettie și am rugat-o s-o trimită înăuntru.

Față de ultima noastră întâlnire, de această dată arăta diferit. Atunci părea mai degrabă o puștoaică. Acum arăta ca o femeie – probabil și datorită veșmintelor negre pe care le purta. Oricum, se vedea că suferise. Mă simțeam ca un netrebnic, însă ceva îmi spunea că fata asta chiar mă plăcea. După ce-a dat mâna cu mine, s-a așezat. Am întrebat-o cum se simte mama ei vitregă și mi-a răspuns că este bine, având în vedere prin ce trecuse, iar eu i-am zis că a fost ceva îngrozitor și că rămăsesem absolut șocat la auzul cumplitei vești.

– Ce mai face domnul Sachetti?

– Aș prefera să nu vorbim despre domnul Sachetti.

– Credeam că sunteți prieteni.

– Nu mai vreau să-mi amintesc de el.

– Îmi pare rău.

Se ridică, aruncă o privire pe fereastră și se așeză la loc.

– Domnule Huff, mai demult ați făcut ceva pentru mine, sau cel puțin eu așa consider...

– Da, așa a fost.

– Din ziua aceea m-am gândit întotdeauna la dumneavoastră ca la un prieten. Acesta e și motivul prezenței mele aici. Vreau să discutăm ca doi prieteni.

– Bineînțeles.

– Domnule Huff, vreau să vă considerați prietenul meu, și nu o persoană din domeniul afacerilor cu asigurări. Și, de asemenea, vă rog să păstrați o discreție totală, pentru că încă nu sunt sigură de cele ce urmează să vă spun. Mă înțelegeți, domnule Huff?

– Nu voi sufla o vorbă.

– Era să uit că trebuie să-ți zic pe nume, Walter.

– Iar eu trebuie să-ți spun Lola.

– Nu știu de ce, dar mă simt foarte bine în preajma ta.

– Zi-mi, ce te apasă?

– Este vorba despre tatăl meu.

– Ce-i cu el?

– Mai precis, e vorba despre moartea lui. Simt că este ceva necurat la mijloc.

– Lola, nu înțeleg. La ce anume te referi?

– Nici eu nu-mi dau seama prea bine.

– Ai fost la anchetă?

– Da.

– Au fost acolo vreo doi martori și, ulterior, mai multe persoane care au insinuat chiar în firma noastră că tatăl tău... s-ar fi sinucis. La asta te referi?

– Nu, Walter.

– Atunci, despre ce anume vorbești?

– Nu pot spune. Pur și simplu nu sunt în stare să rostesc cuvintele. Este ceva îngrozitor. Și nu e prima oară când îmi trec prin minte astfel de gânduri. Nu e prima dată când mă chinuie bănuiala că ar putea fi vorba de ceva mai mult decât... decât ce cred ceilalți.

– Tot nu pricep.

– Mă refer la mama mea.

– Înțeleg.

– La moartea ei am trăit aceleași sentimente.

Nu i-am mai răspuns. Lola a înghițit în gol de două-trei ori, părând hotărâtă să nu-mi mai spună nimic, dar în cele din urmă s-a răzgândit și și-a continuat povestea.

– Walter, mama suferea de-o boală gravă la plămâni. Datorită acestei probleme am și păstrat cabana din stațiunea de pe malul lacului Arrowhead. Într-unul din weekend-uri, pe la mijlocul iernii, mama s-a dus acolo cu prietena ei cea mai bună. Deoarece ajunsese chiar în perioada în care sporturile de iarnă erau în toi și atmosfera era plină de viață, mama i-a trimis tatei o telegramă, înștiințându-l că vor mai rămâne amândouă o săptămână. Tata nu i-a reproșat nimic, ci doar i-a trimis niște bani și, gândindu-se la binele ei, i-a spus că poate să stea cât dorește. În miercurea săptămânii următoare a făcut pneumonie, iar vineri starea sănătății ei a devenit critică. Văzându-se nevoită să-i aducă un doctor, prietena ei a mers aproape douăzeci de kilometri prin păduri și nămeți... deoarece cabana nu se află în apropierea hotelurilor, ci la mare distanță de stațiune, tocmai de partea cealaltă a lacului. Când a intrat pe ușa celui mai important hotel din stațiune, era atât de epuizată încât a trebuit să fie internată de urgență. Doctorul hotelului a pornit imediat la drum, dar când a ajuns la cabană, mama era pe moarte. A mai trăit doar jumătate de ceas.

– Îmi pare rău.

– Știi cine era prietena ei cea mai bună?

Știam. Pentru că o furnicătură îngrozitoare îmi străpunsese fulgerător șira spinării și se oprise tocmai în creștetul capului.

– Nu.

– Phyllis.

– ... Da?

– Îmi poți spune și mie ce căutau două femei singure într-o cabană izolată, în toiul iernii? De ce

nu s-au cazat la hotel, la fel ca toată lumea? De ce a ales să-i telegrafieze, în loc să-i dea un telefon?

– Vrei să spui că telegrama n-a fost trimisă de mama ta?

– Nici eu nu mai știu ce vreau să spun, doar că mi s-a părut foarte ciudat. De ce a străbătut Phyllis o distanță atât de mare ca să-i aducă un doctor? De ce nu s-a oprit să telefoneze de undeva de pe drum? Sau de ce n-a ales varianta traversării lacului pe patine? Dacă iau în calcul și faptul că e o patinatoare iscusită, nu i-ar fi luat mai mult de jumătate de oră. De ce a preferat în schimb să facă un drum lung de trei ceasuri? *Și, cel mai important, de ce nu a chemat doctorul mai din vreme?*

– Stai puțin. Ce i-a spus mama ta doctorului, când...

– Nimic, pentru că începuse să delireze și, pe lângă asta, în primele cinci minute a fost nevoit să-i administreze oxigen.

– Lola, nu te pripă. În definitiv, un medic își cunoaște meseria, iar dacă mama ta chiar *avea* pneumonie...

– Știu că medicii își cunosc profesia, dar tu nu o cunoști pe Phyllis. Sunt câteva lucruri de care îmi dau și eu seama. În primul rând, să nu uităm că este asistentă – și chiar una dintre cele mai bune în Los Angeles. De fapt, așa a și cunoscut-o pe mama – în perioada când ducea o luptă aprigă să rămână în viață. Așadar, este asistentă, și nu una oarecare, ci e specializată chiar în boli pulmonare. La fel ca un doctor, ar fi trebuit să știe cu exactitate momentele de declanșare a crizelor. Și, de asemenea, sunt sigură că era la curent și cu modalitățile prin care poate fi provocată pneumonia.

– Ce vrei să spui?

– Ai impresia că Phyllis nu ar fi fost în stare s-o țină pe mama afară în ger, încât aproape să moară înghețată? Crezi că n-ar fi fost capabilă de un

asemenea lucru? O vezi doar ca pe o făptură gingașă, dulce și blândă, așa cum vrea să pară? La fel o vedea și tata. De fapt, i-a admirat atât de mult străduința și faptul că a parcurs o distanță așa de mare pentru a salva o viață, încât s-a căsătorit cu ea – și asta după nici un an de zile. Eu însă nu am văzut-o în aceeași lumină. Să știi că o cunosc bine și am simțit acest lucru încă din primul minut când am auzit ce s-a întâmplat. Iar acum a venit altă nenorocire.

– Cu ce ți-aș putea fi de folos?

– Cu nimic, deocamdată. Am vrut doar să mă ascuți.

– Afirmatiile tale sunt destul de grave. Sau, în orice caz, problematice. Dar cred că înțeleg ce vrei să spui.

– Nu vreau să spun nimic altceva decât ceea ce-am afirmat.

– Cu toate acestea, din câte am înțeles, mama ta n-a fost lângă tatăl tău în momentul tragicului...

– Nici lângă mama n-a stat, în acel moment tragic... dar stătuse.

– Îmi dai un răgaz să reflectez la cele spuse?

– Bineînțeles.

– Azi văd că ești puțin cam încordată.

– Și încă nu ți-am destăinuit tot.

– Ce mai e?

– Nu-ți pot spune. Nici mie nu-mi vine să cred așa ceva. Și, totuși... nu contează. Walter, te rog să mă ierți dacă te-am deranjat, dar mă simt foarte nefericită.

– Ai mai spus cuiva lucrurile astea?

– Nu, nimănui.

– Să înțeleg că nici mamei tale? Înainte de acest ultim eveniment?

– N-am suflat o vorbă.

– În locul tău, nici eu nu aș divulga astfel de idei, mai ales mamei tale vitrege.

– Acum nici măcar nu mai stau acasă.

– Nu?

– Mi-am luat un mic apartament, în Hollywood. Primesc o rentă modestă de pe urma moștenirii mamei. Nu-s mulți bani, dar suficienți cât să-mi permită să mă mut. Nu mai suportam să stau sub același acoperiș cu Phyllis.

– Înțeleg.

– Te mai pot vizita?

– O să-ți dau de știre când sunt mai liber. Lasă-mi numărul tău de telefon.

Întreaga după-amiază mi-am petrecut-o gândindu-mă dacă să-l informez sau nu pe Keyes. Știam că trebuie să-i spun, fiindcă numai așa îmi puteam apăra spatele. Afirmațiile ei nu ar fi avut nicio valoare în instanță și, de asemenea, niciun complet de judecată nu ar fi admis ca întemeiate astfel de supoziții, deoarece unul dintre avantajele pe care le oferă justiția este că nimeni nu poate fi judecat decât pentru o singură faptă o dată și nicidecum pentru ce-și imaginează alții că ar fi înfăptuit cu doi sau trei ani înainte de fapta propriu-zisă. Chiar și așa, informația era destul de gravă, dacă ar fi aflat Keyes că știam de ea și nu-i spusesem nimic. Pur și simplu n-am reușit să mă conving să-i spun. Și nu găsisem motiv mai bun în afara aceluia că Lola mă rugase să păstrez secretul și că-mi dădusem cuvântul.

În jurul orei patru, Keyes intră în biroul meu și închise ușa.

– Ei bine, Huff, a apărut și omul nostru.

– Cine?

– Tipul din cazul Nirdlinger.

– Chiar așa?

– Da. Avem un individ care a sunat cinci nopți într-o săptămână.

– Cine e?

– Nu are importanță. Dar el e omul nostru. Acum să mă vezi de ce sunt capabil.

În seara aceea m-am întors la birou să muncesc. După ce și-a încheiat Joe Pete rondul la etajul nostru, am intrat în biroul lui Keyes și am încercat sertarul mesei. Era închis. La fel și sertarele fișetului din metal. Eram cât pe ce să renunț, când am văzut că niciuna dintre cheile pe care le aveam nu se potriveau. Însă, în acel moment, i-am zărit pe masă dictafonul. I-am ridicat capacul. Cilindrul era pe trei sferturi înregistrat. Am ieșit pentru a mă asigura că Joe Pete este jos, apoi am revenit în birou, mi-am pus căștile și am pornit înregistrarea. La început au fost o mulțime de informații banale, scrisori către reclamanți, instrucțiuni pentru investigatorii unui caz de incendiere premeditată, notificarea de concediere adresată unui funcționar, după care, deodată, am auzit următoarele:

Memoriu pentru domnul Norton
Referitor la agentul Walter Huff
Confidențial – cazul Nirdlinger

„În ceea ce privește propunerea dumneavoastră de a-l pune sub supraveghere pe agentul Huff, pentru o presupusă complicitate în cazul Nirdlinger, vreau să vă aduc la cunoștință că nu sunt deloc de acord cu o asemenea măsură. În cazul de față și, bineînțeles, ca de altfel în toate cazurile similare, agentul implicat devine în mod automat suspect, fapt datorită căruia m-am văzut obligat să acționez în consecință și să-l verific chiar eu pe agentul Huff. Prin urmare, vă pot asigura că declarațiile sale nu contravin faptelor și corespund atât verificărilor noastre, cât și informațiilor din dosarul decedatului. Am aflat – desigur, fără știrea lui – că în seara crimei a stat toată noaptea acasă, iar acest lucru, în opinia mea, îl disculpă de orice suspiciune. În plus, un agent atât de experimentat își va da imediat seama că este pus sub urmărire, situație în care există posibilitatea să nu mai participe cu dragă inimă la

rezolvarea acestui caz și să pierdem astfel un colaborator a cărui cooperare ne-a fost de mare ajutor până în prezent și ar putea deveni esențială pe viitor. De asemenea, vreau să vă amintesc și faptul că dosarul său în cazurile de fraudă este unul excepțional. Prin urmare, rugămintea mea insistentă este să nu dați curs propunerii de supraveghere.

Respectele mele.”

Am ridicat acul și am ascultat încă o dată înregistrarea. Chiar mă impresionase. Și nu mă refer doar la faptul că-mi liniștise gândurile, cât mai ales că-mi făcuse inima să tresalte.

Apoi, după altă serie de informații lipsite de importanță, urmă încă o consemnare:

Confidențial – cazul Nirdlinger

Rezumatul rapoartelor verbale ale anchetatorilor, până în săptămâna ce se încheie pe 17 iunie:

„Fiica, Lola Nirdlinger, s-a mutat de acasă pe data de 8 iunie, stabilindu-și domiciliul într-un apartament cu două camere, în Lycee Arms, pe strada Yucca. Nu s-a considerat necesară continuarea supravegherii.”

„Văduva n-a ieșit din locuință până în data de 8 iunie, când face un drum cu mașina până la prăvălioara de alături, de unde dă un telefon. În următoarele două zile frecventează bazaruri și magazine unde se vând haine de damă.”

„În noaptea de 11 iunie primește vizita unui bărbat: acesta ajunge la 8:35 și pleacă la 11:48. Musafirul este înalt, brunet, în vârstă de douăzeci și șase, douăzeci și șapte de ani. Vizitele se repetă pe 12, 13, 14 și 16 iunie. După vizita din prima noapte, identitatea îi este stabilită în persoana numitului Beniamino Sachetti, domiciliat într-un

apartament în Lilac Court, în partea nordică a bulevardului La Brea.”

Îmi era teamă s-o mai primesc pe Lola în birou, dar, întrucât aflasem că nu au pus pe nimeni s-o urmărească, nu puteam avea probleme dacă o scoteam în oraș. Așa că am sunat-o și am întrebat-o dacă dorește să luăm cina împreună. Mi-a răspuns că ar fi mai mult decât încântată. I-am propus să mergem la Miramar, în Santa Monica, pe motiv că este foarte relaxant să iei masa într-un loc de unde poți vedea oceanul – însă adevăratul motiv era că nu puteam risca să apar în vreun restaurant din centru și să mă întâlnesc cu cine știe ce cunoscut.

În timpul cinei am discutat despre școala unde a învățat, despre motivele pentru care nu s-a înscris la colegiu și despre o sumedenie de alte fleacuri. Fiindcă eram amândoi destul de încordați, dialogul a fost puțin febril, dar în cele din urmă am reușit să ne înțelegem foarte bine. A fost exact așa cum spusese și ea. Nu știu de ce, însă ne-am simțit destinși unul în preajma celuilalt. Cu toate acestea, până când nu ne-am suit în mașină și am pornit spre ocean, nu i-am menționat nimic despre ce-mi dezvăluise la ultima noastră întrevedere. Apoi am intrat direct în subiect.

– Să știi că am reflectat la ce mi-ai zis.

– Îți mai pot spune ceva?

– Bineînțeles.

– M-am gândit foarte bine și am ajuns la concluzia că greșesc. Când iubești pe cineva la nebunie și persoana iubită îți este subit luată de lângă tine, este foarte ușor să dai vina pe altcineva – mai ales când e vorba de cineva pe care nu-l placi. Iar mie Phyllis nu mi-e deloc pe plac. Presupun că antipatia mea se datorează în parte și geloziei, pentru că am fost foarte apropiată de mama. De fapt, și la tata am ținut aproape la fel de mult. Însă când s-a însurat cu Phyllis... nu știu, mi

s-a părut ceva nefiresc – ca și cum s-ar fi întâmplat imposibilul. Iar gândurile acestea care mă frământă... Ceea ce-am simțit instinctiv în ziua dispariției mamei a devenit certitudine când tata s-a căsătorit cu Phyllis. Am crezut că acesta a și fost motivul pentru care făcuse un lucru atât de cumplit. După ultimul incident, convingerea mi-a fost întărită și mai mult. Dar nu am totuși nimic de care să mă pot lega, nu-i așa? Mi-a fost foarte greu să accept acest adevăr, însă n-am avut încotro. Așa că am renunțat la idee și îmi doresc să uiți ce ți-am povestit.

– Într-un fel, mă bucur că mi te-ai destăinuit.

– Probabil mă crezi nebună.

– Am reflectat la această chestiune. De fapt, am analizat-o în profunzime și cu mare atenție, deoarece ar putea avea o deosebită importanță pentru compania mea. Însă, așa e, nu ai ceva pe care să te bazezi. Este o simplă bănuială — atât și nimic mai mult.

– Ți-am zis doar. Iar acum nu mai am nici măcar această convingere.

– Orice le-ai destăinui polițiștilor, dacă ai face acest lucru, nu vor fi decât informații pe care deja le cunosc: moartea mamei tale, accidentul suferit de tatăl tău – ce-ai mai putea adăuga? Așadar, ce le-ai putea spune?

– Da, știu.

– În locul tău, eu nu aș face un asemenea pas.

– Înseamnă că ești de acord cu mine, și anume că nu pot aduce nicio dovadă concludentă?

– Da.

Și cu asta am încheiat subiectul. Știam însă că trebuie să aflu cât mai multe despre Sachetti, dar trebuia să o descos în așa fel încât să nu bănuiască nimic.

– Spune-mi, ce-a fost între tine și Sachetti?

– Ți-am mai zis. Nu vreau să mai vorbesc despre el.

– Cum v-ați cunoscut?

- Prin Phyllis.
- Da...?
- Tatăl lui era doctor și o cunoștea pe Phyllis de pe vremea când ea muncea ca asistentă. Băiatul i-a propus să se asocieze într-o organizație proaspăt înființată, dar când a început să fie interesat de mine, a încetat brusc să mai vină la noi acasă. Apoi, când Phyllis a aflat că eram prieteni, i-a spus tatălui meu tot felul de minciuni despre el. Știam că ei nu ar fi fost de acord să-l văd, dar o făceam. Simțeam că se ascunde ceva în spatele relației noastre, însă n-am reușit să descopăr ce anume, până în ziua când...
- Zi mai departe. Până în ziua?
- Nu vreau să continui. Îți repet, am renunțat la ideea că ar putea fi ceva suspect...
- Până în ziua?
- Până în ziua când a murit tata. Atunci, brusc, și-a pierdut complet interesul față de mine. Și...
- Așa, și?
- Acum se întâlnește cu Phyllis.
- Și?...
- Nu înțelegi ce mi-a trecut prin minte? Chiar vrei să o spun pe șleau? Ei bine, am crezut că ei ar putea fi făptașii. M-am gândit că umbla cu mine doar ca să-și mascheze adevăratele intenții. De pildă, să nu poată fi acuzat că se întâlnea cu Phyllis – în caz că ar fi fost prinși.
- Credeam că ați stat împreună... în noaptea aceea.
- Așa ar fi trebuit. Se organizase o seară dansantă la universitate, așa că m-am dus și eu. Trebuia să ne întâlnim amândoi acolo, dar între timp se îmbolnăvise și-mi trimisese vorbă că nu va putea veni. Așa că m-am urcat în autobuz și m-am dus să văd un film. N-am spus nimănui acest lucru.
- Bănuiești cumva că nu a fost într-adevăr bolnav?
- Nu. Chiar a fost răcit, știu bine acest lucru. A avut o răceală cumplită, dar... Te rog, nu mă

obliga să mai vorbesc despre asta. Am încercat din răspuțeri să-mi scot din minte aceste lucruri și chiar sunt pe punctul să cred că nimic din ce spun nu este adevărat. Nu e treaba mea dacă el vrea să umble cu Phyllis. Într-adevăr, nu-mi cade bine. Aș minți dacă aș spune că nu-mi pasă, dar... ce să-i faci, e dreptul lui. Nu am niciun drept să-l acuz de astfel de lucruri, doar pentru că preferă să iasă cu altcineva. Nu ar fi corect din partea mea.

– Gata, nu mai vorbim despre această chestiune.

În noaptea aceea m-am holbat din nou în beznă camerei. Omorâsem un om, pentru bani și pentru o femeie, iar în cele din urmă nu rămăsesem nici cu femeia și nici cu banii. Femeia era o criminală cu state vechi și mă prostise în față, pentru a sta cu alt bărbat; mă jucase pe degete, se folosisese de mine ca de un tăntălău și deținea suficiente informații prin care m-ar fi putut trimite direct la ștreang. Iar dacă o mai susținea și individul respectiv, m-aș fi ales cu doi martori care îmi pecetluiau definitiv soarta. Învăluit în întuneric, am izbucnit în râs, într-un croncănit isteric. Apoi, gândurile mi-au zburat spre Lola. Îmi amintisem ce lucru îngrozitor îi făcusem unei ființe atât de scumpe și, deodată, am început să calculez diferența de vârstă dintre noi. Ea avea nouăsprezece ani, iar eu treizeci și patru – ceea ce însemna o diferență de doar cincisprezece ani. Însă dacă avea să împlinească destul de curând douăzeci de ani, ar fi rămas între noi o distanță de numai paisprezece ani. În acel moment m-am ridicat brusc din pat și am aprins lumina. Era cât se poate de limpede.

Mă îndrăgostisem de Lola.

Capitolul X

După toate acestea, Phyllis a înaintat actele pentru primirea despăgubirii, iar Keyes i-a respins cererea pe motiv că accidentul nu fusese dovedit. Drept răspuns, a trimis cazul în judecată, prin același avocat care se ocupa și de afacerile soțului. M-a sunat cred de vreo șase ori, de fiecare dată numai din oraș, și i-am dat instrucțiuni pentru pașii următori. Mă săturasem până peste cap să-i mai aud vocea, dar nu puteam risca nimic. I-am spus să fie pregătită, deoarece, pe lângă acuzația de sinucidere, vor încerca să o atace și cu altceva. Nu i-am dezvăluit toate intențiile și mișcările agenților, însă i-am dat de înțeles că trebuie să fie foarte atentă când este chemată ca martor, întrucât una dintre învinuiri va fi și cea de crimă. Informația n-a intimidat-o câtuși de puțin, dimpotrivă – părea să fi uitat complet că avusese loc o crimă și se comporta ca și cum compania încerca s-o păcălească și să nu-i achite compensația la care era îndreptățită. Mie îmi convenea de minune. Aceasta este o latură amuzantă a naturii umane, caracteristică îndeosebi firii feminine, însă era exact dispoziția sufletească pe care voiam s-o manifeste în fața avocaților companiei. Indiferent ce ar fi descoperit Keyes despre ea, dacă reușea să-și mențină declarația succesul era garantat.

Totul a durat cam o lună, iar acțiunea urma să se transforme în proces la începutul toamnei. M-am întâlnit cu Lola pe tot parcursul acelei luni, de trei sau patru ori pe săptămână. O vizitam în micuțul ei apartament închiriat, apoi ieșeam să luăm cina, după care ne plimbam cu mașina. Își cumpăraseră și ea un automobil mai micuț, dar de regulă mergeam

cu al meu. Eram înnebunit după Lola și, chiar dacă mă frământa permanent gândul că-i făcusem un lucru atât de groaznic și mă temeam că ar putea afla de amestecul meu în această ticăloșie, mi se părea atât de drăguță și ne înțelegeam atât de bine, încât ne simțeam fericiți împreună. Eu, cel puțin, eram fericit. Știam însă că și ea îmi împărtășea sentimentul.

Apoi, într-una din seri, lucrurile au luat altă întorsătură. Oprisem pe marginea șoselei, cam la cinci kilometri depărtare de Santa Monica, într-unul din acele locuri unde poți parca și privi oceanul. Stăteam amândoi și așteptam apariția lunii deasupra întinderii de apă. Sună chiar ciudat, nu? Să poți vedea luna apărând deasupra Oceanului Pacific? Ei bine, acolo este posibil, pentru că linia țărmului se desfășoară aproape în întregime de la răsărit la apus, iar când astrul nopții își începe, încet, ascensiunea din stânga, priveliștea este pur și simplu încântătoare. În clipa în care luna s-a smuls din nemărginirea apei, Lola și-a strecurat palma între degetele mele. I-am strâns-o încet, dar și-a retras-o imediat.

– Nu pot face una ca asta.

– De ce nu?

– Din mai multe motive. Printre altele, pentru că nu ar fi corect față de tine.

– M-ai auzit cumva plângându-mă?

– Tu chiar mă placi, așa e?

– Sunt nebun după tine.

– Și eu te plac, Walter, chiar foarte mult. Nu știu ce m-aș fi făcut fără tine în aceste ultime săptămâni. Numai că...

– Zi-mi, ce anume?

– Ești sigur că vrei să continui? Pentru că te-ai putea simți rănit.

– Mai bine îmi spui, decât să mă apuc să ghicesc.

– E vorba de Nino.

– Asta era?

– Încă mai țin la el.

– L-ai mai văzut?

– Nu.

– O să-ți treacă. Dă-mi voie să-ți fiu eu medic și îți garantez că te vei vindeca. Acordă-mi puținel răgaz și ai cuvântul meu că te vei face bine.

– Ești un doctor foarte simpatic. Atâta că...

– Iarăși mai e ceva?

– De fapt, l-am văzut.

– Înțeleg.

– Stai, nu te pripi. Adevărul e că l-am văzut, dar nu am vorbit cu el. Nici măcar nu știe că l-am văzut. Doar că...

– Văd că nu te zgârcești deloc la momentele de suspans.

– Walter...

Deși se străduia să-și ascundă starea, devenise din ce în ce mai emoționată.

– ... N-a făcut-o el!

– Nu?

– Îți spun, te va răni foarte mult, Walter, dar n-am încotro. Consider că trebuie să afli și tu adevărul. Să știi că i-am urmărit noaptea trecută. De fapt, i-am spionat zile întregi – nu știu de ce, însă altminteri simțeam că înnebunesc. În orice caz, ieri-seară a fost prima dată când am avut norocul să-i aud vorbind între ei. S-au dus la Observator și au parcat sus, în vreme ce eu am oprit mai jos și m-am furișat apoi în spatele lor. Ah, a fost îngrozitor. El i-a zis că s-a îndrăgostit de ea încă din prima clipă în care a văzut-o, dar că nu putea acționa în niciun fel – asta până în momentul producerii nenorocirii. Și asta n-a fost tot. Au discutat apoi despre bani. A cheltuit tot ce promise de la tine și încă nu și-a obținut diploma. Într-adevăr, și-a achitat disertația, dar restul i-a risipit cu ea. Iar la un moment dat începuse să se întrebe de unde ar putea face rost de bani. Walter, fii atent...

– Da, zi.

– Dacă au plănuit și au acționat împreună, nu-i așa că ar trebui să-i dea și lui o parte din bani?

– Așa ar trebui.

– Problema e că nu i-am auzit să facă vreo referire la partea pe care i-ar datora-o ea. Inima a început să-mi bată nebunește imediat ce mi-am dat seama de semnificația acestui amănunt. Și au discutat despre multe altele, pentru că au stat acolo vreun ceas. Au vorbit despre o sumedenie de fleacuri și, din ce și-au spus, sunt absolut sigură, nu reiese că el a fost implicat sau că a știut ceva despre acest lucru. Îți garantez, nu greșesc! Walter, înțelegi ce înseamnă aceasta? *El nu e vinovat de nimic!*

Era atât de emoționată încât degetele i se încheștaseră pe brațul meu asemeni unor cângi de oțel. Nu o putusem urmări atent, dar îmi era clar că făcea referire la ceva mult mai important decât faptul că Sachetti era inocent.

– Lola, nu te mai înțeleg deloc. Credeam că ai renunțat la ideea că s-ar afla cineva în spatele acestei nefericite întâmplări.

– Nu voi renunța niciodată... Da, într-un fel am renunțat, ori cel puțin am încercat – însă numai fiindcă mă gândisem că ar fi fost îngrozitor să aflu de participarea *lui* la o asemenea mârșăvie. Chiar de-ar fi fost implicat, știam că nu ar fi putut face una ca asta. Trebuia să aflu adevărul și să fiu convinsă că nu mă înșel. Iar acum... oh, nu, Walter, în niciun caz nu voi renunța. Ea e făptașa. Sunt sigură. Și o voi prinde. Chiar de va fi ultimul lucru pe care îl fac, o s-o dau de gol.

– Cum?

– V-a dat în judecată compania. N-am dreptate? Uite c-a avut tupeul să facă și asta! Dar nu contează. Walter, spune-le colegilor tăi să nu-și facă niciun fel de griji, pentru că voi veni și voi sta alături de voi. O să vă pun la dispoziție toate informațiile necesare, o să vă arăt ce trebuie să o întrebați și...

– Stai puțin, Lola, nu te pripăi...

– Le voi spune celor care se ocupă de caz tot ce au nevoie să știe. În afară de lucrurile pe care ți le-am povestit, ți-am zis, mai sunt o mulțime de lucruri. Îi voi pune să-i ceară explicații în legătură cu ziua când am surprins-o în dormitorul ei, ținând în mână un pumnal și strâmbându-se de una singură în oglindă, îmbrăcată prosteste într-un fel de giulgiu roșu din mătase și mânjită pe față cu pudră albă și ruj stacojiu – ah, da, nici nu mă gândesc să trec cu vederea acest lucru! Le voi spune s-o întrebe de ce se interesase de prețul mai multor modele de rochii negre cu o săptămână înainte de moartea tatei. Ți-a zis că l-am aflat. Am intrat în magazin la cinci minute după ce-a plecat. Vânzătoarea tocmai terminase de aranjat rochiile pe umerase și mi-a zis că rochițele erau într-adevăr deosebite, doar că nu înțelegea motivul pentru care ar fi cumpărat doamna Nirdlinger astfel de veșminte, întrucât nu sunt purtate decât la înmormântări și în zilele de doliu. Din acest considerent nici nu m-am opus plecării tatei în călătorie, fiindcă voiam să rămân singură și să descopăr ce pune la cale. Și o să le mai spun...

– Lola, așteaptă puțin. Nu poți face așa ceva. În primul rând... nu putem să-i punem astfel de întrebări...

– Dacă voi nu puteți, o voi face eu! O să mă prezint la proces și o să mă fac auzită! O voi da în vileag! Și *nimeni* nu mă va putea opri, fie el judecător, polițist sau orice altceva. Chiar de voi fi nevoită să-i sar la gât, tot o voi obliga să-și recunoască fapta. *O fac eu să vorbească! Și nu mă va opri nimeni!*

Capitolul XI

Nu-mi amintesc să fi fost cu adevărat convins că trebuie s-o ucid pe Phyllis. E posibil ca încă din noaptea crimei să-mi fi rămas în minte ideea că, la un moment dat, voi fi nevoit să scap de ea, în parte fiindcă știa prea multe despre mine și, mai cu seamă, pentru că lumea devine dintr-odată mult prea mică pentru două persoane care se au la mână cu astfel de lucruri. Îmi amintesc însă foarte bine momentul *când* am decis s-o omor, *unde* și *cum* aveam să-mi duc la îndeplinire hotărârea. Aceasta s-a întâmplat imediat după seara în care admirasem cu Lola răsăritul lunii deasupra oceanului. Pur și simplu mă înfiora ideea că Lola ar fi răbufnit în instanță, iar Phyllis și-ar fi pierdut cumpătul și i-ar fi spus adevărul. Dar poate că nu am fost destul de explicit în privința sentimentelor pe care le nutream față de Lola. În preajma ei nu trăiam acea pasiune, acea febră maladivă ce mă cotropea imediat ce-o vedeam pe Phyllis. Nici vorbă de așa ceva, dimpotrivă – alături de Lola eram cuprins de o liniște fermecătoare, așa cum se întâmpla de fiecare dată când ne plimbam cu mașina un ceas întreg și, fără să ne adresăm o vorbă, doar își ridica privirea spre mine și continuam să păstrăm amândoi tăcerea. Uram de moarte ceea ce făcusem și îmi tot repetam că trebuie să găsesc o modalitate prin care să fiu sigur că nu-mi va afla niciodată secretul, așa încât să ne putem căsători, să uit definitiv de acest coșmar și să trăiesc fericit alături de ea până la adânci bătrânețe. Și, într-adevăr, exista o singură cale prin care puteam fi absolut sigur, și anume să scap de toți cei care mi-ar fi știut secretul. Din ce-mi spusese Lola, referitor la Sachetti, îmi era limpede că exista o singură persoană de care trebuia să mă

descotorosesc, iar aceasta nu era alta decât Phyllis. În plus, hotărârea Lolei de a începe o acțiune pe cont propriu îmi dăduse de înțeles că trebuia să mă mișc cât mai repede cu putință, înainte de începerea procesului.

Nu doream sub nicio formă să-i dau lui Sachetti posibilitatea să revină și s-o ia pe Lola de lângă mine. Urma să acționez în așa fel încât el să devină principalul suspect. Știam că polițiștii sunt greu de păcălit, dar Lola n-ar fi fost niciodată pe deplin convinsă că e întru totul nevinovat. Și, bineînțeles, în ceea ce o privea pe fată, un individ care a fost o dată capabil de-o asemenea faptă putea foarte bine s-o facă și a doua oară.

A doua zi, când m-am dus la compania de finanțare, am încheiat câteva treburi pe care le aveam de rezolvat, mi-am trimis arhivarul cu un comision, am scos dosarul lui Sachetti și l-am strecurat în sertarul biroului meu. În acel dosar se afla cheia de la mașina lui. În firma noastră de creditare, pentru a evita problemele în caz de repunere în posesie, le cerem debitorilor să depună cheia automobilului laolaltă cu actele de credit. Sachetti, când a luat împrumutul pentru mașină iarna trecută, bineînțeles, a fost și el nevoit să se conformeze acestei practici. Am sustras cheia din plic și i-am făcut un duplicat în timpul pauzei de prânz. Când am revenit, l-am trimis pe secretar cu alt comision, am pus cheia originală în plic și am dus dosarul înapoi în arhivă. Îmi ieșise exact cum doream. Aveam de-acum cheia de la mașina lui, fără să știe nimeni că scosesem dosarul din fișet.

Pasul următor era să dau de Phyllis, însă nu voiam să risc și să o sun eu, așa că am așteptat telefonul ei. Am stat acasă trei nopți la rând, iar telefonul a sunat de-abia în cea de-a patra.

- Phyllis, trebuie să ne vedem.
- Era și timpul.

– Știi foarte bine motivul pentru care nu puteam să ne vedem. Uite ce e, trebuie să ne întâlnim cât mai repede, ca să punem la punct ultimele amănunte legate de proces, iar după aceea... ei bine, nu cred că vom mai avea vreun motiv pentru care să ne temem.

– Chiar ne putem vedea? Parcă ziceai că...

– Acum e în regulă. Ești în continuare urmărită, dar am descoperit astăzi ceva foarte interesant. Ți-au scurtat coada la un singur schimb, care se încheie la ora unsprezece.

– Despre ce vorbești?

– Inițial au pus pe urmele tale trei oameni, în schimburi, dar fiindcă au văzut că nu află mare lucru, s-au gândit să mai reducă din cheltuieli și au renunțat la doi dintre ei. Cel care te urmărește își începe supravegherea după-amiază și termină la unsprezece seara, asta dacă nu apare ceva care să-l rețină suplimentar. Așa că ne putem vedea după ce pleacă.

– În regulă. Atunci vino la mine...

– Ah, nu, așa ceva nici nu poate intra în discuție. Însă ne putem vedea în altă parte. Uite cum facem: mâine, pe la miezul nopții, ieși pe furiș din casă, te urci în mașină și te faci nevăzută. Dacă se întâmplă cumva să primești seara o vizită, ai grijă să scapi de oaspeți cu mult înainte de ora unsprezece. După ce-au plecat, stingi toate luminile, așa încât să pară că te-ai dus la culcare și agentul să poată pleca fără să aibă niciun fel de suspiciuni.

Îi dădusem aceste instrucțiuni, deoarece exista posibilitatea ca Sachetti să fi venit în vizită, iar eu nu mi-l doream în niciun caz în apropierea ei, ci cât mai departe, de preferat în patul lui, cu mult înainte să mă întâlnesc cu ea. Trebuia să-i iau mașina și nu voiam ca intervalele de timp să fie atât de strânse încât să mă văd nevoit să aștept. Iar restul erau doar baliverne, mă refer la povestea cu schimbul. Intenția mea era s-o fac să creadă că se poate întâlni cu mine în deplină siguranță. Cât

despre faptul că agenții ar fi urmărit-o în două, trei sau șase schimburi, nu știam nimic în acest sens și nici nu mă interesa. Dacă o urmărea cineva, cu atât mai bine pentru ce aveam eu de făcut. Ar fi trebuit să se miște foarte repede ca să mă prindă, iar dacă aveau s-o găsească și țepănă, atunci domnul Sachetti va avea de dat o explicație în plus, când va ajunge pe mâna lor.

– Sting luminile înainte de unsprezece.

– După ce pisicuța stinge luminile, iese afară și se asigură că încuie bine ușa.

– Am înțeles. Unde ne întâlnim?

– În parcul Griffith, la vreo două sute de metri pe Riverside, venind dinspre Los Feliz. Eu o să am mașina parcată acolo, vom face amândoi o plimbare și vom discuta pe drum. Să nu oprești în Los Feliz. Este mai prudent să parchezi printre copaci, în poienița de lângă pod. Caută să oprești undeva să te pot vedea și, apoi, urci spre mine.

– E bine între cele două drumuri?

– Perfect. Să fii acolo la douăsprezece și jumătate. Voi sosi cu un minut sau două mai înainte, așa că nu ai de ce să mai aștepti și te sui direct în mașină.

– La douăsprezece și jumătate, la două sute de metri, pe Riverside.

– Exact. După ce scoți mașina, să închizi și ușa garajului, ca să nu vadă vreun trecător că e garajul gol.

– Walter, o să fiu acolo.

– Ah, încă ceva. Să știi că, în perioada în care nu ne-am văzut, mi-am dat mașina și am luat alta.

I-am spus marca și am continuat:

– Este un coupé mic, albastru-închis. Nu ai cum să nu dai de el.

– Un coupé albastru?

– Da.

– Ce ciudat.

Știam de ce i se părea ciudat. În ultima lună se plimbase cu un coupé asemănător, de fapt, era

același, doar că nu știa. Însă nu m-am fâstâcit.

– Mda, cred și eu că-i amuzant să mă vezi plimbându-mă în cutia asta de conserve, dar mașina de dinainte era prea mare și întreținerea ei mă costa cam mult. În plus, oferta era prea avantajoasă ca să nu profit de ea.

– E cel mai nostim lucru pe care l-am auzit vreodată.

– De ce?

– E, așa... Rămâne pe mâine-seară la douăsprezece și jumătate.

– Perfect.

– De-abia aștept să te văd.

– Și eu.

– Știi... mai aveam ceva să-ți spun, dar las pentru mâine. Noapte bună.

– Noapte bună.

După ce a închis, am început să caut în ziar spectacolele din oraș și am găsit în centru un cinematograful unde rula toată săptămâna un film până după miezul nopții. Exact ce voiam. Am plecat într-acolo și am ajuns pe la zece și jumătate. Nu puteam risca să mă vadă plasatorii de la parter, așa că am urcat la balcon și am urmărit gagurile cu mare atenție, pentru că ele urmau să facă parte din alibiul de care aveam să mă folosesc. În ultimul act al filmului, am observat că rolul ospătarului era interpretat de un actor pe care îl cunoșteam și căruia îi vândusem o asigurare de viață babană și o poliță de asigurare a investițiilor, pentru care îmi plătitise în numerar 7000 de dolari, chiar în ziua încheierii afacerii. Numele său este Jack Christolf. Revederea chiar mi-a fost de ajutor, drept pentru care am rămas până la sfârșitul spectacolului și mi-am privit ceasul. Era 12:48.

A doua zi, în jurul prânzului, l-am sunat pe Jack Christolf și mi s-a spus că este la studio. L-am găsit acolo.

– Am auzit că faci ravagii în ultimul tău film, *Jocul armelor*.

– Da, nu-i rău deloc. L-ai văzut?

– Nu, dar vreau să nu-l pierd. Unde rulează?

Mi-a enumerat cinci săli de cinema. Le știa pe toate.

– Cu prima ocazie, o să mă duc și eu să-l văd. Bătrâne, uite de ce te-am sunat. N-ai vrea să închei o nouă poliță de asigurare? Pentru că trebuie să faci ceva cu toate paralele alea pe care le câștigi.

– Nu știu. Chiar nu știu. Dar, drept să-ți spun, să știi că aș fi interesat. Da, s-ar putea să închei alta.

– Bun. Atunci când să ne vedem?

– Săptămâna asta sunt foarte ocupat. Până vineri am o mulțime de treburi la studio, iar în weekend vreau să mă duc undeva să mă relaxez. Însă ne putem vedea săptămâna viitoare oricând îți convine.

– Ești atât de ocupat că nu ai nici seara timp liber?

– Ei, nici chiar așa.

– Atunci, ce zici, ne vedem mâine-seară?

– Uite cum facem. Sună-mă acasă mâine sau poimâine, pe la șapte seara, și-ți voi spune atunci. Dacă nu intervine nimic, te aștept cu cea mai mare plăcere.

Acesta era motivul pentru care alesesem filmul acela, fiindcă urma să mă întâlnesc mâine-seară cu Jack și trebuia să-i știu rolul, ca să-l putem comenta împreună și să-i gâdil puțin orgoliul.

În jurul orei patru m-am dus în parcul Griffith și am verificat la fața locului ce avem de făcut. Am ales un loc pentru mașina mea și altul pentru coupé-ul lui Sachetti. Deși automobilele nu erau la mare distanță unul de altul, locul în care hotărâsem să-mi parchez mașina se afla în apropierea unuia dintre capetele aleii utilizate în timpul zilei pentru călărie. Traseul acoperă toate dealurile parcului și sfârșește chiar în vecinătatea șoselei ce duce până

sus, pe culme. Parcul se întinde pe dealurile din jurul Hollywoodului, cuprinde valea San Fernando și, chiar dacă i s-a dat statutul de parc, este o regiune pitorească vizitată de regulă fie cu autoturismul, fie de pasionații de călărie. Nu este o zonă frecventată de drumeți, așa că, în planul pe care mi-l făcusem, urma să urc împreună cu Phyllis pe drumul destinat automobilelor, iar în apropierea unuia dintre palierele special amenajate pentru popasuri – unde turiștii pot opri și admira priveliștea –, aveam de gând să încetinesc și să-i spun că trebuie să parchez, ca să putem discuta în liniște. Ideea era că nu intenționam să opresc, ci lăsam mașina să cadă peste marginea povârnișului, bineînțeles, nu înainte să sar din ea cât mai târziu posibil. Odată ajuns cu picioarele pe pământ, mă făceam numaidecât nevăzut pe pista de călărie, o rupeam la fugă spre mașina mea și plecam acasă. Din locul unde aveam să-i parchez coupé-ul lui Sachetti și până în punctul unde urma să-l propulsez peste buza coastei nu erau mai mult de trei kilometri – dar pe șosea. Spre deosebire de drumul sinuos și puțin înclinat, construit special pentru a fi accesibil autovehiculelor, pe traseul de călărie – ale cărui scurtături traversau abrupt pantele – aveam de străbătut numai o sută de metri. Astfel, în mai puțin de un minut de la prăbușire, înainte să ajungă cineva la locul incidentului, eu aș fi fost de mult plecat.

Am urcat dealul și am ales o terasă mică, unde n-ar fi avut loc decât una, cel mult două mașini. Nu am optat pentru o parcare mare, fiindcă acestea sunt asigurate cu parapeți din piatră. Locul nu era împrajuit, așa că am coborât din mașină și m-am uitat de pe margine: panta avea un unghi abrupt de aproape șaiszeci de metri, la capătul cărora vehiculul s-ar mai fi rostogolit încă vreo treizeci de metri, după ce intra în contact cu solul. Apoi, am repetat ce aveam de făcut. Am accelerat spre muchia coastei, am scos schimbătorul din viteză și

am deschis portiera. Mi-am repetat de câteva ori că trebuie să nu închid ușa complet, după ce urca și Phyllis, așa încât să o pot deschide mai repede. Exista șansa ca Phyllis să apuce să tragă frâna de mână și să scape. De asemenea, exista posibilitatea să nu pot ieși la timp din mașină și să cad odată cu ea. Aceste alternative nu mă nelinișteau deloc, întrucât în asemenea chestiuni ești nevoit să mergi la risc. Am luat cina în centru, singur, la un restaurant cu specific pescăresc. Ospătarul mă cunoștea, așa că i-am spus o glumă bună, ca să fiu sigur că-și amintește că cinasem acolo vineri. După ce-am terminat, m-am dus la birou și i-am zis lui Joe Pete că am ceva de lucru. Am rămas la firmă până la ora zece. Când am ieșit, paznicul stătea la măsura lui și citea o revistă cu povestiri polițiste.

– Văd că lucrați până seara târziu, domnule Huff.

– Da. Și încă nu am terminat.

– Continuați și acasă?

– Nu, mă duc să văd un film. Mâine-seară am întâlnire cu un actoraș, Jack Christolf, dacă ai auzit, și trebuie neapărat să-i văd filmul în care joacă, pentru că altfel s-ar putea supăra. Iar cum mâine nu am deloc timp pentru așa ceva, o să-l văd acum.

– Încerezuți mai sunt, dom'le, și actorii ăștia!

Am parcat în apropierea cinematografului, m-am plimbat puțin prin împrejurimi și, pe la ora unsprezece, am intrat. De această dată îmi cumpărasem bilet la parter. Am luat o broșură cu programul din seara aceea și, înainte să o pun în buzunar, i-am verificat data: era cea corectă. În continuare trebuia să vorbesc cu una dintre plasatoare, căreia să-i întipăresc în minte figura mea și ziua în care discutasem. Nu am ales-o pe tipa din sală, ci m-am dus direct la plasatoarea din dreptul intrării, deoarece acolo era mai multă lumină și mă putea vedea foarte bine.

– A început filmul?
– Nu, domnule, tocmai s-a terminat. Dar începe din nou la 11:20.

Știam foarte bine acest lucru, tocmai de aceea venisem la unsprezece și nu mai devreme.

– Fir-ar să fie, înseamnă că mai am ceva de așteptat... Știți cumva, Jack Christolf joacă în tot filmul?

– Nu, domnule. Cred că doar în ultima parte.

– Adică trebuie să aștept până aproape de unu dimineța, ca să-l văd pe șmecherul ăla?

– Să știți că filmul rulează și mâine-seară, dacă astăzi nu vreți să așteptați. Iar la casa de bilete nu va fi nicio problemă să vă dea banii înapoi.

– Mâine-seară? Ia să vedem, mâine este sâmbătă, nu-i așa?

– Da, domnule.

– Mâine nici atât nu am cum să vin. Trebuie să-l văd azi.

Conversația fusese suficientă. Dar mai trebuia să fac ceva ca să mă țină minte. Era o noapte foarte caldă și observasem că femeia își ținea desfăcut nasturele cel mai de sus al uniformei. Am luat-o prin surprindere și i-am închis rapid nasturele.

– Ar trebui să fiți mai grijulie.

– Amice, uite ce e, crezi că-mi convine să mor de cald și să transpir până în creștetul capului, doar ca să le fiu pe plac unora ca tine?

Își descheie din nou nasturele. După o asemenea mitocănie, nu avea cum să nu mă țină minte. Apoi, am intrat în sală.

După ce plasatoarea m-a condus la locul meu, m-am mutat imediat în cealaltă parte a sălii. Am stat acolo un minut și apoi m-am furișat afară, prin ieșirea laterală. Ulterior, în caz că aș fi fost luat la întrebări, aveam să declar că stătusem până la sfârșitul spectacolului. Discutasem deja cu Christolf despre vizita pe care aveam să i-o fac ulterior. Avusesem o scurtă conversație cu Joe

Pete, iar registrul său acestuia demonstra ziua și ora la care vorbisem. Și, de asemenea, îmi asigurasesem un martor în persoana plasatoarei. Desigur, nu puteam dovedi că am stat până la finalul filmului, dar niciun alibi nu trebuie să fie perfect. În plus, alibiul meu era la fel de solid cum sunt toate cele care ajung la urechile juraților; și, de fapt, chiar mult mai bun decât majoritatea. Iar în ceea ce mă privea, dacă reușeam să-l susțin până la capăt, în niciun caz nu m-ar fi prezentat drept un individ capabil să înfăptuiască o crimă.

M-am suit în mașină și am pornit direct spre Griffith Park. La ora aceea din noapte nu e deloc greu să recuperezi timpul pierdut. Când am ajuns, mi-am privit ceasul: era 11:24. Am parcat, am oprit motorul, am stins farurile, am scos cheia din contact și am plecat imediat spre Los Feliz, iar de acolo am luat-o pe bulevardul Hollywood. În total nu sunt mai mult de opt sute de metri, dar, pentru că am iuțit pasul, la 11:35 eram deja pe bulevard. M-am suit apoi într-un tramvai și m-am așezat pe unul dintre locurile din față. Cu cinci minute înainte de miezul nopții ajunsesem în La Brea. Până în acel moment, sincronizarea fusese perfectă.

Am coborât și am luat-o spre locuința lui Sachetti, în Lilac Court – una dintre acele zone cu alee centrală și două șiruri de case fără etaj, în principal maghernițe cu o singură cameră, închiriate pentru numai trei dolari pe săptămână. Am intrat chiar prin față. N-am vrut să vin de undeva din exterior, pe spațiul verde, pentru că aș fi stârnit imediat bănuieli, dacă m-ar fi văzut cineva. Așa că am mers prin față și am trecut pe lângă bungaloul lui. Știam că stă la numărul 11. Înăuntru era lumină. Îmi ieșise perfect; exact cum îmi dorisem.

Nu m-am oprit, ci am mers mai departe, până la parcare din spate, acolo unde își țin locatarii mașinile – bineînțeles, mă refer la cei care au așa

ceva. Am găsit acolo o adevărată colecție de rable la mâna a doua, a treia, a patra și a noua, în mijlocul cărora era staționată și mașina lui Sachetti. Am urcat, am pus cheia în contact și am pornit motorul. Când am aprins luminile și am dat cu spatele, un alt automobil tocmai intra în parcare. Mi-am întors capul, așa încât farurile să nu-mi bată direct în față și am continuat să dau cu spatele. Fix la miezul nopții ajunsesem din nou pe bulevardul Hollywood. Am verificat benzina din rezervor. Era suficientă.

Deși nu mă grăbisem deloc, am trecut pe lângă intrarea în parc exact la 12:18. Așa că am continuat spre Glendale, pentru că nu voiam să ajung la locul de întâlnire cu mai mult de două-trei minute înainte de ora stabilită. M-am gândit restul drumului la Sachetti și la alibiul de care se va folosi. Problema lui era că nu avea așa ceva. Cea mai slabă justificare posibilă este să-ți susții nevinovăția spunând că ai dormit, ori că n-ai ieșit din casă – excluzând, firește, situația în care poți dovedi acest lucru prin telefoanele primite sau ceva similar. El însă nu putea să demonstreze nimic. Nici măcar telefon nu avea.

Dincolo de șina de cale ferată am făcut cale întoarsă, am mai continuat puțin pe Riverside, am întors cu fața spre Los Feliz și am parcat. După ce-am oprit motorul, am stins și farurile. Era fix 12:27. Am privit în spatele meu și mi-am zărit mașina, parcată la doar o sută de metri distanță. M-am uitat apoi în poienița din față. Nu era staționată nicio mașină. Încă nu venise.

Mi-am scos ceasul și l-am privit. Minutarul dădea să treacă de 12:30 și ea tot nu sosise. Mi-am pus ceasul la loc în buzunar și, deodată, un vreasca trosni puternic în spatele arbuștilor. Am tresărit violent. Am coborât de îndată geamul din dreapta șoferului și m-am holbat spre tufișuri, să văd ce se întâmplă. Cred că m-am zgâit în beznă mai bine de un minut. Brusc, se auzi încă o pocnitură – de

această dată mult mai aproape. Apoi, în numai câteva clipe, îi urmă o fulgerare, însoțită de o lovitură zdravănă, primită direct în piept – de parcă s-ar fi dezlănțuit Jack Dempsey^[7] asupra mea. Fusese o împușcătură. Înțelesesem pe loc ce se întâmplase cu mine: nu eram singurul care își dăduse seama că lumea este mult prea mică pentru două persoane ce se au la mână cu astfel de lucruri. Venisem s-o ucid, dar, în schimb, mi-o luase ea înainte.

Imediat ce m-am prăbușit pe scaun, am auzit pași îndepărtându-se în fugă. Și, iată, ajungeam să sfârșesc cu un glonț în piept, într-o mașină furată, al cărei proprietar era chiar individul pe care îl filase Keyes în ultima lună și jumătate. M-am ridicat ajutându-mă de volan și am dat să scot cheia din contact, însă mi-am dat seama că trebuia să o las acolo unde era. Am deschis portiera, iar simplul efort de a trage de clapeta ușii a fost suficient ca să mă umplu de sudoare. În cele din urmă am reușit să ies și am pornit împleticindu-mă spre mașina mea. Pur și simplu, nu eram în stare să merg drept. La un moment dat am vrut să mă așez, sperând că-mi voi alina astfel durerea îngrozitoare din piept, dar știam că, dacă făceam acest lucru, nu m-aș mai fi ridicat niciodată de jos. Mi-am amintit însă că trebuia să am la îndemână cheia mașinii, așa că am scos-o din buzunar. Într-un final, am ajuns la mașină, am urcat, am introdus cheia în contact și am tras șocul. Altceva nu-mi mai amintesc din noaptea aceea.

Capitolul XII

Cine a trecut prin experiența anesteziei cu eter știe că dintr-o asemenea stare nu îți revii decât încetul cu încetul. La început își face apariția în conștiință o lumină cenușie, aproape insesizabilă, dar care crește lent. Pe măsură ce strălucirea sporește, încerci să expectorezi substanța străină din plămâni și scoți niște gemete îngrozitoare, ca și cum te-ai chinui amarnic. Însă nici vorbă de vreo durere. Sunetele acelea jalnice reprezintă un simplu reflex fiziologic, un impuls prin care organismul încearcă să-și curețe plămânii. Însă mintea, undeva în adâncul ființei, nu se oprește din funcționare și, chiar dacă prin acea lumină cenușie roiesc tot felul de idei nebunești, știi bine situația în care te afli, deoarece conștiința nu dispare și îți permite să gândești, deși nu foarte clar.

Prima impresie pe care am avut-o a fost că șirul gândurilor nu contenise nici măcar în răstimpul în care îmi pierdusem cunoștința. Știam că era cineva lângă mine, doar că nu-mi dădeam seama cine anume. Îi auzeam vorbind, dar fără să pot desluși ce-și spuneau. Apoi, am înțeles: era o femeie ce-mi cerea să deschid gura și să iau o bucățică de gheață, ca să mă simt mai bine. Am deschis gura și am primit cubul de gheață. Îmi dădusem seama că femeia era o infirmieră, dar nu mă puteam dumiri cine mai era în cameră. Am reflectat îndelung și am ajuns la concluzia că aș putea să-mi întredeschid ochii, atât cât să pot vedea cine mai era acolo, și să-i închid repede la loc. Așa am făcut. Inițial n-am văzut nimic. Mă aflam într-o rezervă de spital și aveam trasă o masuță alături de pat, plină cu tot felul de lucruri. Lumina puternică din cameră îmi dăduse de înțeles că era ziuă. Păturile stăteau mult mai ridicate în dreptul

pieptului, ceea ce însemna că dedesubtul lor se aflau o mulțime de bandaje. Am deschis ochii încă puțin și am privit pe furiș în cameră. Infiriera stătea lângă măsuță și mă supraveghea. Însă mai era cineva în spatele ei. Chiar dacă a trebuit să aștept să se miște infiriera, știam dinainte cine era: nimeni altul decât Keyes.

După aceea, nu cred să mai fi deschis ochii o oră întreagă. Îmi revenisem complet și chiar încercasem să analizez situația, dar fără niciun rezultat. De fiecare dată când încercam să-mi elimin anestezicul din plămâni, simțeam în piept o împunsătură groaznică. Era rana produsă de glonț. Am renunțat în cele din urmă să-mi forțez expirația și, în scurt timp, infiriera începu să-mi vorbească. Își dăduse seama că-mi revenisem, așa că nu mai puteam evita să-i răspund. Keyes se apropie și el de pat.

– Ei bine, află că broșura de la cinematograful ți-a salvat viața.

– Da?

– Teancul ăla de foi îndoit n-a putut opri glonțul, dar și-a făcut treaba. O să mai sângerezi o vreme, până se vindecă locul unde ți-a străpuns plămânul, însă ai mare noroc că n-a ajuns la inimă. Trei milimetri mai la stânga și se stinge lumina pentru totdeauna.

– Au scos glonțul?

– Da.

– Au prins-o și pe tipă?

– Da.

N-am mai continuat, ci m-am resemnat cu gândul că, oricum, pentru mine totul se sfârșise.

– Au pus mâna pe ea și mai am să-ți spun o grămadă de lucruri. Este o treabă încălțită rău. Dar trebuie să mai aștepți jumătate de oră, fiindcă mă duc până afară să-mi iau micul dejun. Poate o să-ți mai revii mă întorc.

După ce-a plecat, m-am gândit că era cam ciudat faptul că nu se comportase ca și cum aș fi

avut necazuri și nici nu părea să fie supărat pe mine. Chiar nu înțelegeam ce se întâmplă. Două minute mai târziu, intră în cameră un infirmier.

– Aveți cumva vreun ziar de azi?

– Da, domnule. Vă aduc imediat unul.

Reveni cu ziarul și îmi arată articolul. Știa ce mă interesează. Informația așteptată nu era pe prima pagină, ci în secțiunea a doua a jurnalului, destinată știrilor locale care nu sunt atât de importante încât să fie publicate pe pagina întâi. Articolul suna așa:

Împușcătură misterioasă în parcul Griffith.

Doi suspecți au fost deja reținuți, după ce Walter Huff, agent de asigurări, a fost găsit rănit la volanul mașinii sale, pe strada Riverside, puțin după miezul nopții.

„Poliția cercetează împrejurările care au condus la împușcarea lui Walter Huff. Agentul de asigurări locuiește în Los Feliz Hills și a fost găsit inconștient la volanul mașinii personale, în parcul Griffith, la scurtă vreme după miezul nopții trecute. Leziunea toracică i-a fost provocată de un foc de armă. Două persoane au fost reținute și se așteaptă în continuare informații despre starea de sănătate a domnului Huff.

Suspecții sunt Lola Nirdlinger, în vârstă de 19 ani, și Beniamino Sachetti, de 26 de ani.

Domnișoara Nirdlinger locuiește în Lycee Arms, pe strada Yucca, iar Sachetti în Lilac Court, pe bulevardul La Brea.

Din informațiile strânse până în prezent, domnul Huff a fost împușcat în timp ce conducea pe Riverside, venind dinspre Burbank. Sosiți prompt la locul incidentului, polițiștii i-au surprins pe suspecți exact în momentul în care încercau să o scoată pe victimă din mașină. În apropiere a fost găsit un pistol din al cărui încărcător lipsea un cartuș. Atât domnișoara Nirdlinger, cât și Sachetti

au negat acuzația că ar fi implicați în acest atac și au refuzat să facă alte comentarii.”

Mi-au adus suc de portocale și am început să reflectez la cele citite. Credeți cumva că sunt atât de naiv încât să înghit una ca asta? Știam bine cine mă împușcase. În niciun caz nu fusese Lola și nici chiar Sachetti, mânat de gelozie sau mai știu eu ce. Știam cu cine trebuia să mă întâlnesc ieri-noapte, o persoană care cunoștea clar locul unde mă aflu și căreia începusem să-i stau în cale. Nimic nu m-ar fi putut face să-mi schimb această părere. Dar ce căutau ei doi acolo? M-am gândit o vreme la acest lucru, fără să izbutesc să-i dau în întregime de cap. Lola, probabil, pornise iarăși pe urmele lui Sachetti – ceea ce-i și explică prezența la fața locului. Însă cum de ajunsese el acolo? Mi se părea o poveste complet lipsită de noimă. În plus, mai aveam de luptat și cu acel sentiment paralizant ce-mi spunea că, pentru mine, totul se sfârșise – și nu atât pentru ce făcusem, cât mai ales pentru ce avea Lola să afle. Mai rău nici că se putea.

Keyes reveni cu puțin înainte de ora prânzului. Observă ziarul și își trase un scaun aproape de pat.

– Am trecut și pe la birou.

– Da?

– Am avut o dimineată îngrozitoare. O noapte nebunească, încununată de-o dimineată pe măsură.

– Ce s-a întâmplat?

– Huff, am să-ți spun ceva ce nu știi. Tipul ăsta, Sachetti, cel care te-a găurit ieri-noapte, este un individ pe care l-am ținut deja sub urmărire, în ideea că ar putea avea legătură cu celălalt caz. Mă refer la Nirdlinger.

– Doar nu vorbești serios.

– Vorbesc foarte serios. Chiar începusem să-ți spun, dacă îți aduci aminte, dar n-am mai făcut-o, pentru că Norton are o idee fixă și nu vrea sub niciun chip să le dezvăluim agenților astfel de

lucruri. Dar, Huff, să știi că el e. El este făptașul. Nu ți-am spus eu? Nu i-am zis și lui Norton? Nu v-am spus că este ceva dubios în cazul Nirdlinger?

– Și, altceva?

– A sunat cineva de la firma ta de creditare.

– Și?

– Ne-a spus ceea ce ar fi trebuit să știm încă de la început, mă refer, bineînțeles, la mine, la Norton și la faptul că nu ți-am acordat toată încrederea noastră. Astfel, din moment ce știai ceva despre tipul ăsta, Sachetti, ne-ai fi putut împărtăși informațiile pe care noi le-am descoperit de-abia astăzi și care reprezintă cheia rezolvării cazului.

– A luat un împrumut.

– Da, așa e. Dar asta nu e tot. De fapt, nu-i lucrul cel mai important. *În ziua când te-ai dus la Nirdlinger și i-ai dat polița, Sachetti a fost la tine la birou.*

– Eu n-aș fi atât de sigur.

– Noi suntem. Am verificat totul: am vorbit cu Nettie, am controlat actele companiei de creditare și registrele din departamentul de asigurări. Tipul a fost acolo, la fel și fata – cu alte cuvinte, am aflat exact informația pe care o așteptam. Asta ne-a dezvăluit cine se află în spatele cârdășiei.

– Despre ce cârdășie vorbești?

– Fii atent. Știm că Nirdlinger n-a spus nimic familiei despre polița sa de asigurare pe viață. Suntem siguri, pentru că nici măcar secretara lui nu avea habar de acest lucru. N-a suflat o vorbă. Dar, pe de altă parte, nu crezi că familia *știa* totuși că încheiase o astfel de poliță?

– Păi... nu cred.

– Îți spun eu, știau. Pentru că altfel nu i-ar fi făcut de petrecanie. Îi aflaseră secretul, iar noi știm *cum* au reușit să-l afle. Și, astfel, totul se leagă.

– În orice tribunal s-ar admite că este *posibil* să fi știut.

– Eu nu sunt acum la tribunal, ci vorbesc doar pentru plăcerea mea, de dragul satisfacției că am

dreptate. Huff, deși nu mă bazez decât pe intuiție, îți spun toate acestea fiindcă s-ar putea să cer deschiderea unei anchete. În orice caz, nu aveam de gând să ajung în instanță și să încerc să înfund pe cineva, fără ca măcar eu să fiu sigur de afirmațiile mele. Iar acum sunt lămurit. În plus, indiciile descoperite o implică și pe tânără.

– Pe cine?

– Pe fată. De fiică-sa vorbesc. Pentru că a fost și ea acolo – la tine în birou, mă refer. Și, nu-mi spune că exagerez ori că o fată nu ar fi în stare să-i facă una ca asta tatălui ei. S-au mai întâmplat cazuri de-astea. Și nu au fost puține. Iar când suma pusă în joc atinge valoarea de cincizeci de mii, ascultă-mă pe mine, vor mai fi destule.

– Ah... eu nu cred așa ceva.

– O să te convingi de contrariu – chiar înainte să termin cu ei. Huff, am însă o problemă. Îmi mai lipsește un indiciu. Știu că au încercat să scape de tine fiindcă i-ar putea incomoda mărturia ta la proces, îmi este limpede acest lucru, dar totuși nu înțeleg: de ce se tem?

– De fapt, ce vrei să spui?

– Ai vreo informație atât de prețioasă încât să fie nevoiți să te reducă la tăcere? Faptul că au fost la tine în birou nu-i suficient. Trebuie să mai fie și altceva. Așa că zi-mi, ai ceva să-mi spui?

– Ăă... chiar nu știu. Nu-mi dau seama.

– Trebuie să fie ceva. Poate că ai aflat întâmplător informația respectivă, ori poate că nu are importanță pentru tine, dar pentru ei este esențială, încearcă să-ți aduci aminte.

– N-am ce să-mi amintesc. Nu știu nimic.

– Nu se poate. E imposibil să nu știi ceva.

Începuse deja să se plimbe prin cameră și simțeam patul vibrând sub greutatea pașilor săi.

– Huff, ține minte. Mai avem la dispoziție doar câteva zile. Încearcă să-ți amintești.

Își aprinse o țigară și mai dădu câteva ture prin cameră.

– Asta e și norocul nostru, că mai avem un răgaz de câteva zile. Nu poți fi solicitat la niciun fel de audieri, cel puțin până săptămâna viitoare – așa că nu ne grăbește nimeni. În plus, cu puțin ajutor din partea polițiștilor, asezonat cu niște tratamente aplicate cu bastonul de cauciuc sau ceva de genul ăsta, suspexții, mai devreme sau mai târziu, vor spune tot ce-au făcut. Fata, mai ales, sunt convins că va ceda prima... Crede-mă, ne-a ieșit așa cum voiam. Știu că ți-e greu, însă i-am prins exact în punctul în care le putem arunca totul în cărcă. Da, să știi, lucrurile au luat o întorsătură neașteptată, așa că putem să rezolvăm cazul – chiar și înainte de lăsarea serii, dacă avem noroc.

Mi-am închis ochii, pentru că nu mai puteam să mă gândesc decât la Lola și la copoii care mișunau în jurul ei, lovind-o și forțând-o să recunoască un lucru despre care nu avea nici cel mai mic habar. Deodată, în fața ochilor îmi apăruse chipul ei, lovit cu sălbăticie și plin de sânge.

– Keyes.

– Da?

– Dacă tot ai vorbit despre asta, am totuși ceva să-ți spun.

– Te ascult, puștiule.

– Eu l-am omorât pe Nirdlinger.

Capitolul XIII

În răstimpul în care îi destăinuisem tot ce voia să știe, până și sentimentele mele pentru Lola, încremenise pe scaun și nu mă slăbise din ochi. Știu că sună ciudat, dar nu-mi luase mai mult de zece minute. Odată confesiunea mea terminată, când s-a ridicat, l-am apucat de mânecă.

– Keyes...

– Huff, trebuie să plec.

– Ai grijă, te rog, să nu-i faci nimeni vreun rău.

– Chiar trebuie să plec. Mă întorc puțin mai târziu.

– Keyes, dacă îi lași să o bată, nu știu... te omor. Acum ai tot ce îți trebuie. Și, să știi, ți-am destăinuit toate acestea dintr-un singur motiv: ca să nu pătească ea nimic. Vreau să-mi promiți. Măcar atât să faci pentru mine. Keyes...

Își smuci mâna și ieși.

Sperasem pe toată durata mărturisirii să-mi recapăt întrucâtva liniștea după ce aveam să-mi descarc sufletul. Trecuse ceva vreme de când tot țineam în mine aceste lucruri ce mă frământau și nu-mi dădeau pace o clipă, nici chiar în somn. Însă tot nu-mi găsisem pacea. Nu mă gândeam decât la Lola și la felul în care avea să afle adevărul și să-mi cunoască adevăratul chip.

În jurul orei trei, infirmierul mi-a adus ziarul de după-amiază. Nu scria nimic din ce-i spuseseam lui Keyes, dar jurnaliștii nu pierduseră vremea și, după povestea publicată dimineață, aflaseră între timp de moartea primei doamne Nirdlinger, de accidentul lui Nirdlinger și, acum, de împușcarea mea. O reporteră mersese pe fir și discutasese deja cu Phyllis. Ea a fost cea care i-a dat locuinței denumirea de „Casa Morții” și a zugrăvit foarte

sugestiv draperiile sângerii de la ferestre. Imediat ce-am văzut articolul, am știut că nu va mai dura mult, dacă până și-o nătângă de reporteră își putuse da seama că este ceva dubios în toată afacerea.

Keyes s-a întors pe la opt și jumătate. Imediat ce a intrat în cameră, i-a cerut asistentei să iasă, după care a plecat și el, revenind un minut mai târziu și avându-i alături pe Norton, Shapiro, șeful departamentului contencios administrativ, și un tip pe nume Keswick, membru al baroului, apărător la care firma apela numai în cazurile cu adevărat importante. S-au oprit în dreptul patului și Norton a început să-mi vorbească.

– Huff.

– Da, domnule.

– Ai mai spus cuiva acest lucru?

– Nimănui, în afară de Keyes.

– Chiar nimănui?

– Dumnezeu... absolut nimănui.

– Nu te-au vizitat și polițiștii?

– Au trecut și ei pe aici, pentru că i-am văzut pe hol. Nu cred să fi fost interesați de altcineva în afară de mine, dar asistenta nu le-a dat voie să intre.

S-au privit, iar Norton a continuat:

– Bun, atunci cred că putem să începem. Keyes, poate îi explici tu despre ce este vorba.

Keyes deschise gura să spună ceva, însă Keswick îi ceru imediat să tacă și-l luă pe Norton într-un colț. Apoi, l-au chemat și pe Keyes, iar puțin mai târziu, pe Shapiro. Din când în când mai auzeam și eu câte un cuvânt și-mi dădusem seama că voiau să-mi propună o înțelegere, dar nu se hotărâseră dacă să fie sau nu cu toții martori. Keswick era în favoarea târgului, însă nu voia să riște să-l aibă cineva la mână cu un asemenea lucru. În cele din urmă s-a hotărât ca emisarul să fie Keyes. El avea să-mi facă propunerea, pe

propria sa răspundere și fără ca restul grupului să fie de față. Imediat ce s-au pus de acord, au ieșit tiptil afară și nici măcar nu și-au luat la revedere. Mi s-a părut foarte straniu, fiindcă nu s-au comportat ca și cum le-aș fi făcut vreun rău, lor sau companiei. S-au purtat de parcă aș fi fost un lepros spre care nici măcar nu îndrăzneau să privească.

După ce-au ieșit, Keyes se așează lângă mine.

– Ai făcut un lucru îngrozitor, Huff.

– Știu.

– Nu cred să mai fie nevoie să-ți explic gravitatea faptei tale.

– Nu mai e necesar.

– Îmi pare rău. Să știi... Huff, chiar te-am plăcut.

– Știu. Și eu.

– Arareori se întâmplă să-mi placă de cineva. În meseria mea nu-mi pot permite o asemenea slăbiciune. Acum, pentru mine, toți oamenii sunt mai mult sau mai puțin escroci.

– Înțeleg. Ai avut încredere în mine și eu te-am dezamăgit.

– În fine... hai să nu mai vorbim despre asta.

– Într-adevăr, nu mai e nimic de spus... Ai văzut-o?

– Da. I-am văzut pe toți. Pe el, pe ea și pe văduvă.

– Și ea cum a reacționat?

– În niciun fel... pentru că nu i-am spus nimic. Am lăsat-o pe ea să vorbească. Este convinsă că Sachetti te-a împușcat.

– Pentru ce-ar fi făcut așa ceva?

– Din gelozie.

– Aha.

– Era destul de neliniștită în privința ta. Însă când a aflat că nu ești grav rănit... Ei bine, s-a...

– ... S-a bucurat.

– Într-un fel. Deși a încercat să nu arate, simțea totuși că a fost un act prin care Sachetti arăta că o

iubește. A fost o reacție incontrollabilă din partea ei.

– Înțeleg.

– Dar să știi că a fost într-adevăr îngrijorată pentru tine. Chiar te place.

– Da, știu. Ce să zic... mă place.

– Ieri-noapte te-a urmărit crezând că ești Sachetti. Asta-i toată povestea fetei.

– Îmi dădusem seama și singur.

– Dar am vorbit și cu tipul respectiv.

– Știu, mi-ai mai spus asta. Ce căuta acolo?

Se ridică și începu să tropăie prin rezervă. Nu-l vedeam bine, fiindcă pe timpul nopții camera era luminată de o lampă de serviciu așezată chiar deasupra capului meu, dar în schimb simțeam din plin cum se cutremura patul.

– Huff, chestiunea e foarte simplă.

– Da? Atunci, zi-mi-o și mie.

– Ai crezut că ți-ai găsit o pisicuță și, când colo, te-ai ales cu o cobră, asta e tot. Femeia asta... îmi îngheață sângele în vine numai când mă gândesc la ea. E un caz patologic. Și chiar unul dintre cele mai grave.

– Ce tot spui?

– I s-a dat și un nume bolii. Ar trebui să citești și tu ce-au mai descoperit psihologii din zilele noastre. Eu o fac, dar fără să-i spun lui Norton, ca nu cumva să creadă că îmi dau aere sau mai știu eu ce. În orice caz, îmi este folositoare această documentare, pentru că în domeniul meu de activitate întâlnesc atât de multe tipuri de oameni, încât am descoperit că e singura știință care mă ajută să înțeleg de ce au unii asemenea comportamente. E deprimant, dar îmi este de ajutor în clarificarea multor necunoscute.

– Tot nu înțeleg ce spui.

– Așteaptă puțin... Sachetti nu o iubește pe tipă.

– Nu?

– O cunoștea de acum cinci sau șase ani. Tatăl lui a fost medic și avea un sanatoriu în Verdugo

Hills, la nici jumătate de kilometru de spitalul în care ea era asistentă-șefă.

– Ah, da. Îmi amintesc acest lucru.

– Acolo a întâlnit-o Sachetti. Apoi, în viața bătrânului au început ghinioanele. Mai întâi i-au murit trei pacienți copii...

Același vechi fior îmi fulgeră din nou șira spinării.

– Să nu-mi spui că de pneumonie.

– Ba da. Ai auzit de caz?

– Nu. Zi mai departe.

– Ah, înseamnă că ai aflat de incidentul din stațiunea Arrowhead.

– Așa e.

– Ei bine, după ce i-au murit copiii, a urmat o perioadă groaznică pentru bătrân, fiindcă el a fost condamnat pentru cele întâmplate. Dar nu de către poliție – întrucât polițiștii n-au descoperit nimic prin care să-l poată incrimina –, ci de Ministerul Sănătății și de clientela sa. Blamul primit l-a dus la sapă de lemn și, într-un final, s-a văzut obligat să-și vândă afacerea, iar nu peste multă vreme a murit.

– Tot de pneumonie?

– Nu. Era totuși destul de în vârstă. Sachetti însă bănuise că era ceva în neregulă, pentru că nu și-o putea scoate din minte pe această femeie, care venea la ei mult prea des și părea exagerat de interesată de copii. Dar singurul lui argument era o simplă bănuială. Mă urmărești?

– Da, te ascult.

– Nu a întreprins nimic până în momentul în care i-a murit lui Nirdlinger prima nevastă. Și fii atent: unul dintre copii era rudă cu fosta doamnă Nirdlinger, iar legătura lor de rudenie era atât de specială încât, în eventualitatea decesului copilului, doamna Nirdlinger devenea executoarea testamentară a celei mai mari părți din proprietatea pe care copilul era îndreptățit s-o moștenească. Altfel spus, imediat ce se legalizau actele, doamna

Nirdlinger intra automat în posesia respectivei proprietăți. Iar acum, Huff, urmează partea cea mai cumplită: doar *unul* dintre cei trei copii aveau legătură cu moștenirea.

– Și ceilalți doi?

– Nu dețineau nimic. Sărmanii, au murit din simplul motiv că trebuiau să-i acopere făptașului urmele. Huff, închipuiește-ți numai. Femeia asta a fost în stare să ucidă doi copii, numai ca să ajungă la un al treilea, și anume doar la acela care o interesa – izbutind totodată să aranjeze lucrurile în așa fel încât crimele să pară a fi unul dintre acele cazuri de neglijență care se mai produc în spitale din când în când. Îți spun, tipa asta e sinistră.

– Zi mai departe.

– Când lui Nirdlinger i-a murit prima soție, Sachetti a hotărât c-a venit vremea să afle ce se întâmplă și a început astfel o investigație pe cont propriu. În primul rând, pentru că dorea să-i reabiliteze numele tatălui său, dar și pentru că devenise pur și simplu obsedat de tipa aceea. Nici gând să se fi îndrăgostit de ea, voia numai să afle adevărul.

– Da, înțeleg.

– Și-a continuat sârguincios studiile la universitate și, într-o bună zi, a reușit să găsească soluția prin care să o dea în vileag. Pentru că deja o cunoștea, s-a dus la ea și i-a propus să se înscrie într-o asociație recent înființată, un fel de organizație a medicilor și asistentelor, gândindu-se că tipa nu va bănuși nimic din ce-i pregătește. Dar, la un moment dat, s-a întâmplat neprevăzutul: a întâlnit-o pe tânără și s-au îndrăgostit la prima vedere. Din clipa aceea, prețioasa lui stratagemă de deconspirare a femeii nu i-a mai trezit mare interes. Iar în scurt timp, pentru că nu voia să o supere pe fată și dat fiind faptul că nu deținea nicio probă concretă, a renunțat la acest plan. Și, datorită suspiciunilor pe care le avea în privința femeii, a hotărât să nu mai calce pragul acelei case,

preferând să o întâlnească pe tânără numai prin oraș. Totuși, a existat ceva ce l-a pus pe gânduri și l-a făcut să creadă că exista posibilitatea să nu se fi înșelat. Phyllis, imediat ce-a aflat despre legătura lor, a început să-i spună Lolei tot felul de baliverne despre băiat, reușind totodată să-și convingă soțul să-i interzică Lolei să-l mai vadă. Însă nu avea absolut niciun motiv pentru care să facă un asemenea lucru, poate doar cu excepția aceluia că, după toate cele întâmplate, nu dorea să aibă în preajma ei pe nimeni care să poarte numele de Sachetti. Ești atent?

– Da, te ascult.

– Apoi, când Nirdlinger o încasează și el, Sachetti își dă seama că nu o va putea prinde pe tipă decât dacă se apropie de ea. Astfel, întrerupe brusc relația cu Lola, fără să-i dea fetei nicio explicație, și se implică într-o relație cu Phyllis – de fapt, doar voia să-i dea impresia c-o iubește. Băiatul știa că, atâta timp cât venea să o vadă numai pe ea, în niciun caz nu ar fi fost izgonit. Lola se mai află încă sub tutela femeii, iar dacă tânăra se mărită, evident, soțul devine în mod automat tutorele fetei, ceea ce ar conduce implicit la partajarea suplimentară a averii. Și, cred că îți dai seama...

– Lola era următoarea.

– Exact. După ce s-ar fi debarasat de tine, pentru că știai prea multe despre ea, urma să scape și de Lola. Până în acest moment, Sachetti nu aflase nimic despre tine, dar cunoștea bine situația Lolei – sau cel puțin așa credea el.

– Continuă.

– Și am ajuns astfel la incidentul de noaptea trecută. Lola îl urmărise pe Sachetti până acasă și a continuat apoi să-i urmărească mașina, crezând că tot el este la volan. Când tu dădeai să ieși din parcare, ea tocmai intra.

– Da, am văzut o mașină.

– Sachetti se întorsese mai devreme, fiindcă, știi, îl gonise cucoana. Așa că s-a dus în dormitor și a început să se pregătească de culcare, deși nu-și putea scoate din minte gândul că avea să se întâmple ceva în noaptea aceea. În primul rând, pentru că i se păruse destul de ciudat să fie izgonit și, în al doilea rând, fiindcă tipa îl întrebase *când* se închid și *care* sunt drumurile pe care nu se poate circula noaptea în parcul Griffith – ceea ce-i dăduse de înțeles că femeia avea de gând să întreprindă ceva pe parcursul nopții. Astfel, chiar dacă nu cunoștea ora la care era plănuită acțiunea, în loc să se ducă la culcare, a hotărât să meargă la ea acasă și s-o urmărească. Când a ieșit să-și ia mașina și a văzut că lipsește din parcare, era cât pe ce să leșine, deoarece își amintise că avea și Lola o cheie. Și, nu uita, el credea că Lola era următoarea pe listă.

– Bun, zi mai departe.

– A luat un taxi și s-a dus direct în parc, unde a început să rătăcească orbește – întrucât nu avea nici cea mai vagă idee despre ce era vorba sau, cel puțin, unde să-și înceapă căutarea. De fapt, greșise locul chiar de la început – fiindcă se afla tocmai în celălalt capăt al poienitei. La un moment dat, a auzit împușcătura și a alergat într-acolo, ajungând la mașina ta cam în același timp cu Lola. Inițial, crezuse că Lola fusese împușcată; iar Lola trăise cu impresia că el a fost împușcat. Însă fata, imediat ce-a descoperit identitatea victimei, a fost convinsă că Sachetti te împușcase, acesta fiind și motivul pentru care s-au prefăcut că te scot din mașină, în momentul sosirii polițiștilor.

– Da, acum înțeleg.

– Femeia aia, văduva, e nebună de legat. Sachetti mi-a zis că au mai existat cinci cazuri – anterioare deceselor celor trei copilași – în care pacienții au murit tot în perioada în care era ea asistentă. Și, fii atent, de pe urma a doi dintre aceștia, a beneficiat de moșteniri.

- Au murit toți de pneumonie?
- Doar trei. Ceilalți doi, mai bătrâni, au făcut complicații postoperatorii.
- Dar cum de-a reușit așa ceva?
- Sachetti n-a izbutit să afle, dar crede că tipa folosește o combinație de seruri și medicamente. În orice caz, vrea s-o facă să recunoască, deoarece socotește că informația poate fi importantă.
- Și acum?
- Huff, ți s-a înfundat.
- Știu.
- Azi după-amiază am discutat la firmă despre această situație și le-am tras tuturor o săpuneală pe cînste. Știam că nu este un caz cu două soluționări și i-am spus acest lucru lui Norton încă de pe vremea când susținea că e vorba de sinucidere.
- Și ai avut perfectă dreptate.
- Am făcut tot posibilul să-i conving să nu trimită cazul în instanță.
- Pentru că nu mai puteți mușamaliza lucrurile.
- Da, exact – acum nu mai putem păstra tăcerea. Dar una e să se afle că un agent al firmei a comis o crimă, și alta să scrie în toate ziarele din țară, timp de două săptămâni, că firma se judecă într-un proces de omucidere.
- Înțeleg.
- Uite ce trebuie să faci tu: îmi vei da o declarație și îmi vei descrie în detaliu tot ce-ai făcut, după care o vei legaliza la notar și mi-o vei trimite în joia săptămânii viitoare, recomandată, așa încât să o primesc vineri.
- Joia viitoare îți trimit scrisoarea.
- Exact. Noi, între timp, amânăm audierile în cazul incidentului de ieri-noapte, pe motiv că, deocamdată, starea de sănătate nu-ți permite să depui mărturie. Și, fii atent: joi noapte pleacă din San Pedro un vapor spre insulele Balboa și, de acolo, mai departe, spre sud. Vei avea rezervat un bilet la bordul acelui vas, sub un nume pe care ți-l voi spune ulterior. Vineri, imediat ce primesc

declarația ta, o înmânez poliției. Atunci urmează să aflu și eu pentru prima dată de această tărașenie. Acesta a fost de fapt motivul pentru care Norton și amicii săi au plecat mai devreme. Nimeni altcineva nu știe ce discutăm acum. Este o înțelegere între noi doi, iar dacă încerci cumva să invoci mărturia mea, voi nega totul și voi dovedi că n-a existat o asemenea învoială. Și, te asigur, mi-am păzit foarte bine spatele.

– Nu voi încerca nicio șmecherie.

– După ce înștiințăm poliția, o să punem o recompensă pe capul tău. Huff, ascultă-mă bine, dacă ești prins, noi o să plătim banii ăia și tu o să ajungi direct pe banca acuzaților; iar dacă ni se va oferi și posibilitatea să ne dăm cu părerea, poți fi sigur că vei sfârși cu ștreangul la gât. Nu vrem să ajungem în instanță, dar, dacă se întâmplă acest lucru, să știi că vom merge până la capăt. Îți este limpede?

– Am înțeles.

– Înainte de a te imbarca, vreau totuși să-mi dai chitanța doveditoare a încheierii declarației, fiindcă trebuie să fiu sigur că există.

– Și cum rămâne cu ea?

– Cu cine?

– Phyllis.

– Am avut grijă și de ea.

– Keyes, mai este ceva.

– Ce e?

– Nu știu ce se va întâmpla cu Lola. Mi-ai zis că amânați totul, ceea ce înseamnă că o veți reține și pe ea și pe Sachetti până la începerea audierilor – și, din câte se pare, acestea nu vor mai avea loc. Așa că uite ce vreau să-ți spun. Trebuie să fiu sigur că nu va păți nimic și vreau să-mi promiți solemn acest lucru, pentru că altfel nu voi da nicio declarație și cazul va ajunge direct în instanță, împreună cu toate celelalte matrapazlăcuri. Să știi că sunt ferm hotărât să dau totul în vileag. Ai înțeles, Keyes? Zi-mi, ce se întâmplă cu fata?

– Pe Sachetti îl reținem în continuare. Și-a dat consimțământul în acest sens.

– Tu nu m-ai auzit? Cum rămâne cu ea?

– A ieșit.

– A... cum?

– Am eliberat-o pe caução. Infracțiunea nu contravine legii caucionii, pentru că, din câte se vede, ești încă în viață.

– Știe ce-am făcut?

– Nu. Ți-am zis că nu i-am spus nimic.

Se ridică, își privi ceasul și ieși tiptil în hol. Mi-am închis ochii și, nu peste mult timp, am simțit pe cineva lângă mine. Am ridicat pleoapele. Era Lola.

– Walter.

– Bună, Lola.

– Îmi pare nespus de rău.

– Acum sunt mai bine.

– Nu știam că Nino aflase despre noi. Dar se pare că ne descoperise. Să știi însă că nu ți-a dorit cu adevărat răul. Numai că... e o fire puțin mai irascibilă.

– Îl iubești?

– ... Da.

– Voiam să fiu sigur.

– Iartă-mă dacă ți-am înșelat așteptările în vreun fel.

– Nu-i nimic.

– Deși nu am niciun drept să-ți cer un asemenea lucru, vreau să te rog ceva.

– Ce e?

– Mi-aș dori să nu depui plângere împotriva lui. Aș vrea să nu-l acuzi de nimic. Dar nu ești obligat să faci un asemenea lucru, nu-i așa?

– Nu-l voi acuza de nimic.

– Walter... câteodată simt că te iubesc cu adevărat.

Ședea lângă mine, mă privea și, deodată, se aplecă deasupra mea. Mi-am întors imediat capul în partea cealaltă. Deși se simțise jignită, a mai stat lângă mine multă vreme, dar nu am mai privit-o și,

în cele din urmă, liniștea îmi cuprinse cât de cât inima. Știam că nu o puteam avea și că nici nu aș fi putut s-o am vreodată. N-o puteam săruta pe fata al cărei tată murise de mîna mea.

La ușă i-am spus la revedere și i-am dorit toate cele bune, după care Keyes se întoarse în cameră.

- Keyes, sunt de acord cu declarația.
- E cea mai bună soluție.
- Sunt de acord cu toate și îți mulțumesc.
- N-ai de ce să-mi mulțumești.
- Eu cred ca trebuie să-ți mulțumesc.
- Nu ai niciun motiv pentru care să-mi fii recunoscător.

În ochi îi apăraseră o privire întrucâtva amuzată.

- Și, Huff, nu cred că mai au cum să te prindă. Așa că... ei bine, o poți lua ca pe o favoare din partea mea. Da, mai degrabă, așa ar trebui s-o privești.

Capitolul XIV

Ceea ce ați citit, dacă ați avut răbdarea acestei lecturi, este declarația mea. Mi-au trebuit cinci zile să o scriu și, în cele din urmă, am terminat-o ieri, joi după-amiază. Am expediat-o recomandată printr-un infirmier și, în jurul orei cinci, Keyes a trecut să-și ia chitanța. Știu că i-am oferit mai mult decât îmi ceruse, dar am vrut să aștern totul pe hârtie, în ideea că poate o va citi și ea, cândva, și nu mă va mai disprețui atât de mult, odată ce va înțelege cum a decurs toată povestea. Pe la ora șapte m-am schimbat în hainele mele. Eram destul de slăbit, dar nu într-atât cât să nu mă pot ține pe picioare. După o cină frugală, am chemat un taxi și am pornit spre port. Apoi, m-am dus direct în pat, unde am stat până la începutul acestei după-amiezi, când n-am mai suportat singurătatea cabinei luxoase în care mă instalasem și am ieșit pe punte. Mi-am ocupat șezlongul și am început să privesc de-a lungul coastei Golfului Mexic, de care tocmai treceam – deși aveam senzația stranie că nu plecam nicăieri. Îmi tot revenea în minte Keyes, privirea aceea oarecum nefirească și semnificația vorbelor sale. În acel moment, brusc, am înțeles totul. Am auzit un ușor oftat lângă mine și mi-am dat imediat seama cine era – chiar înainte să întorc capul. M-am uitat totuși spre scaunul alăturat. Era Phyllis.

– Tu!

– Bună, Phyllis.

– Amicul tău, Keyes... văd că-i un pețitor pe cinste.

– Ah, da. E un romantic incurabil.

M-am uitat mai bine la ea. Chipul, spre deosebire de ultima dată când o văzusem, îi era

acum tras și avea riduri mărunte în jurul ochilor.
Îmi înmâna ceva.

– Ai citit?

– Ce e?

– Ziarul vasului.

– Nu. Dar nici nu cred că mă interesează.

– Scrie și în el.

– Ce scrie?

– Despre nunta Lolei cu Nino. A fost transmisă și la radio, puțin-după ora prânzului.

– Ah, s-au și căsătorit?

– Da. A fost foarte emoționant. Domnul Keyes a condus-o la altar. Mirii au plecat deja în San Francisco și își vor petrece acolo luna de miere. Compania ta i-a dat lui Nino o recompensă.

– Ah, înseamnă că a ieșit totul la iveală.

– Da. Am devenit persoane publice. Bine că nu călătorim cu numele noastre. Toți pasagerii citeau la prânz știrea. A făcut senzație.

– Nu arăți deloc îngrijorată.

– Pentru că m-am gândit la ceva.

În acel moment îmi zâmbi. A fost cel mai dulce și mai trist zâmbet care se poate închipui. M-am gândit însă la cei cinci pacienți, la cei trei copilași, la soții Nirdlinger și la mine. Nu era posibil ca o persoană ce părea atât de drăguță, atunci când dorea acest lucru, să fi fost în stare de asemenea grozăvii.

– La ce te-ai gândit?

– Știi ceva, Walter? Am putea să ne căsătorim.

– Da, am putea. Și pe urmă?

Nu știu cât am stat și am privit amândoi oceanul, dar în cele din urmă tot ea deschise discuția.

– Nu mai avem niciun viitor, nu-i așa, Walter?

– Da. Nu mai avem nicio perspectivă.

– Nici măcar nu știu încotro ne îndreptăm. Tu știi?

– Nu.

- ... Walter, a sosit timpul.
- Ce vrei să spui, Phyllis?
- A sosit vremea să-mi aleg mirele. Singurul pe care l-am iubit vreodată. Într-una din aceste nopți, voi plonja de la pupa și, încet-încet, îmi voi abandona inima în degetele lui înghețate.
- În acest caz... dă-mi voie să te conduc la altar.
- Adică?
- Să te însoțesc.

Keyes avusese dreptate. Nu aveam pentru ce să-i mulțumesc. Nu făcuse altceva decât să scutească statul să irosească inutil bani ca să mă prindă.

Ne-am plimbat până spre pupa vasului. Un marinar curăța rigola din exteriorul balustradei. Era cam nervos și și-a ridicat ochii exact când mă uitam la el.

- Avem un rechin. Nu se mai dezlipește de navă.

Am încercat să nu mă uit, dar nu m-am putut abține. Într-adevăr, în imensitatea verde de sub noi, unduia o formă alb-murdară. Ne-am întors apoi la șezlonguri.

- Walter, trebuie să mai așteptăm până răsare luna.

- Da, cred că ar fi bine să avem și lună.

– Vreau să văd în lumina lunii aripioara aia neagră spintecând apa. Căpitanul știe cine suntem. Am observat acest lucru pe chipul lui, puțin mai devreme, când ieșise din cabina radiotelegraștilor. E clar, trebuie să acționăm diseară. Sunt convins că ne va pune sub pază – și chiar înainte să arunce ancora în Mazatlan.

Sângerez din nou. Mă refer, desigur, la hemoragia internă, de la plămânul străpuns de glonte. Nu este abundentă, dar scuipe sânge. Mă tot gândesc la rechinul care dă târcoale.

Acum scriu în cabina mea. Este aproape opt și jumătate. Ea se pregătește în cabina ei. Și-a pudrat fața până a devenit albă ca varul, sub ochi și-a

făcut două cercuri negre, iar buzele și obrajii și i-a vopsit în roșu. Și-a pus pe ea chestia aia sângerie. Arată oribil. Este o bucată pătrată de mătase roșie, pe care și-o înfășoară în jurul corpului și dedesubtul căreia, în timp ce merge – fiindcă nu are găuri prin care să scoată mâinile –, brațele îi arată ca niște cioturi. Aduce cu arătarea din *Balada bătrânului marinar*^[8] ce-și făcuse apariția pe puntea corăbiei și jucase la zaruri sufletele.

N-am auzit când s-a deschis ușa cabinei, dar, acum, în timp ce scriu, este lângă mine. O simt.

Răsare luna.

James M. Cain a devenit celebru încă de la debutul său cu *Poștașul sună întotdeauna de două ori*, care a stârnit controverse chiar de la apariție. Considerat astăzi un clasic al genului, romanul a fost interzis în Boston pentru obscenitate; în același timp, însă, a stat la baza a două ecranizări hollywoodiene de excepție.

În anul următor, Cain a publicat altă capodoperă noir, *Asigurare pentru moarte* (o radiografie a duplicității, culpabilității și pasiunii obsesive, autodevoratoare). Când o întâlnește pe seducătoarea Phyllis Nirdlinger, nevasta unuia dintre clienții lui, agentul de asigurări Walter Huff înțelege imediat că femeia vrea să scape de soț — și nu ezită să o ajute. Prin natura meseriei sale, Walter știe să însceneze un accident pentru care despăgubirile ar atinge cuantumul maxim. Odată luată această hotărâre, cei doi trebuie să dejoace acțiunile firmei de asigurări și să adoarmă bănuielile poliției, ale fiicei lui Nirdlinger din prima căsătorie și ale iubitului ei misterios. Iar vina pe care o împărtășese este atât de mare, încât unul dintre complici trebuie să dispară.

ISBN (10): 973-102-006-3

ISBN (13): 978-973-102-006-8

www.edituracorint.ro

^[11] Mâncare înăbușită, condimentată din carne bucățită sau tocată, ciuperci și legume, de obicei servită cu tăiței prăjiți (n. tr.).

^[12] Drept ce garantează libertatea individuală și protejează împotriva arestării arbitrare, permițând arestatului să ceară prin avocat să compară în fața unui magistrat care să decidă asupra legalității arestării (n. tr.).

^[13] Bariton și actor american (1901–1967) (n. tr.).

^[14] University of Southern California (n. tr.).

^[15] Stabilită pentru 30 mai, dar comemorată oficial în ultima zi de luni a lunii mai, în memoria soldaților americani căzuți la datorie (n. tr.).

^[16] Magnat feroviar și fondator al Universității Stanford (1824–1893) (n. tr.).

^[17] William Harrison „Jack” Dempsey (1895–1983), campion mondial la box, categoria grea, supranumit și „Nimicitorul din Manassa” (n. tr.).

^[18] *The Rime of the Ancient Mariner*, de Samuel Taylor Coleridge (1772–1834) (n. tr.).

Table of Contents

[Capitolul I](#)
[Capitolul II](#)
[Capitolul III](#)
[Capitolul IV](#)
[Capitolul V](#)
[Capitolul VI](#)
[Capitolul VII](#)
[Capitolul VIII](#)
[Capitolul IX](#)
[Capitolul X](#)
[Capitolul XI](#)
[Capitolul XII](#)
[Capitolul XIII](#)
[Capitolul XIV](#)

Table of Contents

Capitolul I	3
Capitolul II	11
Capitolul III	28
Capitolul IV	38
Capitolul V	44
Capitolul VI	52
Capitolul VII	58
Capitolul VIII	64
Capitolul IX	84
Capitolul X	96
Capitolul XI	101
Capitolul XII	113
Capitolul XIII	120
Capitolul XIV	132